

Duyệt Liễm Tàn Đồng

Contents

Duyệt Liễm Tàn Đồng	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Chương 1	3
3. Chương 3: Chương 2	5
4. Chương 4: Chương 3	6
5. Chương 5: Chương 4	9
6. Chương 6: Chương 5	11
7. Chương 7: Chương 6	12
8. Chương 8: Chương 7	14
9. Chương 9: Chương 8	15
10. Chương 10: Chương 9	17
11. Chương 11: Chương 10	19
12. Chương 12: Chương 11	20
13. Chương 13: Chương 12	22
14. Chương 14: Chương 13	24
15. Chương 15: Chương 14	26
16. Chương 16: Chương 15	27
17. Chương 17: Chương 16	29
18. Chương 18: Chương 17	31
19. Chương 19: Chương 18	33
20. Chương 20: Chương 19	34
21. Chương 21: Chương 20	36
22. Chương 22: Chương 21	39
23. Chương 23: Chương 22	40
24. Chương 24: Chương 23	42
25. Chương 25: Chương 24	44
26. Chương 26: Chương 25	46
27. Chương 27: Chương 26	48
28. Chương 28: Chương 27	49
29. Chương 29: Chương 28	51
30. Chương 30: Chương 29	53
31. Chương 31: Chương 30	54
32. Chương 32: Chương 31	56
33. Chương 33: Chương 32	57
34. Chương 34: Chương 33	59
35. Chương 35: Chương 34	60
36. Chương 36: Chương 35	62
37. Chương 37: Chương 36	63
38. Chương 38: Chương 37	65
39. Chương 39: Chương 38	66
40. Chương 40: Chương 39	68
41. Chương 41: Chương 40	70

42. Chương 42: Chương 41	71
43. Chương 43: Chương 42	73
44. Chương 44: Chương 43	75

Duyên Liếm Tàn Đồng

Giới thiệu

Phụ thân của anh có để lại một số công việc và gia sản nhờ anh tiếp quản, anh trở về sơn trang để n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-liem-tan-dong>

1. Chương 1: Mở Đầu

Các người cả đời đều sẽ không được hạnh phúc .

Nữ tử mỹ lệ lẳng lặng nhìn hai người vụng trộm trong đêm .

Đây là tân hôn của nàng !Nhưng bên gối tình lang lại là chính muội muội hân.

Một màn rõ như ban ngày lại phát sinh ở trước mắt mình hảo hận!

Van cầu người cái gì cũng đừng nói được không?

Nàng cũng không muốn yêu ca ca của mình! Nhưng là từ nhỏ cùng ca ca sống nương tựa lẫn nhau mầm yêu này trong lúc vô tình phát sinh. Vốn tưởng rằng có thể quên lãng song hôn lễ hôm nay bất quá là làm cho hai trái tim càng thêm thống khổ mà thôi.

Người cho rằng ta không nói người khác cũng không biết sao? Nhìn hai người các người cỡ nào giống nhau ,mắt, lông mi,sóng mũi, đôi môi,có ai nhìn không ra các người là huynh muội đây? Lời nói mềm nhẹ ở đêm tối trong gió nhẹ phiêu đảng hai mắt hân lãnh buồn cười nhìn hai người.

Nam tử hai tay nắm chặt muội muội bên cạnh khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân một mảnh thống khổ. Chúng ta không có ý định cùng thế nhân cầu chúc,bọn họ sẽ tìm chỗ trốn kín đáo sống một đời một kiếp.

Phải không? Diễm Hồng nhẹ nhàng mỉm cười.

Đúng vậy ,ta biết ta thật xin lỗi người nhưng là ta thật không có biện pháp quên mất Linh muội mà cùng người xin người tha thứ cho.

Tha thứ? Tái diễn hai chữ này tựa hồ cảm thấy hân sẽ nói như vậy là cỡ nào bất khả tư nghị là chuyện buồn cười cỡ nào.

Bóng đêm truyền đến trận gà gáy có thể không lâu sau trời sẽ sáng.

Trời sắp sáng thì phải mau một chút. Ngủ điếu ôn nhu nhắc nhở hai người.

Hai người cho là chiếm được thông cảm của nàng vạn phần cảm kích rưng rưng hướng nàng gật đầu vội vàng lên ngựa chạy đi.

Nhìn hai người càng lúc càng xa bóng dáng từ từ biến mất ở trong tầm mắt nàng môi vẫn mang nụ cười.

Các người thật cho là ta tha thứ sao? Lấy ra bình chủy thủ trong tay áo vốn là nghĩ trực tiếp dùng để giết hai người trên cổ tay hung hăng hạ xuống một đao.

Huynh muội loạn luân nhất định các người cả đời vô pháp thủ đến già. Lại là một đao ở trên người hạ xuống. Làm trái với luân thường tình yêu nhất định bị nguyên rửa.

Chậm rãi đem mũi đao đưa về phía ngực nụ cười trên môi điểm sát.

Nguyên rửa này không phải là ứng nghiệm trên hai người các người, nó sẽ ứng nghiệm đến con của các người trên hai tử loại luân của các người, ta sẽ tại Địa ngục chờ các người, chờ các người theo ta cùng nhau xem con cháu bất hạnh của các người. Mũi đao nhanh chóng đâm vào ngực. Một đôi huynh muội thấy không rõ thể gian ta nguyên rửa con của các người sẽ giống hệt các người bất luân khả tiếu.

Diễm Hồng mặc tân nương y một người đứng dưới màn đêm tờ mờ sáng gió thổi vạt áo rung động, tiên huyết tràn ra

Cách đó không xa một đôi mắt dữ tợn nhìn nhìn hồng y tân nương đi xa bụi mù cuộn cuộn đôi mắt lạnh lùng như băng tuyết nghìn năm.

Sẽ không quá lâu.

2. Chương 2: Chương 1

Tại Hàng Châu trà quán Lục Vũ sau giờ ngọ tụ tập không ít văn nhân thi sĩ đến phẩm trà, trong trà quán nhất lâu mỗi chỗ một kiểu, mỗi người cũng có thể nhìn thấy bộ dáng khác nhau mỗi bàn phẩm trà, hơn có thể từ miệng những người này nghe được những tin đồn thú vị quê nhà.

Nhị lâu, trong một phòng trang nhã kiểu phong bế, cửa gian phòng đóng kín, bình phong lan can tạo nhã không tầm thường, bên trong lưu lại nhã sĩ một mình trò chuyện.

“Này! Các người nhìn, lão đầu tử Vương gia kia không biết xấu hổ lại dẫn tiểu quan mới vừa mua được chung quanh rêu rao.” Lý Bất Quần hướng hảo hữu bên cạnh thật chào hỏi, mắt nhìn mỹ thiếu niên bên cạnh Vương lão đầu.

“Kia là Thẩm Vân Tương ở ngõ Đồng Bình, bài danh đệ nhị của tứ quan ở Hàng Châu, mặc dù so ra kém Lưu Ký Hoa, bất quá tướng mạo cũng đích xác là nhất đẳng.” Cảnh Tông Thuật đang đưa cây quạt trong tay, tuyệt không cảm thấy tò mò.

“Biết rõ như thế? Bộ dạng bốn tiểu quan người cũng nhìn qua?” Lý Bất Quần ngồi yên, rót cho mình một ly trà.

“Người cũng không phải không biết lão nhân nhà ta, căn bản ngoạn thành tinh rồi, gần đây còn tới Phúc Kiến tìm mặt mới, nghe nói tiểu quan ở đó so với nơi này không kém, hơn nữa không khí so với chúng ta nơi này còn thịnh hơn.” Mẹ hán thì dứt khoát hai con mắt cũng nhắm lại, lười phản ứng lão nhân long dương chỉ thú kia, dù sao lão cũng không đem người trực tiếp mang về nhà dưỡng.

“Cái này ngoạn nhiều cũng không hay, gia tài tan tẫn ví dụ khắp nơi có thể nghe.” Giống như Vương lão đầu mới vừa kia, đừng xem hán hiện tại đường làm quan rộng mở, cùng hán có sinh ý tới lui đều biết, sản nghiệp Vương gia đã không còn hùng hậu như dĩ vãng, sợ rằng không lâu nữa, lại thành lão quan nghèo túng.

“Yên tâm, chương quyền nhà ta không có nằm trong tay lão đầu.” Ngay từ lúc hai năm trước lão giả trong tộc đã đồng ý chuyển giao cho hán, sẽ không để cho lão đầu có cơ hội mà ngoạn quá giới hạn. “Nói đến lão đầu nhà ta trầm mê trong này, còn phải trách cha của Viêm Hạo.”

Vẫn chưa nói đến nửa câu Mộ Dung Viêm Hạo lạnh lùng nhìn hắn một cái.

“Thế nào?”

Lý Bất Quần lần này không hay rồi, ai mà không biết Mộ Dung Viêm Hạo cùng cha hai người bọn họ cơ hồ là từ một khuôn chế ra, lạnh lùng cuồng ngạo, một chút nhân vị cũng không có. Người như vậy làm sao để cho Cảnh gia lão đầu mê thượng Long Dương ? Đây thật đúng là làm người ta không thể tưởng tượng nổi .

Cảnh Tông Thuật nhìn Mộ Dung Viêm Hạo một cái.”Viêm Hạo cha hắn cũng nuôi tiểu quan, hơn nữa nghe cha ta nói, tiểu quan kia mỹ đặc kinh nhân, so với tứ tiểu quan của Hàng Châu bọn họ chỉ có thể xách giày.Lão đầu nhà ta cũng chính là từ khi đó mê thượng tiểu quan.”

“Thật?”

Thẩm Vân Tương mới vừa kia so với nữ tử đã vô cùng xinh đẹp,Cảnh Tông Thuật là nói quá đi!

“Ta cũng chưa có thấy qua , nhưng là lão đầu nhà ta đích xác là nói như vậy.” Cha hắn không có chỗ nào tốt,nhưng thẩm mỹ quan tuyệt đối là nhất đẳng , bằng không Cảnh gia “Cổ ngoạn phường” cũng sẽ không nổi danh như vậy . “Dù sao Viêm Hạo ở trong nhà,người hỏi hắn so với hỏi ta rõ hơn.”

“Viêm Hạo ,Tông Thuật nói thật không?”

“Ta không biết.”

“Làm sao có thể không biết, trong nhà ngươi mà!”

Lý Bất Quần không thể nào tin được.

“Ta chỉ gặp qua một lần vào mười năm trước.”

Khi đó hắn mới mười hai tuổi, vĩnh viễn nhớ được cha đã từng ôm một hài tử,giống hệt búp bê. Nếu không phải bộ dạng kinh nhân mất tiếp rung động, hắn còn cho đó không phải người, chỉ có búp bê mới có thể có ngũ quan tỉ mỉ tinh xảo như vậy.

“Mười năm trước? Cha ngươi không phải đem người giấu đi rồi sao?Nhưng là cha Tông Thuật thế nào thấy được?”

“Viêm Hạo đúng là có thể có chưa từng thấy, bởi vì ta cha nói, nếu không phải hắn ở hành lang gấp khúc Mộ Dung gia lạc đường, cũng không có cơ hội nhìn thấy mặt tiểu quan kia.Cha Viêm Hạo cơ hồ là lúc cha ta phát hiện tiểu quan kia,lập tức không để ý tình cảm đem cha ta đá ra đại môn.”

May nhờ lão đầu nhà hắn da mặt đủ dày, mới có thể một chút cũng không ngần ngại.

“Càng ngày càng thần bí, ta cũng muốn nhìn.”

“Thế nào?Ngươi cũng thích chuyện này?”

“Nếu là thật sự có xinh đẹp như vậy ai không yêu? Cho dù là nam nhân cũng vậy.”

Lý Bất Quần nói lời này nhưng là một phần giả dối cũng không có, đời Minh xã hội nam sắc thịnh hành, năm Chính Đức cũng đã xây dựng nam viện, xưng là”Trường Xuân viện” ; mà nơi cư ngụ của nữ kỹ lại xưng”Bất Dạ cung” ,dẫn đến thơ Tô Đông Pha –

Phong hoa cánh nhập trường xuân viện, đẳng chúc giao huy bất dạ thành.

Trong đó vừa vào Hàng Châu, vùng Phúc Kiến đặc biệt thịnh hành,nhất là Phúc Kiến, hai nam cùng chung sống, tình như phu thê, vì pháp luật địa phương lúc ấy,đạo đức cùng phong tục tập quán đều tán thành.

Vì vậy đối với đoạn tụ chi phích,nói ra cũng sẽ không cảm thấy kinh thế hãi tục.

3. Chương 3: Chương 2

“Cũng đừng quên mình là con trai độc nhất trong nhà .”

Đích xác trước khi chưa giá thú mà mang tiểu quan về nhà, lấy gia phong bảo thủ nghiêm lệ của Lý gia ,hiệu quả tuyệt đối kinh người.

“Kể một chút thôi. Viêm Hạo,đó cũng không phải là phó nhân nhà ngươi chứ?Sao lại vội vàng hấp tấp như vậy?” Lý Bất Quần nhìn thấy phía bên kia đường là gia phó của Mộ Dung gia mất đi trấn định thông dong của dĩ vãng,rất giống như thấy quỷ mà vọt vào trong trà quán này.

Mộ Dung Viêm Hạo mày kiếm cau lại, nghe thấy thang lầu bên ngoài truyền đến khanh khách tiếng vang.

“Tứ thiếu gia, Tứ thiếu gia, không xong, lão gia qua đời.” Mãnh liệt thở hổn hển,hô một tiếng thông báo cũng không có, kinh hoảng đem chuyện vừa mới phát sinh không lâu nói ra miệng.

Mộ Dung Viêm Hạo trên gương mặt tuần tú không thấy một tia kinh ngạc,ánh mắt lãnh tĩnh làm cho chúng phó nhân không khỏi yên tĩnh trở lại.

“Đi xuống phân phó tiểu nhị đem ngựa chuẩn bị tốt, dọc theo đường đi cẩn thận kể lại cho ta.”Cha hẩn thân thể luôn luôn khỏe mạnh, nhưng nếu nói là đột nhiên chết bất đắc kỳ tử thì cũng không kỳ quái,lý do một người chết bất đắc kỳ tử rất nhiều.Theo tình huống như vậy,những ngày kế tiếp nhất định là tránh không được chỉ trích lẫn nhau , tranh quyền đoạt lợi .

Mộ Dung gia ở Giang Nam là thế gia vọng tộc,mà càng là gia tộc khổng lồ ,lòng người cũng là càng thêm thâm trầm khó liệu.

* * *

“Ta phản đối!”

Mộ Dung Phong Lăng trường tử Mộ Dung gia sau khi lo liệu tất cả tang sự, nghe xong di chúc phụ thân ,không nhận được võ mặt bàn, lộ ra khuôn mặt tuần mỹ đầy gân xanh.

“Viêm Hạo trong nhà bất quá là lão Tứ, tại sao có quyền thừa kế sáu phần gia sản,mà chúng ta chỉ là chia đều bốn phần?”

Mộ Dung Viêm Hạo thanh thần uống một hớp trà phó nhân mới vừa đưa lên . “Đại ca,ta cho là đạo lý này rất rõ ràng,không phải sao?”

Trong nhà người có thể chường thế từ trước đến giờ cũng chỉ có hẩn, bọn vô năng phế vật dưới ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung,có thể có được một phần trong đó đã là phụ thân nhân từ hiềm thấy rồi.

“Ngươi!”

Mộ Dung Phong Lăng không thể tái lên mặt nạt người,trước mặt Tứ đệ cũng cảm thấy thấp bé một đoạn.

Cả nhà bọn họ năm huynh đệ không có một người là phế vật, trong mắt người khác cũng là người tài ba, nhưng là hết lần này tới lần khác Mộ Dung Viêm Hạo chính là so với bọn hẩn không những mạnh hơn gấp đôi ,mà còn có thực lực ,làm cho bọn họ trước mặt lão phụ liên lộ ra vẻ vô năng.

“Đại ca, di chúc cha đã định ra như vậy , tranh chấp như thế nào cũng là vô dụng.” Lão tam Mộ Dung Hải Vân bình tĩnh khuyên giải Mộ Dung Phong Lăng,hắn cũng không quan tâm người nào được chia nhiều, người nào được chia ít.

Tài sản Mộ Dung gia ,cho dù chỉ có thể phân là hạt cát trong sa mạc,cũng đủ để an ổn sống qua ,huống chi là một phần.

Gia sản khổng lồ như thế ,chỉ có lão Tứ mới có năng lực tiếp tục mở rộng mà không phải là chỉ gìn giữ cái đã có.

“Lão Tam nói đúng.” Lão Nhị Mộ Dung Sơn Hoa tán thành.”Nếu di chúc cha cũng nói như vậy, chúng ta cứ theo phân phó .”

“Thật đáng tiếc, ta còn tưởng rằng có thể được đến được tử đằng viên ,ta biết cha vẫn thích nơi đó.” Lão ngũ Mộ Dung Nguyệt lười biếng đáp lại.

Bọn họ đều biết cha luôn luôn đem nơi ấy làm cho thần thần bí bí , có không ít đồ cổ hiếm có tất cả đều đặt nơi đó.

Nghe vậy, Mộ Dung Viêm Hạo đôi mắt đen bóng trong nháy mắt hiện lên sáng tỏ, tinh tường ở trong mắt nhìn ra tham lam của mấy huynh đệ .

“Thật đáng tiếc, ta vừa lúc cũng thích nơi đó.”

Hắn cười lạnh nhìn tuấn dung của Mộ Dung Nguyệt.

Gương mặt vẫn lộ ra vẻ có chút ngây thơ tuấn tú khi ánh mắt hắn nhìn chăm chú thì khe biến sắc.

“Đó là phúc khí Tứ ca ,ta về biệt viện trước.” Không muốn bị mâu quang giống hệt phụ thân thẳng tắp nhìn chăm chăm, toàn thân hắn cảm thấy mao cốt từng từng nhiên.

“Ta cũng vậy “

Những người còn lại cũng lập tức rời rít rời đi.

Tử đằng viên.

Lúc trước nói đến phụ thân mang về hài tử kia, không phải là ở tại nơi đó sao?

A! Thật trùng hợp,phụ thân cũng là mới ra đại môn Tử Đằng viên không lâu lại đột nhiên chết đi .

Lúc trước đã xin nha môn khám nghiệm tử thi đến xem qua thi thể phụ thân ,xác định cũng không phải là chết bởi trúng độc, sát thương, bất quá có dấu hiệu lao lực.

Là bởi vì công việc, hay là bởi vì túng dục quá độ?

Phụ thân lúc sinh tiền không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào nội viện Tử Đằng viên ,hiện tại người đã chết,phần hạn chế này tự nhiên cũng là biến mất.

Người vừa chết quả nhiên cái gì cũng không có.

“Thiếu gia, ngài muốn đến nơi đâu?”

Một bên thị tòng vội vội vàng vàng đuổi theo.

“Tử đằng viên.” Đối việc hắn xông vào, không biết phụ thân chết đi của hắn sẽ có cảm tưởng thế nào, mà trong viên nội Tử đằng viên chính là tiểu quan kia, sẽ nghĩ như thế nào?

Tử đằng viên nằm ở trạch viện của Mộ khách gia phía Nam,chạm khắc trang nhã họa trên xà ngang đăng mạn màu tím,có phần lộ ra đóa hoa thanh lệ.

Chủ trạch trong hồ nước, có ba đường chia ra kéo dài đến thác nước, lưu thủy đình tạ, hậu hoa viên cùng Tử đằng viên chủ đạo.

4. Chương 4: Chương 3

Mộ Dung Viêm Hạo đi vào liền phát hiện bên trong phó nhân cũng không nhiều, trong vườn cho dù dưới ánh nắng gắt gao chói chan vẫn cảm thấy mát mẻ, chung quanh đăng mạn lan ra che đi phần lớn ánh sáng.

“Thiếu gia, Mộ khách gia chúng ta thì ra còn có loại địa phương này a!”

Thị tòng Định Duệ bất khả tư nghị nhìn quanh mọi nơi ,cái chỗ này mỹ thì mỹ thật,nhưng là đến buổi tối, thoát nhìn rất đáng sợ .

Một nữ tỳ từ chủ các đi ra ,nhìn thấy hai chủ tớ trên đường mỉm cười kinh ngạc , rồi sau đó lại là vẻ mặt chợt hiểu ra, tựa hồ là nhớ tới chuyện lão gia đã chết .

“Tứ thiếu gia.”

Lão gia vừa chết, hiện tại Tử Đằng Viên đã thành vật sở hữu của Tứ thiếu gia ,nghĩ tới tương lai cuộc sống có thể có điều biến hóa, nàng tâm tình không khỏi có chút sầu lo cũng có chút mừng rỡ.Tứ thiếu gia cùng lão gia lớn lên hết sức tương tự, bất quá Tứ thiếu gia ngũ quan tương đối nhu hòa, cũng càng thêm tuấn đạt, quan trọng là trên người hắn không có khí tức đáng sợ của lão gia.

Thiếu gia trở thành chủ tử, hi vọng cuộc sống công tử có thể thay đổi, không nên giống như trước kia nữa.
.....

“Nơi này chỉ có một mình người?”

Mộ Dung Viêm Hạo nhìn chằm chằm mặt của nàng .Ngay cả người nữ tỳ cũng mỹ đắc kinh nhân,còn có cổ khí chất đại gia khuê tú ,tuyệt không giống như phó nhân.

“Còn có Vô Tình.”

Nàng quay đầu lại lấy trang sức bạch ngân dưới ánh mặt trời lóng lánh, một cái bóng trong nháy mắt từ Lâu các đi tới trước người Mộ Dung Viêm Hạo.

Thân hình cao ngất mặc dù không bằng Mộ Dung Viêm Hạo cao gầy, bất quá đồng dạng mạnh mẽ hiếm thấy.

“Các người tất cả đều rời đi.”

Hắn nghĩ có người ở mười năm, coi là một nửa chủ nhân, nhân vật thần bí.

“Nhưng là công tử hắn.” Tử Nhan lo lắng mở miệng, lại bị Vô Tình lấy một cái ánh mắt ngăn cản, phục tùng khom người rời đi.

Thân là người hầu, chủ nhân không có hỏi chuyện không được mở miệng.

Đối với hai người tuyệt đối phục tùng,thành thật mà nói, Mộ Dung Viêm Hạo là có chút kinh ngạc . Tổ chất phó nhân bậc này,là cha đặc biệt dạy dỗ sao? Hay là cái người trong phòng cách đó không xa?

Trông mất sắc bén nhú lại, hắn dậm chân hướng phòng trong lầu các bước đến.

Bên trong đằng mạn che bớt ánh sáng,người trong phòng tựa hồ cũng không có tính toán đốt đèn ,Mộ Dung Viêm Hạo có thể nhìn thấy một bóng dáng ngồi trên giường cách cửa sổ khoảng hai bước chân.

Người nọ tựa hồ một chút cũng không có chú ý tới sự xuất hiện của hắn, cho đến khi Mộ Dung Viêm Hạo đi tới trước mặt của hắn, ánh mắt thất thần kia vẫn không biết nhìn đi nơi nào.

Lần đầu bị xem nhẹ như thế,Mộ Dung Viêm Hạo tự giấu cười một tiếng, dứt khoát cầm cái ghế ngồi trước mặt hắn,tỉ mỉ xem kỹ gương mặt hắn.

Hoàn mỹ.

Trừ hai chữ này ,đối gương mặt trước mắt không tỳ vết, tú mỹ tuyệt luân ,hắn tìm không ra từ nào hình dung phù hợp hơn,về đẹp thiên địa vạn vật cũng không đủ hình dung khuôn mặt này .

Không trách được lão đầu Cảnh gia mê muội điên cuồng, ngay cả hắn cũng nhìn ngây người, người này đẹp đến không giống người.

“Người tên là gì?”

Hắn muốn biết cái tên gì có thể hợp với người như vậy.

Tựa hồ không nghe thấy thanh âm của hắn, người ngồi trên giường cũng không nhúc nhích, duy nhất làm cho người ta biết dấu hiệu hắn còn sống , là trước ngực chậm rãi phập phồng .

Cho là hắn không nghe thấy lời của mình, Mộ Dung Viêm Hạo âm lượng lớn hơn hỏi lại một lần.

Vũ tiếp đèn dài nhắm lại mở ra,tựa hồ là đối với câu hỏi của hắn phản ứng.

Không hiểu,Mộ Dung Viêm Hạo trong lòng hơi cảm thấy không vui.

“Sao thế?Người chỉ nguyện ý theo cha nói chuyện sao?”

Hắn tự tay nâng lên gương mặt không khuyết điểm này,trên tay truyền đến xúc cảm mềm nhẵn tỉ mỉ giống như anh nhí,làm cho người ta quyến luyến, không muốn rời đi.

Vũ tiếp lại khinh khinh nhất phiến, ánh mắt rốt cục từ từ chuyển hướng nơi thanh âm phát ra.

Mộ Dung Viêm Hạo nhìn thấy hắn giống như muốn nâng tay dò xét , lần mò phía bàn tay to của hắn, vẻ mặt như miêu nhí vuốt ve bàn tay ,tựa hồ đối với lòng bàn tay ấm áp của hắn cảm thấy tò mò.

Hắn, thật không giống người.

“Người đây là ý gì? Biết chủ nhân trước qua đời, hướng tân chủ nhân làm nũng sao?” Nghĩ đến hắn có thể trong quá khứ đối với phụ thân làm ra động tác đồng dạng ,trong lòng hắn không vui lại bội tăng.

“Nói. Nói?”

Ngữ điệu mềm nhẹ của hắn cảm giác không đúng lắm, rồi lại nói không ra lời có cái gì không đúng ,thanh âm rất êm tai là thật. Chẳng những người thoát nhìn thường tâm duyệt mục(cảnh đẹp ý vui),thanh âm nghe cũng cảm thấy là một loại hưởng thụ.

Vấn đề là hắn gà vịt nói chuyện,làm tâm tình vốn hồngбет của Mộ Dung Viêm Hạo càng thêm cảm thấy không vui.

“Người là khinh thường nói chuyện với ta hay sao?”

Hắn trực tiếp ngồi trên giường áp lên thân của hắn.

Đối với động tác của hắn,đôi mắt to thủy lượng rốt cục hiển lộ ra một chút xiu tâm tình, cũng rất khó nói ra là kinh hoảng hay là tò mò.

Đôi môi hồng nhuận khê nhếch, cố gắng muốn nói gì liền khép lại.

Đối với cái loại phản ứng cực độ bị xem nhẹ ,Mộ Dung Viêm Hạo rốt cục mất đi tính nhẫn nại, gơ tay lên bắt hai vai của hắn mãnh liệt lay động.

“Người rốt cuộc có biết hay không chủ nhân người trước kia đã chết, hiện tại ta là chủ nhân mới của người,người phải dùng phương thức đối đãi chủ nhân với ta!”

“A!”

Hai tay tinh tế nắm chắc thân thể loạng choạng của hắn ,thanh âm rõ ràng nghe ra kinh hoảng.”Không động. . . Không nên.”

“Chết tiệt, đừng dùng phương thức này nói chuyện với ta!” Hắn giống như ôm hài tử từ trên giường ôm lấy, đi tới một bên trên giường ném.

Đối với mình đột nhiên lên trời lại rơi xuống đất,hắn chỉ có thể kinh hô ,ngay cả nói cũng sẽ không nói.

Tại sao?

Tại sao phải như vậy?

Hắn là cùng mình nói chuyện sao?

Hắn là ai vậy? Tại sao nói chuyện? Hắn phải đáp sao? Trả lời thế nào?

Hảo loạn,hắn cái gì cũng muốn không đứng lên.

“Mắt của người”

Mộ Dung Viêm Hạo cúi người đem người áp đảo trên giường,chấn song cửa sổ lộ ra ánh sáng chiếu rọi xuống,đột nhiên phát hiện ánh mắt của hắn rất bất đồng, thể nhưng.

“Tử sắc , mắt của ngươi là tử sắc.” Hắc từng thấy người phương Tây,biết người hai mắt không chỉ ... có màu đen,nhưng hắc là người Hán không phải sao? Ngũ quan nhu hòa tử mĩ không giống người nước ngoài, tại sao có thể có một đôi mắt thâm tử đến gần hắc?

Tử?

Hắc là đang gọi tên của hắc sao?

“Tử Đồng,không phải Tử.”Cho tới bây giờ không ai nói chuyện với hắc ,hắc là thật ở cùng hắc nói chuyện sao? Hắc có thể nói chuyện sao?

Lại là cái loại phương thức nói chuyện không giải thích được ,hắc là cố ý đùa bỡn hắc sao?

Mộ Dung Viêm Hạo hung hăng nhìn chằm chằm mắt của hắc.

Tử mâu mĩ lệ đối diện mắt của hắc , tựa hồ không có nhìn thấy hắc tức giận, càng không chân chính nhìn hắc.

“Đáng giận!”

Chịu không được hắc xem nhẹ,Mộ Dung Viêm Hạo hung hăng hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn đang mở, đem tất cả tức giận phát tiết lên đôi môi đỏ tươi,không chút nào thương tiếc giày xéo.

5. Chương 5: Chương 4

Tử Đồng lần đầu tiên bị người hôn môi, cứ việc động tác thô lỗ làm cho y cảm thấy được đau, nhưng y vẫn tỏ mò diệu ngoan làm cho hắc hôn, một chút giây dựa cũng không có, cái này cũng làm cho Mộ Dung Viêm Hạo nghĩ đến y sớm thành thói quen đồng dạng đối đãi, không thể khắc chế lửa giận càng thiêu đốt.

Hai tay cường ngạnh bắt đầu cởi xuống xiêm y thanh lịch của nhân nhi dưới thân.

Phải thay quần áo sao?

Nhưng là vẫn chưa đến thời gian không phải sao? Y còn không muốn ngủ.

Cảm giác được một đôi tay đang giúp y cởi quần áo, Tử Đồng theo thói quen giống như dĩ vãng Vô Tình thay y thay quần áo giống nhau rút tay lại làm cho tay áo dễ dàng cởi xuống.

Động tác của y làm cho Mộ Dung Viêm Hạo hiểu lầm càng sâu, rất nhanh cởi ra một thân y phục rườm rà, thân thể tuyết trắng không tỳ vết lập tức xích lửa hiện ra ở trước mắt hắc.

Thân thể hoàn mĩ như vậy chỉ có thể là của hắc!

Không hiểu được chính mình ở trong lòng hò hét như thế, Mộ Dung Viêm Hạo không thể khắc chế tay của mình phủ hướng kia một thân thể hoạt non mềm.

Tay hắc làm Tử Đồng mang đến một trận run rẩy, vượt quá đầu y có khả năng hiểu biết tình cảm mãnh liệt làm cho y không biết nên phản ứng như thế nào, liền dĩ vãng đã biết giống nhau, y giống như búp bê, không nhúc nhích, nhu thuận mặc người thưởng thức mỗi một góc thân thể của mình.

“Như thế nào, rốt cục nhớ tới thân phận của ngươi sao?” Cười nhạo đùa bỡn bởi vì hắc tiếp xúc, mà thân mình trắng nõn bắt đầu phạm khởi ửng hồng.

Thân phận?

Cái gì là thân phận?

Là hỏi tên y sao?

Chính là y vừa mới nói rồi, không phải sao? Hay là y nghĩ sai rồi, y cũng không có nói cho hắc biết tên của mình?

Tại hấn cố ý thuần thực đùa bỡn, cảm giác vô lực tê dại bắt đầu ở trên người y lan tràn, cảm giác chưa từng có trôi qua làm cho y không tự chủ được mà ưm ra tiếng: “Ngô..... Không cần.....”

Như vậy xa lạ, làm cho y nhớ lại sợ hãi.

“Không cần? Không còn kịp rồi.”

“Không.....” Thân mình tinh tế ngây ngô bị hấn dễ dàng đẩy lên dục hỏa, khó chịu vặn vẹo, vẫn không hiểu được giấy dựa.

“Phản ứng của người để cho ta hoài nghi người cự tuyệt bất quá là một loại dâm đảng thuần thực.” Quả nhiên là một tiểu quan kinh nghiệm phong phú, thân thể phản ứng chính là nam kỹ, ai tới cũng có thể.

Tử Đồng hoàn toàn mất đi sức lực, vô thức đem hai tay đặt ngang ở trên giường có một đôi bàn tay to cầm y cực nóng.

Hành động của y làm cho Mộ Dung Viêm Hạo nhớ tới động tác đuổi ruồi, căn bản không có chút tác dụng.

Hấn buồn cười ngửa người nhìn chăm chú vào phản ứng của y, tay phải thì rất quen qua lại vỗ về chơi đùa.

Đáng tiếc Tử Đồng căn bản không hiểu hành vi của hấn sở đại biểu ý nghĩa, nếu không y sẽ minh bạch hấn bất quá là ở nhục nhã y, lấy một loại góc độ những người đứng nhìn y không thể không chế dục vọng.

Rốt cục cầm lấy cổ tay so với y thô thượng không chỉ gấp đôi, muốn đẩy ra. Đây là y duy nhất có thể làm để tỏ vẻ phản kháng, nhưng lại yếu ớt đến buồn cười.

“Người biết động tác của mình có bao nhiêu mê người sao?” Mộ Dung Viêm Hạo gia tốc động tác trong tay, vi não phát giác dục vọng của mình thế nhưng không thể không chế bắt đầu phấn chấn.

Làm cái gì! Hấn không phải đơn thuần nghĩ vũ nhục y thôi sao? Như thế nào ngay cả chính mình cũng động tình?

Hấn động tác trở lên thô lỗ làm cho Tử Đồng phát ra rên rỉ, sóng nhiệt không thể ức chế ở lan tràn toàn thân sau bởi vì tìm không thấy khu vực có thể lấp đầy, cuồng liệt vọt ra bên ngoài cơ thể.

“Nếu không phải sớm biết rằng người là tiểu quan, ta sẽ nghĩ đến người ngây ngô đến ngay cả hành vi này sở đại biểu ý nghĩa cũng không hiểu.”

Phản ứng của y thật sự không giống như là nam kỹ thuần thực.

Mới vừa vặn tự mình cố gắng liệt khoái cảm trung rời đi, dư tình còn đang trong cơ thể khuấy động, không có nghe đến hấn nói câu gì đó, thần trí nguyên bản cũng đã đủ hỗn loạn càng thêm không rõ ràng.

Thấy y nhắm lại hai mắt, Mộ Dung Viêm Hạo nghĩ đến y muốn ngủ, tức giận đem bầy tay phía trước đưa đến phía sau.

“Không,” y hai mắt nhắm lại đột nhiên trợn tròn. “Không, không cần! Không thích.....”

Đau! Đau quá!

Thân thể mảnh khảnh lui về phía sau trốn, nghĩ thoát khỏi dị vật ác ý dây dưa.

“Không thích? Làm sao người có thể không thích? Đây là chuyện người thường làm, người như thế nào có thể không thích?” Mộ Dung Viêm Hạo hiểu lầm ý tứ trong lời nói của y..

Bởi vì chỗ trong cơ thể xôn xao mang đến cảm giác làm cho Tử Đồng đảo hút một hơi, muốn co rút nhanh hai chân lại bị ngăn cản.

“Không cần..... Không cần.....”

Thật kỳ quái, y trở nên thật kỳ quái, vì cái gì cũng không giống nhau ?

“Không thể không cần!” Lửa giận cùng dục vọng đồng thời bộc phát, không cố ý đùa bỡn thân thể dưới thân không thể tự kiềm chế. “Người ai đều có thể cự tuyệt, chính là không thể cự tuyệt ta!”

Tử Đồng vô lực giãy dụa chỉ còn lại sức lực rên rỉ thở gấp, cảm giác trong cơ thể phần khởi không ngừng trướng đại, giống như bị xé rách đau đớn làm cho y vụng huyễn.

“A!” Thân mình mảnh khảnh run rẩy một cái, xụi lơ ở trên giường, thân thể đã bất tỉnh tùy Mộ Dung Viêm Hạo đem đưa.

Mộ Dung Viêm Hạo cơ hồ lý trí hoàn toàn biến mất, vẫn chưa phát giác nhân nhi dưới thân không chịu nổi tra tấn, một lần một lần phóng túng chính mình ở Tử Đồng qua lại tiến lên.

6. Chương 6: Chương 5

Ban đêm, Mộ Dung Viêm Hạo rời đi Tử Đằng Viên, thuận tiện dẫn theo Tử Nhan cùng Vô Tình, chỉ để lại một mình Tử Đồng.

“Vô tình, tại sao có thể như vậy? Thiếu gia chẳng lẽ không biết tình trạng của công tử sao?” Tử Nhan lo lắng trong phòng đi tới đi lui, nghĩ đến Tử Đằng Viên xem, lại nghĩ tới mệnh lệnh vừa được đưa ra.

Thiếu gia cùng công tử ở trong đó gần ba canh giờ, nhưng thần sắc không vui, ra lệnh cho bọn họ không bao giờ ... được chiếu cố công tử nữa.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ thiếu gia còn không hiểu rõ công tử căn bản sẽ không chiếu cố được mình sao?

“Không liên quan chuyện chúng ta.”

Vô Tình nhìn phía Tử Đằng Viên, thở dài một hơi.

“Làm sao người có thể nói như vậy? Người biết rõ công tử không ai chiếu cố chỉ có một con đường chết.” Bất quá mới một buổi chiều, hán đối công tử tình cảm cũng đã biến mất sao?

“Ta chính là biết mới nói như vậy. Người nghĩ công tử trải qua mười năm là dạng cuộc sống gì? Sống cùng chết đối với y căn bản cũng không có khác biệt.”

“Cho nên người cho là công tử chết ngược lại là một loại giải thoát?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Kiếp sau trời cao sẽ không hành hạ công tử như thế nữa, cho dù đầu thai vào nhà bình thường, cũng tốt hơn ở chỗ này lâu hơn một ngày.”

“Nhưng là ta không nỡ, ta không cam lòng a! Công tử là ta từ nhỏ chăm sóc, y khiết tịnh không tỳ vết, ông trời tại sao có thể nhẫn tâm làm y xuống nhân gian có cuộc sống như vậy? Y nên có cuộc sống tốt hơn, nên có người yêu thương, mà không phải —”

“Đừng nói nữa.”

Vô Tình đưa tay ôm lấy Tử Nhan, đem lệ châu tinh oánh thu hết vào lòng.

Nàng nói hết thảy hán làm sao không cảm thụ được chứ?

Song bọn họ bất quá là hạ nhân được mua, căn bản không có quyền hỏi tới hành động của chủ nhân, thế lực Mộ Dung gia khổng lồ, phản kháng bất quá là tự tìm đường chết.

Bọn họ duy nhất có thể làm là đúng lúc trợ giúp công tử, dưới tình huống bất bất nhất cho y một đao, kết thúc cuộc sống vô nhân đạo này.

“Nếu như. Thiếu gia cũng không có thể giúp công tử, đao này để ta làm.” Nàng hiểu ý của hán, cũng chung sống hơn mười năm, mấy ngày này không tính ngắn.

Chúng ta cùng nhau.” Tội không thể để cho nàng một mình gánh.

* * *

Hiện tại cần tỉnh sao?

Nhưng là tại sao cảm thấy mệt mỏi mệt mỏi , mệt mỏi một chút khí lực cũng không có? Cổ họng vừa khô vừa đau, toàn thân cao thấp đều nóng.

Xốc xếch trên giường mắt to mê mông vô thần hơi mở, trên khuôn mặt mỹ tuyệt nhân gian trở nên ửng hồng, cái miệng nhỏ chu hồng phun ra hơi thở cực nóng .

Từ nhỏ hai mắt không nhìn thấy , căn bản là không cách nào lệ thuộc vào mắt tới tự nói với mình có hay không nên tỉnh, dĩ vãng mỗi lần ... tỉnh lại, cũng sẽ có người giúp y mặc quần áo rửa mặt, nhưng là y hiện tại chờ thật lâu, cũng không có người đến giúp y.

Nếu không có ai, vậy y chính là còn đang ngủ rồi? Không trách được y mệt mỏi như vậy.

Lúc ngủ thì sẽ không có người giúp y rót nước , nhưng là y hiện tại khát quá nóng quá, làm sao bây giờ?

Hai tay mảnh khảnh khó khăn tiến về phía trước, nhưng nửa điểm không cảm giác được đồ vật, không thể làm gì khác hơn là chống đỡ thân thể nửa ngồi, người còn chưa ngồi được, do ngay cả thể lực chống đỡ thân thể cũng không có, mà chặt vật ngã về hướng bên cạnh , trực tiếp té lên sàn nhà lạnh lẽo, da thịt trắng nõn yếu ớt trong nháy mắt xuất ra huyết tích.

Đau quá.

Nếu như không phải là tỉnh, tại sao còn có thể đau như vậy?

Là ai nói với y là nằm mơ không có cảm giác ? Nghĩ không ra là ai, có thật nhiều tiếng nói, còn có thanh âm ầm ập .

Y thật giống như không có mộng, vậy bây giờ không phải là đang nằm mơ rồi? Không phải là tỉnh cũng không phải là nằm mơ, vậy hẳn rồi cuộc là đang làm cái gì vậy?

Hảo loạn, cái gì cũng muốn không đứng lên.

Lần nữa lấy tay đụng một cái ghế, mượn cái ghế vắt vả đứng lên, hai mắt vô thần không nhìn thấy bộ dáng mình bây giờ .

Thân thể trắng nõn đơn bạc cơ hồ là hoàn toàn xích lõa, giữa hai chân có vết máu đã sớm khô , y phục thật mỏng đơn độc nông rộng khoác lên lên người, căn bản không che hết cái gì.

Thật vắt vả đứng lên, trong tay vịn cái ghế tiến về phía trước một bước, một giây sau lại bị một chân của ghế nhỏ làm cho trật chân té, cả phòng tiếng va chạm không ngừng.

Đau quá.

"A." Cổ họng khát đến khó chịu, như có một mồi lửa đốt ở đó.

Vết thương càng không ngừng tăng thêm trên người y, đau đớn ở trên người mỗi một chỗ tàn sát bừa bãi, lần nữa mất đi dũng khí sở soạn , y ở trên sàn nhà nằm xuống.

Từ bỏ, y không nên cử động rồi, nếu y còn đang ngủ, vậy thì biết điều ngủ một chút , chờ một chút tỉnh lại sẽ có người giúp y mặc quần áo rửa mặt, còn có thể uống nước.

Búp bê vốn chính là không thể động.

Y không ngoan, động, cho nên mới phải ăn đau như vậy.

Nghĩ không ra là ai đã nói như vậy, nhiệt độ thiêu đốt trên người khiến cho y vốn đầu óc không phải là rất rõ ràng càng thêm hỗn loạn không rõ.

7. Chương 7: Chương 6

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, y biết điều ngủ một chút , không nói lời nào cũng không động .

* * *

“Chết tiệt!”

Một cây bút bị hung hăng ném lên tường, trên mặt tường trắng tinh vẩy mực như có công lao to lớn mà thông dong họ sinh.

Định Duệ đồng tình nhìn bút lông rơi xuống trên mặt đất ,yên lặng nhặt lên, không kêu một tiếng.

Thiếu gia kể từ khuya ngày hôm trước sau khi trở về từ Tử Đằng Viên, đồ trong nhà đã tổn thất không ít, nhiều vô số tính toán tuyệt đối đủ nuôi mười mấy gia đình sống cả đời.

Sách! Nhánh tử trúc này có thể sánh bằng hoàng kim đấy!

Mộ Dung Viêm Hạo dĩ nhiên không biết được tên tiểu tử bên cạnh trong lòng thầm nghĩ, hần cả suy nghĩ toàn bộ vờn quanh kẻ làm hần nóng giận.

Chết tiệt! Bất quá là tiểu quan mà thôi, tại sao phải để trong lòng hần bất an như vậy

Kể từ ngày hôm trước ở Tử Đằng Viên đối với y giày xéo, sau mỗi một khắc, trong đầu cứ nghĩ đến gương mặt thanh lệ hoàn mỹ không tỳ vết đó, nghĩ đến y khi hần gây xích mích về mặt luống cuống , nghĩ đến y thất thần thuần tịnh nhìn về phương xa, nghĩ đến y đối hần xem nhẹ.

Chết tiệt!

Đầu óc vừa hiện lên một khuôn mặt hần cả đời cũng không thể quên được .

Một chiều kia hành vi của hần là quá mức, ngay cả mình cũng không rõ ràng tại sao lại táo bạo như vậy , chỉ cần nghĩ đến một thân không tỳ vết từng thuộc về phụ thân đã mất, lý trí trong đầu hần liền biến mất. Bạo ngược trên thân thể hoàn mỹ đó lưu lại dấu vết của mình, trừ hần ra , không có những khác.

Sau khi rời đi, nghĩ đến hai phó nhân kia nhất định sẽ thấy hần mất đi lý trí , đối với y tạo thương tổn, một nam nhân cũng đã hai mươi một tuổi cũng không cách nào khống chế trong lòng mình không được tự nhiên.

Cho nên hần hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào đi chiếu cố y, dù sao cũng được phụ thân dưỡng nhiều năm như vậy, chính y hần là hiểu được xử lý thế nào .

Nhưng. Nếu y sẽ không?

Định Duệ vừa nhìn thấy một ly trà tinh xảo trên mặt đất nát bầy, nhận mệnh khom người thu thập, thuận tiện phỏng đoán người gặp họa cùng trân quý vật phẩm trong thư phòng .

Hần a! Hầu hạ chủ nhân cũng mười bảy, tám năm mặc dù nói chủ tử luôn luôn khó dò, nhưng dưới loại tình huống âm ỉ, hần cũng rất dễ đoán được tâm tư của hần .

“Thiếu gia, người trong phòng bếp mới vừa báo, cái vị công tử ở Tử Đằng Viên đã hai ngày chưa từng dùng bữa.”

Không phải là muốn đi nhìn cái người ở Tử Đằng Viên sao? Minh rõ ràng là chủ tử, không cần kiểm cố, muốn đi nhìn cứ đi nhìn, còn muốn hần cái thân phó nhân này giúp hần tìm lý do. Chủ tử mặc dù đã là hơn hai mươi tuổi ,nhưng vẫn có chút tính tình trẻ con.

“Người nói cái gì?” Một lần cây bút mới trên tay chấn động.

“Nghe trù nương nói, vị công tử kia lúc trước dùng bữa cũng là Tử Nhan đưa qua, bởi vì ngài hạ lệnh không cho phép Tử Nhan cùng Vô Tình đi hầu hạ y, cho nên trù nương liền cho người đem thức ăn cạnh cửa gian phòng, vấn đề là cũng đã hai ngày rồi, thức ăn động cũng không động .Bọn họ nói trong Tử Đằng Viên một chút thanh âm cũng không nghe, cũng không nhìn thấy có người đi lại, rất giống một viên tử không người.”

Hần từng nhìn thấy trù nương đưa qua thức ăn, kia không phải người ăn, là một mảnh một mảnh cánh hoa đếm đều đếm không xong ,nghe nói lão gia đã mất đặc biệt phân phó.

Ăn hoa?Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Ba một tiếng, lại là một cây bút bị ném ở trên tường.

Định Duệ thở dài, thì ra bút này là lấy ra ném mà không phải lấy ra viết ?

Nghe xong lời của hắn, Mộ Dung Viêm Hạo cũng không nhịn được nữa nghi vấn trong lòng không ngừng chồng chất ở trong đầu, đứng lên liền hướng Tử Đằng Viên đi tới.

Biết ngay chủ tử trong lòng suy nghĩ cái gì.

Chân vội vàng đuổi theo, thuận tiện phân phó nữ bộc bên ngoài đi vào đem những thứ đồ rơi ngổn ngang sửa sang lại, có nên gọi Tử Nhan bọn họ cùng đi?

* * *

Y rất muốn tiếp tục ngủ, nhưng là thân thể là không thoải mái cùng đói bụng làm đầu y hỗn loạn bày ra trạng thái mơ hồ cùng thanh tỉnh.

Không rõ ràng lắm mình mới vừa rồi không có ý thức bao lâu, nhưng là y thật đói quá, chờ không được từ trong lúc ngủ mơ đã tỉnh.

Tại sao cảm giác ngủ lại lâu như vậy đây?

Thân thể vô lực từ từ bò dậy, bò đến bên tường sau mới dám vịn chắc cột gỗ đứng lên, một đôi chân run rẩy, thân thể cũng rất không ổn, tựa hồ chỉ bước ra một bước sẽ ngã nhào.

Trên thực tế y bước ra một bước là đã ngã nhào rồi, bất quá không phải bởi vì vô lực, mà là đạp phải cánh cửa dẫn đến cả người hung hăng bị ngã ra ngoài.

Cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt bật ra tiếng kêu rên, nghe giống như là khóc.

Tại sao y còn chưa tỉnh lại? Y đau quá, đau quá.

Nằm trên sàn gỗ bên tai nghe thấy tiếng nước chảy, nhất thời dừng khí tăng lên.

8. Chương 8: Chương 7

Có nước, y khát quá, muốn uống nước.

Theo tiếng nước chảy hướng về phía trước tìm kiếm, chỗ huyền không tại sân nhà cách đó không xa, tiếng nước chính là từ phía trước truyền đến.

Phía dưới có nước, y muốn uống nước.

Cong người đứng dậy hướng phía trước tìm kiếm, Tử Đồng hoàn toàn không biết chỗ lầu các mình ở có một trì thủy(ao) không nhỏ, lan can điêu khắc mỹ lệ chưa bao giờ có thiết kế phòng ngừa người từ phía dưới rơi xuống, thân thể mảnh khảnh dễ dàng xuyên qua khoảng cách cao bằng nửa hải tử, tay trắng nõn lấy dính vết máu tham vào trì thủy, từ từ di động về phía trước.

Mộ Dung Viêm Hạo từ thư phòng vội vã chạy tới nhìn thấy đúng là một màn này, nhân nhi tuyệt mỹ gần như xích lửa đưa tay tham vào trì thủy, thân thể hơn phân nửa cũng đã ở huyền không, tiếp theo trong nháy mắt chỉ nghe thấy một tiếng ‘phác thông’ rất nhỏ, người đã té vào trong trì thủy.

Đinh Duệ đuổi theo phía sau mắt choáng váng, nhìn thấy chủ tử của mình không chút do dự xông lên trước nhảy vào trong hồ, rất nhanh đem nhân nhi mỹ lệ y sam hỗn độn cấp vớt lên, cuống quýt cấp cứu.

Sách! Thì ra người trong Tử Đằng Viên có bộ dáng như vậy, xinh đẹp đến nửa điểm nhân khí cũng không có.

Mộ Dung Viêm Hạo cố gắng bức nước ra trong bụng Tử Đồng, có chút khó hiểu bất quá chỉ rơi xuống nước thời gian trong nháy mắt mà thôi, y thể nhưng uống nhiều nước như vậy.

Thật vất vả bức ra phần lớn nước, người Tử Đồng cũng khó chịu ho lên.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Trên người của người tại sao lại có nhiều vết thương như vậy, vì sao không ăn cơm? Y phục đâu? Không có ai hầu hạ cũng sẽ không mặc sao? Trong trì lại không nuôi cá, người ở đây mò những thứ gì!”

Kia một thân thể không tỳ vết thể nhưng ở thời gian trong hai ngày càng trở lên đơn bạc, toàn thân cao thấp không chỗ nào không phải là trầy da ứ huyết, còn phát ra sốt cao dị thường.

Thanh âm Mộ Dung Viêm Hạo làm cho Tử Đồng chớp mắt nhìn, trên người truyền đến lực lượng xiềng xích giam cầm làm cho y quên mất mới vừa xảy ra chuyện gì.

Có người nói chuyện, kia tỏ vẻ y đã rốt cục tỉnh sao?

Tử Đồng giơ tay lên hướng trên đôi tay mới vừa rồi ở trên người, theo phương hướng vuốt lồng ngực Mộ Dung Viêm Hạo, cổ cùng thứ gì đó đâm ở cằm.

“Đã tỉnh, Tử Đồng đã tỉnh, xuyên, dói. Ta ngoan ngoãn, không động, không nói lời nào...” Lệ thuộc nằm ở trên lồng ngực bên chắc của Mộ Dung Viêm Hạo, y vừa trở lại lúc bộ dáng lúc hai người mới gặp gỡ, giống như búp bê không có sinh mệnh, ngoan ngoãn cũng không nhúc nhích để cho hắn ôm.

Động tác của y cùng lời nói làm cho Mộ Dung Viêm Hạo mơ hồ.

Đây là thói quen phương thức nói chuyện cùng động tác của y sao? Không phải nguyên nhân bởi vì hắn không phải là phụ thân, cho nên không muốn cùng hắn nói chuyện?

“Thiếu gia, hắn là Ngu ngốc sao?” Đinh Duệ đã từ gian phòng trong rương quần áo lấy ra một bộ xiêm y đầy đủ tinh xảo vô cùng, nghĩ thay Tử Đồng thay.

Không phải là hắn không để ý chủ tử của mình cũng ướt đầm, chẳng qua là ít nhất thiếu gia còn ăn mặc chỉnh tề, không giống công tử này hé ra dung mạo không có người có thể so sánh, cũng chỉ có ba tuổi tiểu hài thông minh, cơ hồ là áo rách quần manh.

“Ta. Không biết.”

Hắn không hiểu được người trong ngực lại có thể là người ngu ngốc, người xinh đẹp như vậy làm sao có thể là người ngu ngốc? Nếu như mà nói... ngày đó hắn đối với y làm ra chuyện đó là cỡ nào tàn nhẫn.

“Đi gọi Tử Nhan bọn họ chạy tới, ta có việc muốn hỏi bọn họ, thuận tiện thỉnh đại phu cùng phân phó người mang chút gì ăn tới đây.” Ôm lấy Tử Đồng, hắn đưa người đã sớm hỗn độn không chịu nổi về phòng ngủ.

”Ăn? thiếu gia, là đưa đưa loại đồ ăn trước kia lão gia phân phó sao? Nói không chừng là loại đồ đó đem người dưỡng thành ngu ngốc.

“Loại nào?” Mộ Dung viêm hạo lơ đãng ngăn trở tầm mắt của Đinh Duệ, giúp Tử Đồng thay quần áo.

“Trù nương nói, lão gia chỉ cấp y ăn chút ít thủy quả cùng cánh hoa, liền nước uống cũng là phao cánh hoa.” Đinh Duệ nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Hai tay thay Tử Đồng xuyên y cứng đờ, cẩn thận xem kỹ người giống như búp bê nằm bất động để cho hắn thay quần áo.

“Không, lấy thức ăn bình thường tới đây.” Hắn đã nghĩ không ra phụ thân đến tột cùng là suy nghĩ cái gì.

Lưu lại chờ Vô Tình hai người tới đây, hắn phải hảo hảo biết rõ ràng.

9. Chương 9: Chương 8

“Công tử không phải là ngu ngốc, là lão gia làm cho y biến thành như vậy.” Tử Nhan bưng tới trù nương mới vừa làm tốt thức ăn ở trên trà kỷ (bàn trà) bên cạnh giường, thức ăn đã không hề chỉ có nhiều loại cánh hoa, còn thêm đồ người bình thường sở ăn.

Bất quá sợ Tử Đồng trong khoảng thời gian ngắn ăn không quen, vẫn là thả không ít cánh hoa nấu cùng nhau, cho nên cả khay thức ăn cũng là mùi hoa.

Mộ Dung Viêm Hạo ngồi ở một bên nhìn nàng thuần thực múc phần cơm, để trên đầu phóng thượng thức ăn nhập vào trong miệng Tử Đồng, một miệng lớn nhỏ đều giống như đo lường tốt, vừa vận đưa vào trong miệng Tử Đồng.

“Cha ta đối với y làm cái gì?” Cái dạng đối đãi gì, nhưng lại làm cho một người biến thành bộ dáng như thế này?

Tím nhan nhìn kỹ vẻ mặt Mộ Dung Viêm Hạo, tựa hồ ở xác định, có thể hẳn cùng Mộ Dung Hàn giữa hai người bất đồng trong lúc đó.

“Ban đầu sau khi lão gia mang công tử trở về, liền phân phó hai người chúng ta hảo hảo hầu hạ công tử, chẳng những phải giúp y thay quần áo tắm rửa, uy y ăn cơm, ngay cả xuống giường ra ngoài đầu đình phơi nắng mặt trời cũng muốn trải qua lão gia cho phép.”

Thấy Tử Đồng nuốt thức ăn vào trong, Tử Nhan mới múc từng miếng bỏ vào trong miệng y, thuận tay giúp y lau đi khóe miệng dính mỡ.

“Vị vậy thời điểm vừa tới, công tử mặc dù là người mù không nhìn thấy ——”

“Chờ một chút! Y không nhìn thấy?” Mộ Dung Viêm Hạo lúc này mới chú ý đến song ánh mắt long lanh như nước chẳng những trống rỗng vô thần, con ngươi đối với ánh sáng cũng không phản ứng.

Hắn sớm nên nghĩ đến, động tác ban đầu của y căn bản không giống như người bình thường, hẳn sở dĩ không nhìn y không phải bởi vì không muốn nhìn, mà là căn bản là nhìn không thấy !

Hắn đối với y hiểu lầm thật sự là quá sâu.

Đối với Tử Đồng nồng đậm thương tiếc còn mang theo sâu sắc hối hận áy náy, ngày đó hẳn không nên đối với y như vậy.

“Đúng a! Ta không hiểu được công tử có phải hay không trời sinh người mù, nhưng là y hơn mười năm trước đi tới gia lúc đó cũng đã không nhìn thấy gì.” Thì ra thiếu gia căn bản không biết công tử là một người mù, lúc trước mới có thể muốn hai người bọn họ không cần hầu hạ y.

“Khi đó công tử mặc dù không nhìn thấy, nhưng là căn bản sinh hoạt hàng ngày vẫn có thể tự mình xử lý, tự mình xuyên y phục, tự mình ăn cơm. Kết quả tại lão gia cái gì cũng không cho y làm sau qua hai ba năm thời gian, y tựa dần dần quên mất năng lực tự chiếu cố của mình.” Vì vậy nếu là bên cạnh không có người hầu hạ y, y cũng chỉ có con đường chết.

“Vậy đầu óc hẳn...”

“Đó cũng là do lão gia, lão gia không cho phép bất luận kẻ nào nói chuyện cùng y, cũng không cho y nói chuyện. Vừa mới bắt đầu công tử bất quá mới là hài tử sáu tuổi, mặc dù cá tính công tử ôn hòa an tĩnh, nhưng vẫn lên tiếng hỏi chúng ta vấn đề. Kết quả sau khi lão gia phát hiện, liền điểm á huyết y, sau lại sợ công tử thời điểm hẳn không có ở đây nói chuyện, ngay cả thính giác cũng phong bế. Mấy năm kia công tử không thể nói, không thể nghe lại không nhìn thấy, người cơ hồ điên rồi, cả ngày không ngừng khóc, khóc đến chúng ta cũng không bỏ được...”

Nghĩ đến lúc ấy công tử còn nhỏ thân thể cuộn lại trong góc không ngừng rơi lệ, mở miệng nhưng không ra bất kỳ thanh âm gì, nàng liền cảm thấy đau lòng.

Mộ Dung Viêm Hạo không cách nào tưởng tượng dc phụ thân của mình lại đối với một hài tử làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, hẳn sớm biết phụ thân tâm tính vô tình, cũng không biết được hẳn chẳng những vô tình hơn nữa còn lãnh huyết.

Nghĩ đến lúc ấy Tử Đồng cô độc không chỗ nương tựa, bộ dáng sợ hãi, Mộ Dung Viêm Hạo tâm bắt đầu quặn đau, nhận lấy công việc của Tử Nhan, ôn nhu đem thức ăn uy vào miệng nhỏ của y.

Tử Đồng nằm ở trên giường tựa hồ cảm giác được đối người uy y ăn cơm, hơi chút chần chờ mới há miệng tiếp tục ăn.

Nhìn thấy động tác thiếu gia, Tử nhan cùng Vô Tình hai người trong lòng là một trận vui mừng, may mắn thiếu gia cùng lão gia không giống, sau này công tử sẽ không tiếp tục trải qua cuộc sống không giống người thường nữa.

“sau lại bởi vì lâu dài điểm huyết, thân thể công tử ở dưới tình huống huyết mạch không thông, trở nên rất tệ, rất suy yếu, tại thời điểm chúng ta cho là công tử sắp chết, lão gia mới khôi phục năng lực nói chuyện cùng thánh giác cho công tử, bất quá từ khi đó lên công tử sẽ không nói nữa.”

“Vừa mới bắt đầu mấy năm công tử so sánh vẫn giống người bình thường có suy tư, sẽ nghĩ đến chuyện tình, qua một hai năm, ở không có ai nói chuyện cũng không thể nói chuyện, lại không cho phép y làm bất cứ chuyện gì dưới tình huống nào, trí nhớ công tử bắt đầu sinh ra tình huống lẫn lộn cùng thoái hóa, đối với thời gian không có khái niệm.

Có một lần lão gia đi xa nhà, ta cùng vô tình hai người bởi vì cũng có tình cảm cũng không giám thị đối phương có hay không cùng công tử nói chuyện, mới len lén cùng công tử nói chuyện với nhau. Bất quá đã không kịp, đầu óc công tử trở nên giống như tiểu hài tử ba tuổi, không nói, cũng không nghe hiểu người khác nói gì.” Nàng không hiểu được lão gia tại sao muốn làm như vậy, đem một hài tử nên được người cưng chiều lại cứ phá hủy như vậy,

“Tại sao? Tại sao cha ta phải làm như vậy?” Hắc nghĩ không ra.

10. Chương 10: Chương 9

Vô Tình nhìn hắc một cái.“Thật sự ta cũng không hiểu được,bất quá trước đây thật lâu lão gia phong bế thánh giác công tử ,ta từng nghe lão gia lầm bầm tự nói. Hắc nói: ‘ như vậy là tốt rồi, như vậy nó cũng sẽ không đi cùng các người ,búp bê thì chắc là không biết chạy đi lấy vợ.Linh Ngâm,Linh Ngâm của ta , chỉ có thể là của ta.’ lúc ấy ta không hiểu lắm ý lão gia khi nói, sau lại nghĩ, công tử có thể lớn lên rất giống người của lão gia” Nghĩ đến người trong miệng lão gia là phụ thân của thiếu gia ,lời kế tiếp của hắc cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Nhưng những thứ này là đủ rồi, đầy đủ để cho Mộ Dung Viêm Hạo sáng tỏ, tại sao phụ thân đối Tử Đồng làm ra chuyện tình tàn nhẫn như thế .

Lúc mẫu thân chưa rời đi nhân thế ,hắc đã từng hỏi mẫu thân, tại sao phụ thân luôn không thích ở cùng bọn họ, tại sao phụ thân hắc cùng mọi người không giống ,không cùng thể của mình chung sống , nói chuyện với nhau.

Mẫu thân cũng là cho hắc một nụ cười khổ, sau đó nói cho hắc biết,tâm phụ thân không ở chỗ này, mà là đang ở trên một người tên Linh Ngâm.

“Mẹ, vậy tại sao cha không đem cái người Linh Ngâm thú về nhà? Dù sao cha chẳng những có người, còn có đại nương cùng Nhị nương các nàng a!”

“Hài tử, cha người không cách nào đem Linh Ngâm thú trở lại.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Linh Ngâm đã đi,cùng muội muội của hắc bỏ trốn đến nơi rất xa.”

“Cùng muội muội bỏ trốn? Linh Ngâm không phải là nữ sao?”

“Không phải ,Linh Ngâm trượng phu của cô cô đã mất ,là một nam nhân, một nam nhân rất đẹp rất đẹp, cho nên cha người không cách nào cưới một người đàn ông về nhà, bởi vì Mộ Dung gia quá lớn”

Đúng vậy, Mộ Dung gia quá lớn, quá phức tạp, nam phong có thịnh hành đi nữa cũng sẽ không cho phép tộc nhân cưới một người nam nhân về nhà, cho nên phụ thân liền tạo ra một búp bê như vậy đúng không?

Búp bê sẽ không theo người khác rời đi, cũng sẽ không khiến cho người khác tranh cãi, nhưng búp bê Tử Đồng lại không ngừng khổ sở.

Thu hồi dùng xong chén đĩa, Mộ Dung Viêm Hạo uy Tử Đồng vài thức ăn lỏng, da thịt trắng nõn quanh năm không thấy mặt trời phát ra nhiệt độ cao, người vẫn như cũ trở bệnh.

Cũng là hần không tốt, bởi vì hần hiểu lầm làm y vô duyên vô cớ ăn nhiều khổ cực như vậy, nếu hần muөн một bước, làm y bị rơi xuống ao hay không ăn không uống, có lẽ hần sẽ không còn cơ hội thấy y.

Thật may, thật may hần vẫn kịp thời vãn hồi hết thảy.

“Sau này, ta muốn các người lúc ta không có ở đây thì thường cùng y nói chuyện, để cho y học nói chuyện. Về phần công việc thường ngày vẫn như trước giúp đỡ y, để cho y trước học cách nói chuyện, từng bước từng bước từ từ, nhất định y sẽ khôi phục. Còn mắt của y, ta sẽ tìm đại phu sang đây nhìn xem.” Nếu như là trời sinh, vậy thì không có khả năng chữa khỏi.

“Chúng ta đã biết, thiếu gia.” Tử Nhan cùng Vô Tình hai người đều lộ ra mừng rỡ mỉm cười.

“Đúng rồi, tên của y là Tử Đồng sao?” Làm sao lại lấy một cái tên như vậy?

“Không phải, tên công tử thật ra là Mị Đồng, nhưng lão gia nói không thích hợp, cho nên liền bỏ.”

Mộ Dung Viêm Hạo nhướng mày, đỡ Tử Đồng nằm trên giường nghỉ ngơi.

Mị? Từ này đúng là không tốt, nghĩ đến hần là bởi vì một đôi tử mâu không giống với thường nhân, mà bị người ta cho là yêu quái, mới có thể gọi như thế. Đổi tên có thể nói là chuyện duy nhất mà cha đối Tử Đồng làm.

“Vậy gọi là Tử Đồng cũng tốt. Họ đâu? Y họ gì?”

“Lão gia nói theo họ Mộ Dung gia.”

Mộ Dung Viêm Hạo cười lạnh, bất quá chính là độc chiếm, theo họ Mộ Dung gia cùng thú Tử Đồng về nhà không có gì khác biệt, không phải sao?

Như vậy cũng tốt, dù sao cha cũng đã chết, hiện tại họ Mộ Dung đại biểu cha không là gì cả, mà là hần tất cả.

Tử Đồng của hần.

* * *

Những ngày qua, chuyện gì cũng không đúng.

Sau khi tỉnh lại sẽ có người cùng y nói chuyện, hơn nữa có rất nhiều thanh âm bất đồng.

Y không hiểu, không phải nói muốn y phải làm búp bê sao? Nên không cho phép y nói, nhưng là y bây giờ nói chuyện lại không người trách cứ, điều này đại biểu cái gì?

Thay Tử Đồng đem tất cả vết thương lớn nhỏ trên người xoa thuốc mỡ, Mộ Dung Viêm Hạo nhìn thấy hai mắt luôn vô thần giờ đây đầy vẻ nghi hoặc.

Cũng đã hai ngày, y rốt cục phát hiện cuộc sống cùng trước kia không giống sao? Rốt cục bắt đầu hiểu được đem cảm xúc nội tâm biểu đạt ra ngoài sao?

Đại phu đã tới xem mắt, nói hần mặc dù không phải là trời sinh là mù lòa, nhưng là không kém bao nhiêu. Có vài hài tử sinh ra mắt so với người khác yếu hơn, không thể dùng lâu dài, dễ dàng hư hao. Hai mắt Tử Đồng đã nhiều năm như vậy chưa từng chạy chữa, muốn hồi phục thị lực thành bình thường là không thể nào.

“Có thể nói cho ta biết, cảnh tượng người thấy được chính là một mảnh bóng tối sao?” Bằng bố kỹ vết thương, Mộ Dung Viêm Hạo ôm y, ở trong đình viện chọn một góc tối ngồi xuống.

11. Chương 11: Chương 10

Đại phu nói cho dù không nhìn thấy, nhưng để cho y tiếp xúc với ánh mặt trời vẫn tốt hơn. Có cơ hội hồi phục chút thị lực luôn luôn hảo, cho dù khả năng là nhỏ bé như vậy.

Đồng dạng câu hỏi, Mộ Dung Viêm Hạo chậm rãi, nói từng chữ từng chữ, lặp lại ba lần Tử Đồng mới dần dần có phản ứng.

“Nói chuyện, nói chuyện với ta?”

Hai mắt chậm rãi chớp xuống, lần này y rất nhanh đem tầm mắt lên trên mặt Mộ Dung Viêm Hạo, cũng ngừng mắt nhìn tròng mắt đen của hắn.

“Đúng vậy a, nói chuyện với người.” Hắn rất thích nghe thanh âm y, mặc dù chậm chạp lại hết sức dễ nghe động lòng người, vô cùng thích hợp xướng khúc tử(bài hát).

Tử Đồng quay đầu, sau khi nghe được hắn nhu hòa trả lời suy nghĩ một chút. “Tử Đồng không làm búp bê sao?”

Hắc đồng hiện lên một tia thương tiếc, đau lòng khe vuốt khuôn mặt trắng noãn của y. “Không làm búp bê nữa, Tử Đồng là người, không phải búp bê.”

Hắn hy vọng y có thể cùng người bình thường giống nhau hiểu được thất tình lục dục.

Hai tròng mắt tử sắc phẳng phát tại trầm tư, tựa hồ trong nháy mắt lâm vào phong bế, qua thật lâu, y mới lại từ từ tại trong đầu trống trơn tìm được câu chữ. “Làm người như thế nào?”

Mộ Dung Viêm Hạo hai tay vây quanh eo y ôm chặt lại. “Chính là có thể nói, có thể nghe người ta nói chuyện, nghĩ sự tình, có tình cảm.”

“Cái gì là tình cảm?”

Mộ Dung viêm hạo cười khổ. Đây dạy y như thế nào?

“Tình cảm chính là sẽ nghĩ muốn khóc, sẽ nghĩ muốn cười, sẽ nhớ mãi không quên, muốn chạy trốn cũng trốn không ra.” Tựa như hắn lần đầu tiên nhìn thấy y sau, tâm tình bách chuyển thiên hồi khó có thể khổng chế.

Tử Đồng hai tròng mắt nghi ngờ sâu hơn. “Không hiểu, Tử Đồng không hiểu.”

Lời của hắn nói thật là khó hiểu, tại sao phải muốn khóc, muốn cười? Tử Đồng không muốn khóc cũng không muốn cười, đầu rất dễ dàng liền đem chuyện quên mất, như vậy cũng có thể làm người sao?

Làm người, thật là khó.

Phát hiện ánh mắt của y có chút mệt mỏi, Mộ Dung Viêm Hạo điều chỉnh tư thế người trong ngực một chút, để cho y có thể thoải mái mà nằm trong ngực hắn. “Hiện tại không hiểu cũng không sao, sau này từ từ sẽ hiểu.” Hắn cũng không yêu cầu trong khoảng thời gian ngắn phải thành công, thời gian mười năm không tính ngắn, muốn y lập tức khôi phục rất khó.

Tựa hồ cảm thấy ngực của hắn rất thoải mái, Tử Đồng đem mình vùi thật sâu vào lồng ngực dày rộng của hắn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch ngáp một cái.

Bởi vì nguyên nhân mấy ngày qua thân thể vẫn không thoải mái, thời gian ngủ tương đối dài, nhưng là trí nhớ cũng không hỗn loạn như dĩ vãng, lần ngủ này cũng không biết lần trước tỉnh đã làm gì.

Y nhớ được lúc trước khi tỉnh lại là thanh âm một người khác phụng bồi y, nói với y rất nhiều, rất nhiều lời, nhưng là thanh âm kia không có giống như hiện tại, có gối rất thoải mái, cũng sẽ không ôm y.

Trước kia chưa từng có người ôm qua y, cũng chưa từng chạm qua , cái loại ấm áp khi thân thể tiếp xúc này làm y cảm thấy rất xa lạ, nhưng cũng rất thoải mái.

“Tử Đồng, thấy không rõ lắm.....” Cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm nói mang theo nồng đậm buồn ngủ.

“Ân?” Mộ Dung Viêm Hạo đang bị bộ dáng khả ái như tiểu miêu của y hấp dẫn toàn bộ tinh thần, không có nghe cẩn thận y nói những gì.

” Mắt, thấy không rõ. tối tối, nhìn không thấy” Hai mắt xinh đẹp chậm rãi khép lại, người cũng tiến vào mộng đẹp.

Lần này Mộ Dung Viêm Hạo nghe rõ lời của y nói, cũng có thể hiểu được ý tứ trong câu chữ đơn giản của y.

Chỉ cần ở chỗ ánh sáng đủ mạnh, Tử Đồng có thể đại khái thấy một mảnh mơ hồ, nếu là sắc trời so sánh ám, y cái đồ gì cũng nhìn không thấy tới.

Mắt như vậy, cùng người mù cũng không có gì khác biệt.

“Không sao, ta là mắt của người, chiếu cố người cả đời.” Đây không phải nói đùa, từ ngày gặp mặt đầu tiên, hắn liền hiểu mình đã bị y nhiếp đi tất cả tâm thần.

Đã tự hỏi mình cũng đã tự nói với mình, là bởi vì mỹ mạo khó gặp đi!

Nhưng đây bắt quá là lời tự lừa gạt mình.

Hắn Mộ Dung Viêm Hạo nếu là người coi trọng bên ngoài, hôm nay hắn cũng chưa có năng lực chiếm được sáu phần gia sản của Thành gia, cũng sẽ không đối với tài phú khổng lồ chẳng thèm ngó tới như vậy, hắn không phải là người để ý sự vật bề ngoài.

Tử Đồng tuyệt mỹ là dao động nhân tâm, kia đột nhiên bắt quá là một phần rung động, chân chính bắt được tâm thần hắn, cũng là đối với y một phần không tha, ngay cả mình cũng không rõ ràng tình cảm nguyên lai ở nơi nào, đột nhiên làm cho người khác sờ không được manh mối.

Hỏi thế gian tình là gì?

Đề tài này nếu có thể giải, cổ kim cũng sẽ không có nhiều người hăm sâu khó có thể tự kiểm chế như vậy.

Tự giễu cười, cầm lấy một bên áo choàng che ở trên người Tử Đồng, không để cho nửa điểm gió thổi ở thân thể đơn bạc trong lòng ngực hắn, hai người ưu nhân cùng nhau hưởng thụ thời gian sau ngọc vào thu.

* * *

Mộ Dung Phong Lăng đãi ở trong thư phòng nhìn sổ sách, trong lòng nhưng lại nghĩ tới sự tình khác, người bên cạnh đều có thể thấy được hắn không yên lòng.

Đổi thành Mộ Dung Viêm Hạo ở đây, ngay cả nguyên nhân để cho hắn yên lòng cũng có thể dễ dàng đoán được, bất quá chính là vì Tử Đằng Viên thần bí mà thôi.

12. Chương 12: Chương 11

Bên ngoài Tử Đằng Viên năm huynh đệ toàn bộ đều xem xét qua, cảnh sắc bên trong bố trí chỉ sợ có là nội uyển hoàng cung cũng so ra kém, đình viên mỗi một chỗ đều lấy báu vật vô giá thiên kim khó cầu bày làm trang sức, nước chảy trên thác lần xuống khóa dạ minh châu trên vách tường cũng đủ cho người đổ mắt, bởi vì trên đời này hiếm có một viên như vậy a!

Hắn không phải người có lòng tham, bất quá muốn biết phụ thân đến tột cùng ẩn dấu cái dạng bảo vật gì ở trong Tử Đằng Viên, khi còn sống lại ra lệnh năm huynh đệ không cho phép bước vào nội viện một bước.

Hiện tại Tử đệ chiếm lấy Tử Đằng Viên, nghe phó nhân gia viện bổn gia nói, kể từ khi tứ đệ đi vào Tử Đằng Viên một lần sau, những ngày kế tiếp có hơn phân nửa thời gian cũng là trôi qua trong viện tử.

Này thật sự làm cho hắn quá hiểu kỳ rồi, ai mà không biết Mộ Dung Viêm Hạo là loại người mà hoàng đế đứng trước mắt đều khinh thường ngoảnh đi, đồ vật gì có thể làm cho hắn ở Tử Đằng Viên lưu luyến quên về?

“Nghĩ chuyện gì đến nhập thần như vậy?” Mộ Dung Nguyệt dưới sự hướng dẫn của phó nhân đi tới thư phòng, thấy bộ dáng đại ca như đi vào cõi thần tiên, ánh mắt không khỏi lóe lên.

Mộ Dung Phong Lãng rất nhanh thu hồi tâm thần, trừng mắt hấn một cái. “Người tới làm cái gì?”

Năm huynh đệ nhà bọn họ cũng không phải rất thân thiết, ai bảo mẫu thân của bọn họ cũng không phải cùng một người; từ nhỏ ngay dưới giáo huấn của mẫu thân, xem huynh đệ mình thành địch nhân đối đãi.

Cho dù hôm nay đã xác định người thừa kế gia nghiệp là Mộ Dung Viêm Hạo, hảo cảm đối lẫn nhau cũng không bởi vì đồng bệnh tương liên mà gia tăng bao nhiêu.

Thái độ hấn không hoan nghênh, một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Mộ Dung Nguyệt, chỉ thấy trên khuôn mặt tuần tú của hấn khẽ nhếch lên cười. “Đến trả lời nghi vấn trong lòng người.” Không đợi Mộ Dung Phong Lãng hỏi ngược lại, hấn lại nói tiếp: “Người nhất định đối với trong Tử Đằng Viên đến tốt cùng ẩn dấu cái dạng đồ gì mà cảm thấy rất tò mò, đúng không?”

“Đúng thì sao?”

“Ta có thể nói cho người đáp án.”

Mộ Dung Phong lãng bất động thanh sắc nhìn hấn một cái. “Người biết?”

“Lòng hiếu kỳ của ta luôn luôn so với người khác tràn đầy, lệnh phụ thân rất khó ngăn ta.”

Từ khi biết đến Tử Đằng Viên, hấn liền thử đi vào rất nhiều lần, mặc dù chỉ có lúc Mộ Dung Hàn một lần đi xa nhà thành công, bắt quá một lần là đủ rồi, một lần cũng đủ làm cho hấn thấy phụ thân không muốn người biết bảo bối là cái gì.

“Là cái gì?”

“Người.”

Mộ Dung Phong Lãng bị hấn trả lời ngắn gọn, khẽ nhăn thẳng mày kiếm một chút. “Người nào?”

“Một người trên đời không tìm được ai so với y mỹ lệ hơn, mỹ đặc tựa như búp bê.”

“Nguyên lai là mỹ nữ.” Biết được đáp án này, trong đầu hấn ý niệm muốn đi vào Tử Đằng Viên tìm tòi đến tốt cùng ngược lại giảm thấp.

Năm huynh đệ bọn họ cũng không phải là người háo sắc, đối với mỹ nữ không có hứng thú gì.

“Ta có nói người nọ là nữ sao?” Mộ Dung Nguyệt cười khê.

“Là nam ! ?” Đáp án này thật khiến người kinh ngạc, hấn cũng không biết được phụ thân cũng hảo nam sắc. “Bắt quá nhưng là đã thành người của Tứ đệ, ta nghĩ sẽ không quản chuyện của chúng ta.”

“Người không hiếu kỳ?” Nhẹ nhàng lay động cây quạt trong tay, đôi môi hấn bật ra tiếng cười rất nhẹ.

Có cái gì hảo hảo kỳ, bắt quá chính là người mà thôi, có mỹ thì như thế nào.” Hấn cũng không hảo cái này.

“Như vậy a? Ta nghĩ người ít nhiều gì cũng đối với mỹ nhân có thể khiến Tứ ca chú ý cảm thấy hứng thú mới đúng, dù sao lấy cá tính Tứ ca, đồ vật có thể làm cho hấn cảm thấy hứng thú thật đúng là ít ỏi. Mộ Dung Nguyệt cười cười, ba một tiếng khép lại quạt giấy. “Đúng rồi, hôm nay có bằng hữu mời ta ăn bữa cơm, ta đều đã quên. Ta đi thôi! Đại ca, người nếu đã đối với mỹ nhân ở Tử Đằng Viên không cảm thấy hứng thú coi như xong.”

Mộ Dung Phong Lãng mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn hấn rời đi, thật lâu, trên mặt hiện lên một chút ý cười.

* * *

“Cũng đã đến giờ cơm chiều, phải đánh thức hai người sao? Tử Nhan nhìn hai người ngủ say trong đình, gương mặt vui vẻ lộ ra nụ cười.

Đừng nói tâm tính công tử giống như hài tử, ngay cả thiếu gia bắt quá mới hai mươi một, hai tuổi, lão gia không phải là phụ thân tốt, có thể suy ra thiếu gia nhất định cũng không có tuổi thơ đặc biệt vui sướng. Cùng công tử ở chung một chỗ, tựa hồ gọi trở về kịp một chút thời gian trọng yếu đã mất mát.

Có ai có thể tưởng tượng thiếu gia luôn luôn bắt cầu ngôn tiểu (không nói cười tùy tiện), cũng sẽ có một khắc khả ái như thế? Bộ dáng hai người cùng ôm nhau, cỡ nào giống hai con mèo nhỏ khả ái sưởi ấm cho nhau.

” Để cho bọn họ tiếp tục ngủ đi!” Đinh Duệ ngồi ở trên hành lang cạnh trì nhìn hai người kia. “Thiếu gia những năm này cũng đủ mệt rồi, cùng huynh đệ của mình tự giết lẫn nhau, tranh quyền đoạt lợi, thật sự không phải là một chuyện vui sướng. Hiện tại thật vất vả chuyện hết thấy đều kết thúc, công tử xuất hiện vừa lúc làm cho thiếu gia nhận được một cơ hội nghỉ ngơi.” Thời thơ ấu thiếu gia rất bướng bỉnh, nếu như có thể sinh trưởng ở gia đình bình thường, nhất định là thiếu niên sáng sủa không buồn không lo.

Đi theo thiếu gia một thời gian dài như vậy, hẳn rất hy vọng chủ tử có thể không hề vương bận chút nào, trải qua cuộc sống mình thích.

Người chân chính hiểu rõ thiếu gia sẽ minh bạch, dưới bề ngoài ngạo mạn, kỳ thật căn bản không thấu đáo đã tâm gì, dĩ vãng biểu hiện ra cũng chỉ là để sinh tồn ở Mộ Dung gia mà thôi —— cái nhà này không cho phép có người yếu tồn tại.

“Hôm nay ta đi ra ngoài mua hoa nhìn thấy Ngũ thiếu gia.” Vô Tình đột nhiên nghĩ đến.

“Làm sao vậy?”

“Phải cẩn thận hẳn.” Hắn còn nhớ rõ Ngũ thiếu gia đôi mắt tuấn mịch mỹ lệ như miêu bàn, luôn lóe ra ánh mắt làm người ta khó có thể nắm lấy.

“Vì sao?” Đinh Duệ hồ nghi nhìn Vô Tình vẻ mặt nghiêm túc.

“Hắn từng rất nhiều lần muốn vào nơi này, ta cảm thấy được hắn tựa hồ gặp công tử.”

“Kia nếu như.” Đinh Duệ vốn định nói hắn hay lo lắng, nhưng là vừa nghĩ tới Tử Đồng kia trương dung nhan giống như thiên nhân, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

Tử Nhan rất rõ ràng thở dài” Thật ra thì công tử trước kia bị đặt tên là Mị Đồng không phải là không có nguyên nhân, ngoài song tử đồng hiềm thấy, còn có một cỗ lực lượng mị hoặc người, có thể câu lòng người. Chúng ta bởi vì nguyên nhân từ nhỏ chiếu cố y đến lớn, cảm giác giống như là con của mình hoặc huynh đệ, nhưng là những người khác không giống. ” Đến nay không có ai thấy mặt công tử mà không muốn chiếm mình dùng.

“Ngũ thiếu gia năng lực so ra kém thiếu gia, sẽ không có cơ hội cướp đi công tử.” Năng lực của chủ tử hẳn, hẳn so với ai khác đều hiểu rõ. “Vấn đề là ở Ngũ thiếu gia tâm cơ luôn luôn rất sâu, nếu là hắn thật thấy qua công tử, nhất định sẽ nghĩ biện pháp gây chuyện.” Không trách được lúc trước Ngũ thiếu gia lại đặc biệt nói lên chuyện tình ở Tử Đằng Viên, xem ra hẳn xem qua công tử khả năng rất cao.

“Vậy phải làm thế nào?”

“Ta sẽ nói cho thiếu gia chuyện này, thiếu gia đầu óc so với chúng ta thông minh nhiều, sẽ nghĩ ra biện pháp tốt.”

“Nói cũng đúng.” Hi vọng hết thấy bất quá là bọn họ buồn lo vô có thôi!

13. Chương 13: Chương 12

Khí tức nhàn nhạt , dễ ngủi đem Tử Đồng đang ngồi ở trên giường suy nghĩ ngẩn người kéo trở về, đưa tay dò hương khí tức phát ra, như nguyện mơ tới bàn tay bền chắc quen thuộc .

Mộ Dung Viêm Hạo mỉm cười đem cả người ôm vào trong ngực, có chút kinh ngạc nhìn chăm chú y.

“Người nhận ra ta sao?” Hắn từ từ ôn nhu nói: “Vài ngày trước người còn phân không rõ ta cùng bọn Vô Tình, hiện tại người biết ta là ai sao?”

Tử Đồng nghe vậy,mở lòng bàn tay bắt lấy vạt áo hắt gạt đầu.”Nhớ được,Tử Đồng nhớ được người.” Mặc dù bên cạnh có rất nhiều, rất nhiều thanh âm cùng y nói chuyện , nhưng là chỉ có cái thanh âm này y có thể lập tức nhận ra. Cái thanh âm này rất êm tai,y cũng thích cái ôm ấp của hắt.

“Nhớ được ta,biết tên của ta không?”Mộ Dung Viêm Hạo vui mừng ôm y ra ngoài tản bộ, mấy ngày qua chỉ cần xử lý xong chuyện, hắt sẽ tới đây bồi y.

Trong khoảng thời gian này hắt cũng không phải là người bồi y nhiều nhất ,nhưng y lại có thể nhận ra hắt, làm trong lòng hắt mừng thầm.

Tử Đồng nháy mắt mấy cái, đôi mi thanh tú như họa nhãn lại ở trong đầu càng không ngừng tìm câu chữ có thể dùng , nghĩ đến đầu choáng váng não căng ra,cũng không nhớ ra được cái dạng chữ gì thích hợp cho cái thanh âm này, cái ôm ấp này.

“Đầu đau đau,nghĩ không ra.” Đầu nhỏ lắc lắc,y lắc như trống bỏi nghĩ muốn lắc ra đáp án.

Mộ Dung Viêm Hạo cười khẽ.”Đừng lắc nữa, nghĩ không ra cũng không sao, ta ở đây, có thể hỏi ta đúng hay không?”

Tử Đồng không tự chủ mở miệng: “Tên là gì?”

“Viêm Hạo, người gọi ta Hạo là được rồi.” Nhìn cái miệng nhỏ nhắn y nhếch nhếch,hắt không nhịn được ở trên môi y khẽ hôn.

Tử Đồng bị nụ hôn của hắt làm cho hoảng sợ ,suy nghĩ rối loạn ,ngơ ngác nhìn chăm chú vào Mộ Dung Viêm Hạo,đầu ngón tay xoa đôi môi.

Mộ Dung Viêm Hạo lại là một trận cười, thích xem y bộ dáng khả ái.

Y nháy mắt, lắc đầu một cái ,lại không nhớ nổi tên hắt,Cái đầu này thật là vô dụng.”Tên, quên,nói lại.”

“Viêm Hạo, Viêm Hạo, nhớ tên của ta, Tử Đồng.” Cớ nào muốn nghe đến tên của mình từ trong miệng y nói ra, cớ nào hi vọng y lấy tay chạm tới mình, có thể hô lên tên của hắt.

“Viêm Hạo,Viêm Hạo,Viêm Hạo. . . .” Y một lần lại một lần bên miệng lặp đi lặp lại nhớ kỹ, học thuộc,sợ cái đầu vô dụng lần nữa quên tên của thanh âm này.

Cái miệng nhỏ nhắn đọc tên của hắt là một hấp dẫn lớn, Mộ Dung Viêm Hạo không khỏi cúi đầu hôn lên lần nữa, không như mới vừa rồi lướt qua rồi dừng lại, mà là như tinh tế thưởng thức món ăn ngon.

Nụ hôn của hắt,làm Tử Đồng không tự chủ thu nạp hai tay ôm sát lồng ngực dày rộng của hắt ,ngón chân trắng muốt bởi vì run rẩy mà hơi cong,cổ họng bật ra ‘Ưm’ dễ nghe .

“Người mùi vị ngọt ngọt, thơm thơm.”

Không biết có phải hành động nhàm chán của cha hay không,mà để cho Tử Đồng ăn loại thức ăn đó, cho nên quần áo không có huân hương, y thân thể nhỏ yếu đã có một cổ hương vị vô cùng thích,có chút giống hương hoa rồi lại không giống bất kỳ hương thơm nào, hương vị này chỉ có ở Tử Đồng.

Hắt khen ngợi khiến cho trong mắt Tử Đồng mang nghi ngờ.”Tử Đồng là người, không là thức ăn, không thể ăn.”

Lời của y làm Mộ Dung Viêm Hạo cười to,bên trên tảng đá lớn ngay thác nước ngồi xuống.”Đúng a! Tử Đồng là người, không phải là thức ăn, cho nên ăn làm sao cũng không ngán.”

Tử Đồng đầu nhất thời bị lời của hắt quấy thành tương hồ, cảm thấy làm người thật đúng là một chuyện khó khăn, nhắc tới những loại lời khó hiểu,còn muốn hiểu những thứ rất khó hiểu này.

Cho nên y tự tay che lại cái nơi phát ra những lời y nghe không hiểu,đôi môi còn không ngừng bật cười .

Quá khó khăn hiểu, Tử Đồng không nghe, đầu đau đau.

Nhưng động tác y bắt quả làm Mộ Dung Viêm Hạo càng cảm thấy khả ái, ngăn không được tiếng cười không ngừng từ mười ngón tay mảnh khảnh toát ra.

Tử Đồng hơi cảm thấy tức giận trừng mắt một đoàn bóng đen không minh bạch : ”Đừng cười, Viêm Hạo, hư.” Đầu tuy không rõ ràng, nhưng cũng biết hắn là đang cười mình.

“Không cười.” Cầm tay ngọc thon thon đẹp mắt bên môi, ở trên khe hôn.”Ta không cười, Tử Đồng còn nhớ rõ tên của ta ni!”

Khi hắn khen ngợi mình, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn sừng sốt một chút, rồi sau đó hiện lên nhợt nhạt mỉm cười,Mộ Dung Viêm Hạo dạy dỗ y chưa từng thấy qua y nở nụ cười nhất thời há hốc mồm, quyến luyến nhìn nụ cười xinh đẹp bất khả tư nghị .

“Tử Đồng,nhớ được Viêm Hạo.”

“Đúng vậy ,Tử Đồng còn học xong tức giận cùng cười.” Mộ Dung Viêm Hạo thương tiếc nâng gương mặt chỉ so với bàn tay lớn hơn nửa,đem cái trán y cộng vào trán hắn,bên môi lộ ra nụ cười tuấn mỹ .

Đáng tiếc Tử Đồng nhìn không thấy nụ cười hắn khó có được,nếu không giống như trước ai cũng đều vì nụ cười này mà sợ hãi ngạc nhiên!

“Tử Đồng học xong tức giận cùng cười?” Phải không? Tại sao đầu không nhớ rõ mình học xong, thật đầu mình vô dụng như vậy?Ngay cả mình học xong cái gì cũng không nhớ được.

Hiểu nghi ngờ của y Mộ Dung Viêm Hạo giải thích: “Đúng a! Lúc ta cười Tử Đồng ,Tử Đồng trong lòng là cảm thấy loạn loạn ,không thoải mái, đó chính là tức giận,Tử Đồng lúc nhớ được tên của ta , trong đầu giống như được bay lên cao cao rất thoải mái, khéo miệng cong cong chính là cười.”

14. Chương 14: Chương 13

Y không biết cảm giác bay lên cao cao là gì, bất quá có thể hiểu được ý Mộ Dung Viêm Hạo nói. “Kia Tử Đồng sẽ tức giận, sẽ cười, có phải là người hay không?”

Hắn sủng nịch niết niết mũi y. “Tử Đồng vốn chính là người, vẫn là một người thật đáng yêu, rất đẹp, chính là có rất nhiều thứ không hiểu mà thôi.”

Động tác của hắn làm cho Tử Đồng ha ha cười không ngừng, giống như hiểu được động tác này đại biểu ý nghĩa cỡ nào thân mật.

“Làm người tốt, làm búp bê không tốt.”

“Vì sao?”

Một mảnh đóa hoa rơi xuống tại tên đầu tóc đen không hề bó buộc của Tử Đồng, điểm xuyết hồng nhạt khiến cho y tăng thêm một phần ngây thơ. “.”Tử đồng thích cười, làm búp bê không thể cười, không thích.”

“Tử Đồng về sau cũng không làm búp bê, có ta ở đây, người không cần lại làm búp bê.” Hắn thích là Tử Đồng cười, không phải là búp bê không hề có sinh khí.

Không rõ ý tứ trong lời của hắn, y hỏi. “Vì sao?”

“Bởi vì ta sẽ bảo hộ Tử Đồng, liền như vậy cũng không có người khác kêu Tử Đồng làm búp bê, Tử Đồng Viêm Hạo là người.”

Tử Đồng vẫn là không hiểu lắm hắn ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng là trong đầu cũng rất kỳ quái cảm thấy ảm áp, làm cho y không rõ ràng lắm đây là loại cảm giác gì.

“Cái gì là bảo hộ?”

“Chính là không cho Tử Đồng bị thương, không cho Tử Đồng cảm thấy đau, có thể mỗi ngày cười vui sướng.”

Tử Đồng cái hiểu cái không gật đầu.”Bảo hộ, Tử Đồng thích, có thể cười, Tử Đồng không thích đau, sợ.”

“Ta biết, cho nên ta sẽ bảo hộ Tử Đồng.” Mộ Dung Viêm Hạo dường như muốn chứng minh, hai tay buộc chặt, đưa cả người y vào trong lòng.

Tử Đồng cũng bắt chước động tác của hắn, dùng hai tay khí lực không bao nhiêu đem Mộ Dung Viêm Hạo ôm chặt lấy, hai người giống trẻ sinh đôi kết hợp ôm nhau, đồng thời không ngừng tràn ra tiếng cười vui sướng.

* * *

“Ta nói thiếu gia a! Cùng công tử một chỗ thật là vui sướng a, nhưng là đồng này làm sao bây giờ? Cũng không thể luôn luôn làm ra vẻ mặc kệ đi!”

Đinh Duệ thật ai oán chỉnh sửa chồng sổ sách. Gần nhất mỗi ngày sáng sớm ngủ dậy, quân sự liền dán hắn tìm người, phiền muốn chết rồi.

Làm ơn! Hắn muốn người nhưng đó là chủ tử bọn họ, chủ tử nha! Hắn như vậy là một thị tòng nho nhỏ, thấp kém, không chút nào để mắt tới, không nên phân quyền hạn nói cấp liền cấp, tưởng hắn thần tiên a!

Mộ Dung Viêm Hạo nhìn hắn liếc mắt một cái, trong lòng cười thầm.”Quân sự lại đi tìm người?”

Đinh Duệ liên tục không ngừng mãnh liệt gạt đầu, chờ mong chủ tử nói ra chữ “Được rồi! Ta tới cứu người” linh tinh.

Bất quá để hắn thất vọng rồi, chủ tử chẳng những không cứu hắn, còn lấy một bộ biểu tình hưng tai nhạc họa trả về cho hắn một câu ——”Chính người cố gắng.”

Lửa giận thẳng hướng đầu, oán khí từ thất khiếu phun trào.

Ta. Đừng tưởng rằng chủ tử rất vĩ đại, chủ tử rất giỏi, Đinh Duệ ta như thế nào là đường đường một người, ngày nào đó nếu là thật phát đạt, xem ta sở hữu trưởng phòng quân sự mọi thứ đều quảng, quảng, quảng đến trên người người đi, làm cho chúng giống bạch tuộc dính ở trên người người.

Xem miệng kia không ngừng lầm bầm, chỉ sợ ngay cả nằm mơ đều có thể nghe thấy bọn họ niệm: tính sổ nha! tính sổ nha.....Đều phiền muốn chết!

“Người ở trong lòng mắng đủ chưa?”

Mộ Dung Viêm Hạo thực hiểu biết nhìn thoáng qua thị tòng đi theo phía sau mình, đem mặt chôn ở trong sổ sách không rên một tiếng bên người, nhưng thật ra rất bội phục năng lực hắn không nhìn đường cũng có thể đi vững vàng như thế.

Hé ra mặt búp bê lập tức từ trong sổ sách nâng lên, trên khuôn mặt tuần tú cùng tuổi kém xa trừ bỏ mỉm cười vẫn là mỉm cười.”Thiếu gia, ngài nói gì vậy, tiểu nhân làm sao dám mắng ngài đây?”

Mộ Dung Viêm Hạo nhú mày.”Người nếu là không dám, ta còn thực tìm không ra người dám.” chung nhiều năm như vậy, hắn trong bụng có mấy con giun, đã sớm bị hắn biết.

“Ha ha, thiếu gia đừng nói như vậy, tiểu nhân sẽ ngượng ngùng.” Đinh Duệ trên mặt giả bộ dạng nịnh hót, trong đầu tiếp tục tính toán phần ‘văn vẽ’ chưa hoàn thành xong.

Mộ Dung Viêm Hạo mặc kệ hắn, xoay người đi vào trong phòng ngủ thay quần áo.

Trong bụng niệm niệm, thị tòng bên người nên làm việc hắn sẽ không quên, lập tức bỏ lại trong tay chồng sổ sách, tiến lên hầu hạ chủ tử thay quần áo.

“Thiếu gia muốn tới chỗ nào?”

“Đến ngoại ô biệt viện, sổ sách này người liền thuận tiện mang theo, ta buổi tối đến biệt viện lại xem.”

“Hảo, thiếu gia. Chúng ta lần này cần đi bao lâu? Công tử cũng phải cùng đi sao?”

“Ta chính là tính dẫn y cùng đi, cho y nghe nhiều một chút thanh âm những người khác, cùng nhiều người khác ở chung, như vậy nhanh hơn.

Nhưng là bí mật trong biệt viện khó giữ nếu nhiều người biết, sợ có người đem chuyện công tử nói ra.

“Kia nhưng thật ra sẽ không, trong biệt viện bên kia của nương mọi người từ nhỏ xem ta lớn lên, sẽ không đem sự tình truyền ra đi . Chính người lúc đó chẳng phải cũng từ nơi đó theo ta sao?”

15. Chương 15: Chương 14

“Ta đây dĩ nhiên biết, chẳng qua là đã năm , sáu năm không có trở về, nghe Lưu thúc nói không ít người mới tới, chỗ cách một ngọn núi phía sau còn xây cái đại trạch, nghe nói là đại hộ (nhà giàu) đến từ phương Bắc .” Nhiều chuyện hay ít chuyện đề phòng chút vẫn tốt hơn, đến lúc đó thật xảy ra chuyện gì cũng tính toán dễ hơn.

“Ta đây hiểu được, nhưng không thể để Tử Đồng ở đây mãi, ở cùng một nơi tiếp xúc cùng một người, tốc độ tiến triển không cao, nhiều kích thích chút có thể làm cho y sớm một chút khôi phục bình thường. Nếu có thể khôi phục bình thường, chút mạo hiểm này cũng đáng.” Huống chi hắc dịp này cũng sẽ ở bên cạnh y, tin rằng sẽ không phát sinh cái gì nghiêm trọng .

“Điều này cũng đúng. Chúng ta ngồi xe đi sao?”

“Người đây không phải là đang nói nói nhảm sao?” Mộ Dung Viêm Hạo mặc xong một thân tiêu sái trang phục, một đầu tóc dài cũng chải thành đuôi ngựa, thoạt nhìn thiếu phần nghiêm túc, ngược lại có cổ vị đạo du hiệp phóng đảng .

Định Duệ cười khúc khích vỗ đầu mình một cái.

Nếu là công tử thật có thể đi ở trên đường cái mà không để người chú ý, vậy y cũng không coi là xinh đẹp. Lấy vẻ thùy mị, chỉ sợ ngay cả hoàng đế trong kinh đều sẽ bị kinh động. Nghe người trên đường nói qua, đương kim hoàng đế tựa hồ cũng thích đạo này, để người thấy được công tử là nguy.

“Muốn ta đi báo cho bọn Tử Nhan không?”

“Không cần, ta hiện tại phải đi qua đó, người nên mang đồ chỉnh lý cho tốt, chúng ta một lát nữa đi.”

“Nhanh như vậy?”

Lần này Mộ Dung Viêm Hạo ngay cả nói nhảm hai chữ đều lười nói, liếc hắc một cái rồi rời đi, lưu một mình hắc tại chỗ cười khúc khích.

Nếu không phải muốn lập tức rời đi, cần gì phải vội vã thay quần áo?

Thật sự là hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

* * *

Trong Tử đằng viên mỹ nhân đang nghịch nước, gục ở trên tảng đá lớn tò mò vỗ vỗ thủy châu đang chảy xuống thủy trụ, khiến cho cả ngoài tay áo cũng ướt đầm .

Mộ Dung Viêm Hạo vừa buồn cười vừa tức giận nhìn một màn này, hai thị tòng cạnh mỹ nhân bộ dáng không biết làm sao.

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Công tử đã nghịch nước được nửa canh giờ rồi, tựa hồ là cảm thấy nước chảy từ thủy trụ lực mạnh, cùng nước lúc bình thường không giống , cho nên khiến y vui vẻ.”

“Làm sao không mang y rời đi?” Gặp phong hàn làm sao bây giờ?

“Y gần đây bắt đầu hiểu được cái gì gọi là tùy hứng .” Vừa nói xong, ‘rào rào’ Tử Nhan y phục trên người ướt một mảng thật to, đó là “Xử phạt” mới vừa rồi nàng muốn mang người rời đi .

Mộ Dung Viêm Hạo lắc đầu, tiến lên đỡ lấy Tử Đồng đang ngoan hết sức cuồng, sau đó một phen giơ lên cao cao ôm vào trong ngực.

“A!” Tử Đồng đầu tiên là cả kinh, sau ngửi được vị đạo trên người Mộ Dung Viêm Hạo mới bắt mẫn cau mày.”Hạo, buông ra, Tử Đồng, chơi.”

“Không ngoạn nữa! Chúng ta bây giờ phải đi ra ngoài, chờ đến biệt viện rồi ngoạn tiếp.”Ôm y đang cố sức vùng vẫy rời khỏi “Khu vui chơi”, suy nghĩ lập tức đem y thay xiêm y, hắn cũng không muốn mang người đến biệt viện để dưỡng bệnh. “Đi đâu? Biệt viện ở nơi đâu?” Tử Đồng không chút cố kỵ đưa tay khoác lên bả vai rộng rãi của Mộ Dung Viêm Hạo, một chút cũng không có chú ý tới tay áo mình bị người khác đem y phục sạch sẽ cùng nhau thấm ướt .

Hắn hắn là nên tới trước sau lại thay quần áo .

Nhìn mình bả vai ướt thành một mảnh, Mộ Dung Viêm Hạo ở trong lòng vì xiêm y mình mà mặc niệm.”Biệt viện ở nơi rất xa, chờ một chút chúng ta ngồi xe ngựa đi.”

“Xe ngựa là cái gì?” Để cho Mộ Dung Viêm Hạo dìu y đến bên cạnh tủ quần áo ngồi ghế, Tử Đồng một đôi chân không quy củ giờ lên giờ xuống.

“Xe ngựa chính là xe dùng ngựa, có thể chở năm người người đến rất nhiều rất nhiều nơi.”Mộ Dung Viêm Hạo chọn lấy một kiện thuần bạch nội sam, cùng áo khoác tơ tằm tử sắc, bạch yêu cân, tử yêu thắt (dây thắt lưng), dưới yêu thắt treo bạch ngọc trong suốt .

Những y phục hoa mỹ trang nhã , cũng là Mộ Dung Hàn lúc còn sống mua cho, vật kiện tinh xảo, ngay cả hoàng trụ (quý tộc, vua chúa) thương nhân cao quý đều chưa chắc vượt qua, số lượng cũng tương đối kinh người.

Tử Đồng ngoạn ngoạn để cho hấn thoát hạ y phục trên người mà thay, một đầu tóc đen thẳng cuộn cuộn ba thước, nhẵn bóng như người.

Mái tóc dài như vậy không có cách nào khác phải thắt búi, bình thường Tử Nhan cũng là đem nó đơn giản cột phía sau, hoặc là cột thành đuôi ngựa hay vấn khăn.

“Cái gì là ngựa? Cái gì là xe?”

Đã thành thói quen y không chỗ nào không hỏi, Mộ Dung Viêm Hạo tuyệt không cảm thấy phiền chán, trước đem một ít đầu tóc đen cao vòng lên đầu để hấn kẹp lại. “Ngựa là một loại động vật, xe là làm cho người ta ngồi , chờ một chút ngươi có thể thấy được.”

Tử Đồng cau mày.”Tử Đồng nhìn không thấy , có thể sờ ?”

Mộ Dung Viêm Hạo kinh ngạc, rồi sau đó thương tiếc cười một tiếng.”Dĩ nhiên có thể, đã đói bụng chứ? Nếu đói thì ta để trù phòng làm chút ít điểm tâm mang theo trên đường ăn.”

“Không đói bụng, Tử Đồng muốn ngồi xe ngựa, cùng Hạo.”

“Hảo, cùng nhau.”

16. Chương 16: Chương 15

Kết quả, Tử Đồng bị sinh vật phi nhân loại tên ngựa này hù dọa.

Nhân sinh đặc mỹ, khí tức sạch sẽ, bình thường động vật cũng thích nhích tới gần.

Vì vậy khi y thử đưa tay nhỏ bé ngay cả thân thể con ngựa cũng mò không tới , đã bị hơi thở ẩm ướt nóng phun xuống, kế tiếp tự nhiên tránh không được một trận đại lễ rửa mặt miễn phí , bị làm cho sợ đến mức Tử Đồng đầu tiên là ngậy ngốc sững sờ ở tại chỗ, rồi sau đó bối rối kêu lên, chạy vội tới trong ngực Mộ Dung Viêm Hạo mà núp, cuối cùng lại khóc như hải tử.

“Không có chuyện gì rồi, không có chuyện gì rồi, đừng khóc có được hay không?” Mộ Dung Viêm Hạo luống cuống tay chân an ủi bảo bối trong ngực khóc đến lê hoa đài lệ, ba người bên cạnh không có một ý nghĩ tiến lên hỗ trợ, nhất là Định Duệ, về mặt lại càng hưng tai nhạc họa.

Thiếu gia bình thường cự tuyệt cô nương luôn là lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, nhắm trướng khuê tú như hoa không ngừng rơi lệ, hần như cũ vậy cũng không vậy vút một cái, hiện tại rốt cục nhận được báo ứng đi! Công tử bất quá bị ngựa hù đến, rơi vài giọt nước mắt mà thôi, thiếu gia bộ dạng giống như là trời sập xuống.

Cáp, không biết là ai nói Mộ Dung Viêm Hạo lãnh tâm như sắt, nếu là thấy một màn như vậy, dứt khoát tự mình vả miệng đập đầu vô đầu hủ mà tìm chết đi.

“Ồ. Tử Đồng sợ, ngựa hư, dọa Tử Đồng.” Tử Đồng cố gắng hấp hấp cái mũi nhỏ đỏ bừng, nước mắt tròn tròn rơi xuống hướng Mộ Dung Viêm Hạo khóc lóc kể lể.

“Không sợ! Tử Đồng không sợ! Nó không phải cố ý hù dọa Tử Đồng, nó thích Tử Đồng cho nên mới thân người, không phải cố ý.” Có Tử Đồng, không cần kết hôn sinh con hần cũng rất rõ ràng nãi nương phải làm thế nào.

[thân: hôn]

Tử Đồng dùng sức hấp hấp cái mũi nhỏ.”Giống như Viêm Hạo thân Tử Đồng?”

Trước trợn mắt nhìn ba người bên cạnh lấy ánh mắt mập mờ nhìn mình, Mộ Dung Viêm Hạo mới quay đầu lại an ủi: “Đúng a! Tựa như ta thân người, là bởi vì ta thích người, cho nên mới làm như vậy.”

Nghe vậy, Định Duệ đứng ở một bên chột tuôn tiểu thanh không muốn sống.

Thì ra là thiếu gia cùng ngựa giống nhau, cáp!

Mộ Dung Viêm Hạo híp nửa mắt, trong lòng đã nghĩ kỹ muốn làm sao trừng phạt cái tên nô tài đối với chủ tử bất kính.

“Nhưng là Tử Đồng thích Hạo thân thân, không thích ngựa thân thân.” Hạo thân thân nóng tê tê, có vị đạo rất dễ ngủ, ngựa ẩm ướt dinh dính, không hảo.

“Ta đây bảo nó không nên thân người, có được hay không? Chúng ta lên xe trước, lên xe ngựa không thân tới nữa.” Giơ tay lên hướng Định Duệ mới vừa rồi cười ra tiếng ngoắt ngoắt tay, gương mặt búp bê lộ ra bộ dáng thiên tướng vong ngã. Biết vậy chẳng làm a, nhất thất tiểu thành thiên cổ hận.

Tử Đồng không biết phía sau có mặt quỷ thất nguyệt, nhẹ nhàng đẩy Mộ Dung Viêm Hạo nói: “Lên xe, Tử Đồng muốn lên xe.”

“Hảo, Tử Đồng có muốn ăn quế hoa mai tô?”

Quế hoa mai tô?

Ở trong đầu nghĩ danh từ xa lạ này, suy nghĩ thật lâu, y lắc đầu.”Tử Đồng không nhớ rõ.” Không ai nói với y đồ ăn là những thứ gì.

“Không sao, ta bảo Định Duệ đi mua, chúng ta trên đường ăn có được hay không?”

Biết rõ công tử không có năng lực suy nghĩ còn cố ý hỏi như vậy, nói rõ chính là muốn bảo hần đi mua đi! Hần dám đánh cược nhất định là muốn hần đến thành đông Lý Ký đi mua.

Quả nhiên, Tử Đồng không chút do dự gật đầu, Mộ Dung Viêm Hạo liền đối Định Duệ mỉm cười.”Đã làm phiền người, tới mua quế hoa mai tô của Lý Ký. Nhanh một chút, cao điểm lạnh không dễ ăn, chúng ta đi trước một bước, phải đuổi kịp nha!”

Là uy hiếp, một câu cuối cùng là uy hiếp!

Rõ ràng chính là muốn hần chạy đến chết!

Định Duệ khóc không ra nước mắt liếc chủ tử một cái, mới giống như con báo thi triển tuyệt đỉnh khinh công, hướng thành đông bánh ngọt Lý Ký chạy đi.

“Thì ra Định Duệ võ công tốt như vậy, thật đúng là nhìn không ra.” Thoáng cái không nhìn thấy bóng người. Vô Tình len lén nhìn Mộ Dung Viêm Hạo một cái.

Có người yêu thương toàn bộ con người chủ tử như vậy, công sức cũng không mấy khó khăn.

“Định Duệ đi nơi nào? Không cùng đi?” Cảm giác được khí tức Định Duệ thất tung, Tử Đồng kéo vạt áo Mộ Dung Viêm Hạo.

Những ngày qua, y đã đem tên bốn người nhớ lấy, bởi vì Định Duệ người tương đối hoạt bát, thường đi theo bên cạnh Mộ Dung Viêm Hạo, cho nên ngược lại là sau Mộ Dung Viêm Hạo, hẳn người thứ hai y nhớ được có thể nhận ra.

“Hắn đi lấy điểm tâm, chờ một chút sẽ trở lại, chúng ta lên xe trước.” Mộ Dung Viêm Hạo dắt tay của y từ từ hướng cửa xe ngựa lên.

Tử Đồng còn chưa bắt đầu học tự bước đi, dùng tay dò phía trước đều quên, cho nên bên cạnh một khi không ai, cũng rất dễ dàng thất điên bát đảo, cũng là bởi vì trước kia được người ta ôm tới ôm lui mới dưỡng thành thói quen, hiện tại nghĩ để một mình y đi lại sợ nguy hiểm.

Đến bên cạnh xe, Mộ Dung Viêm Hạo trực tiếp đem người ôm vào trong xe, bên trong xe không gian tương đối rộng rãi, bên trong còn có thảm lót bằng lông mềm mại ấm áp.

“Đây là xe ngựa sao?” Tử Đồng tò mò đông sờ sờ tây đụng đụng, hoàn toàn quên cuộc gặp gỡ với ngựa lúc đầu.

“Đúng vậy a, ngồi xong, chờ một chút xe di chuyển mới động sẽ không ngã nhào.” Suy nghĩ một chút, Mộ Dung Viêm Hạo dứt khoát áp sát cạnh y, thật sự không cho là Tử Đồng có năng lực chiếu cố mình.

Nhưng Tử Đồng nghĩ hoàn toàn không phải là như vậy, ý nghĩ của y đơn thuần vô cùng, lại nói ra sự thực. “Hạo ở bên cạnh, Tử Đồng sẽ không ngã nhào.”

Ba người kia nghe vậy, nhất thời toàn bộ mắt choáng váng.

“Tử Đồng, không nên nghĩ như vậy.” Hắn tự hỏi, hết lần này tới lần khác lại không thể nói y không đúng. Tựa như đại nhân nói cho tiểu hài tử lấy trò chơi là một việc rất nguy hiểm, hài tử lại trả lời đại nhân rằng, không sao, bị thương đại nhân sẽ ngăn cản.

“Cái gì không nên nghĩ như vậy?” Trước mắt Tử Đồng chỉ có năng lực trả lời mọi người trước một câu, qua câu sau, y sẽ quang phía sau đầu.

Mộ Dung Viêm Hạo thở dài. “Không có gì.” Chuyện này trong khoảng thời gian ngắn cũng nói không thông, hay là chờ sau này từ từ sẽ đến.

17. Chương 17: Chương 16

Đang lúc vào thu, biệt viện phía bắc ở thành Hàng Châu, một mảnh phong lâm, vốn là lá xanh thanh non đã bắt đầu có dấu hiệu chuyển vàng, ước chừng quang cảnh qua nửa tháng, sẽ là một cảnh tượng đỏ rực.

Mộ Dung Viêm Hạo mấy người ngồi xe ngựa vừa muốn đi vào phong Lâm, trong rừng liền truyền đến tiếng ngựa lao tới.

“Giá, các người là ai?” Bầy con ngựa cao lớn khỏe mạnh ở trước xe ngựa ngừng lại, nữ kỵ sĩ cầm đầu nững nịu hô, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần coi như là khó gặp, chú ý trang phục cùng ngựa tốt, không khó đoán được xuất thân kiêu quý.

“Đi đường của chúng ta.” Bên trong xe ngựa Mộ Dung Viêm Hạo một chút cũng không muốn để ý tới người, hướng Vô Tình ở giá xa phân phó một tiếng.

“Dạ” Vô Tình cũng không nhìn bảy người kia một cái, tay phải cầm dây cương kéo nhẹ, đem đầu ngựa vòng hướng tiếp tục đi tới.

Bên trong xe công tử vừa mới ngủ, những người này tốt nhất thức thời không đánh thức công tử, nếu không chọc giận thiếu gia có thể bị trừng trị.

“Thật to gan!”

Nữ kỵ sĩ bên phải ngựa đen đem roi ngựa cầm trong tay vung lên, cản trở xe ngựa tiếp tục đi tới. Bất quá chỉ thoáng qua xe, roi ngựa thu hồi trong tay, xe ngựa lao đi.

“Cẩu nô tài!”

Kỵ sĩ trên hắc mã bị tư thái trong mắt không coi ai ra gì của hắc làm cho đại hỏa, roi ngựa trong tay thẳng tấn công trên người Vô Tình, roi lực đạo vô thanh có thể thấy được bản thân tên này không kém.

Nhưng Vô Tình đồng dạng cũng không nhìn một cái, năm đó Mộ Dung Hàn vì muốn bảo hộ hảo Tử Đồng, tuyển riêng hai võ lâm kỳ tài truyền thụ kỹ càng nội công tâm pháp cùng chiêu thức, hiện nay Vô Tình cùng Tử Nhan hai người mặc dù bất quá hai mươi ba, bốn, cũng đã là nhất lưu cao thủ trong chốn võ lâm.

Cánh tay thon dài bèn chắc dễ dàng đem roi trao ra, kỵ sĩ trên hắc mã ngay cả chống cự cũng không kịp, đã bị cỗ lực lượng cường đại làm cho chặt vật ngã xuống.

“Người làm cái gì!” Mấy người trên ngựa vây quanh tiến lên, mọi người trên mặt đều là một bộ lòng đầy căm phẫn, làm Vô Tình đỏ khóc đỏ cười.

Rốt cuộc là người nào gây chuyện trước a!

Một tiếng vó ngựa, một tiếng hô, làm Tử Đồng vừa mới ngủ được thoáng cái đã bị đánh thức; chỉ thấy y mở ra hai mắt mê mang nhíu lại đôi mi thanh tú.

“Hảo ồn.” Y tự tay kéo vạt áo Mộ Dung Viêm Hạo bên cạnh, từ từ tự mình cố gắng trong lồng ngực cường tráng ngồi dậy. “Sao vậy? Hạo, hảo ồn đó! Tử Đồng ngủ không được.”

Mộ Dung Viêm Hạo trên môi y môi khê hôn một cái. “Bên ngoài có người không hề quen biết ngăn trở chúng ta, chờ một chút sẽ hết. Có mệt hay không?”

Tử Đồng gật đầu, y cho tới bây giờ không có đi xa khỏi nhà, cũng không có ngồi qua xe ngựa, hai canh giờ đường xá làm y mỏi mệt.

“Biệt viện đã tới chưa?”

“Ở phía trước không xa, chờ bọn Vô Tình đuổi người, chúng ta có thể nghỉ ngơi.” Đau lòng thay y nhu nhu hốc mắt mệt mỏi, Mộ Dung Viêm Hạo đối đám người bên ngoài kia không thức thời tương đối đại hỏa.

“Chưa từng thấy người muốn chết như vậy, ai không đi chọc, thế nhưng chọc tới chúng ta.” Ngồi ở ngoài xe ngựa Tử Nhan cùng Định Duệ, vô cùng đồng tình bọn người đang vây bọn họ, không biết một chút ai phải thiếu một ngón tay, người nào gây một chân, hay là ngày này sang năm chính là ngày giỗ.

“Uy! Nếu không muốn chết tốt nhất trước khi chủ tử nhà ta lên tiếng nhanh một chút rời đi, ta đây là hảo tâm giúp các người, chậm chút có thể không còn kịp rồi.”

“Hảo tiểu tử, người nói đủ chưa? Có gan thì xưng tên!” Nữ kỵ sĩ bên trái lãnh ngạo lên tiếng nhìn ba người ngoài xe. Hắc duy nhất là người không có lộ ra vũ khí, nhìn đáng dấp đại khái là người có võ công mạnh nhất.

Định Duệ khoa trương cả người run rẩy. “Ôi! Ta sợ quá!”

Tử Nhan bị hắc trên chọc cười ra tiếng, so với nữ kỵ sĩ trên hồng mã kia dung nhan không kém chút nào cười như hoa xán lạn, làm cho tất cả mọi người nhìn ngây người, chỉ trừ thói quen nhìn Tử Đồng Định Duệ cùng Vô Tình, lập tức nữ sĩ ghen ghét dữ dội.

Vô thanh vô tức hắc ảnh trực tiếp uốn đến, hữu lực mà nhanh chóng bắn về phía gương mặt Tử Nhan, khiến cho mấy người kỵ sĩ kinh hô.

Mắt thấy Tử Nhan mỹ lệ sắp bị hủy bởi hắc xà linh động ,người đang ở nguy cảnh ngược lại giống như là không thấy được cái trường tiên kia,lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Tiếp theo trong nháy mắt, cũng không thấy động tác Tử Nhan như thế nào , trường tiên đã rơi vào trong tay của nàng, diễm nị mỉm cười hướng về phía nữ kỵ sĩ cười đến càng sâu, đẹp hơn, cổ tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đi, thân roi bị xích thẳng lập tức cắt thành từng đoạn từng đoạn.

“Ai nha! Cô nương, người mua trường tiên ở đâu, làm sao không chắc chút nào? Ta chỉ là hơi chút kéo một chút mà thôi, liền đứt. Thật xin lỗi, trở lại trấn ta mua cái mới về trả người.”

Tử Nhan luôn luôn thiện lương, nhưng vô cùng chán ghét loại tiểu thư nhà giàu ỷ thế hiếp người , hơn nữa nữ tử này tâm địa tàn nhẫn hẹp hòi, bất quá là lớn lên đẹp mắt một chút, lại đi phá hủy dung mạo tối trọng yếu của người khác, giết người như vậy bọn ta sẽ không thêm chớp mắt.

18. Chương 18: Chương 17

“Người!” Nữ kỵ sĩ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bên hông trường kiếm phút chốc rút ra.

“Thật là kỳ quái, hôm nay hoàng lịch rõ ràng không có viết không nên ra cửa a, làm sao nửa đường gặp nhiều ác cẩu như vậy nhỉ? Cẩn đường người ta còn chưa tính, lại còn muốn cắn người nữa! Tỷ tỷ, ta thật sợ hãi đó!” Định Duệ giả vờ sợ sệt làm nũng, trêu ghẹo người người lông mao dựng đứng.

“Hạo, Cầu nhi sẽ nói tiếng người sao?”

Trong xe ngựa Tử Đồng nghe thấy Định Duệ nói như vậy, tò mò hướng Mộ Dung Viêm Hạo hỏi thăm. Y biết Mã nhi bộ dạng đại khái rồi, lại chưa ra mắt Cầu Nhi ni.

“Không biết.” Mộ Dung Viêm Hạo mỉm cười.

“Đó! Kia ngoài xe chính là Cầu nhi hay là người a?”

Những lời này bất quá là câu nói đơn thuần cũng như câu hỏi, nhưng bên ngoài mấy người không nghĩ như vậy, còn tưởng rằng Tử Đồng mở miệng mắng người, lập tức huy động vũ khí xung phong liều chết .

Mộ Dung Viêm Hạo tuyệt không lo lắng, ôm Tử Đồng trong xe ngựa thư thư phục phục ngồi.

Cõi đời này muốn tìm ra người có thể đánh thắng ba người bên ngoài thật đúng là không nhiều, nếu là có cũng sẽ không lỗ mắng như mấy tên bên ngoài.

“Hạo, đây là thanh âm gì?” Bên ngoài tiếng đao kiếm va chạm tương đối chói tai, Tử Đồng quen cuộc sống an tĩnh đem hai lỗ tai che lại, cho thanh âm trở nên nhỏ lại.

“Đó là thanh âm vũ khí đụng nhau ,răng một chút, lát nữa sẽ ngừng.”

Tử Đồng gật đầu, ở trên đùi Mộ Dung Viêm Hạo tìm vị trí thoải mái nằm xuống, gương mặt nhỏ nhỏ ngoảnh về, làm Mộ Dung Viêm Hạo nhìn một trận đã mắt, đưa mỹ lệ thu hết vào mắt.

“Hạo, trời tối rồi phải không?” Trước mắt lại là một mảnh tối như mực ,y cái gì cũng không thấy.

“Đúng a! Mặt trời đang muốn xuống núi.”

“Mặt trời hình dạng trông thế nào ?”

“Dạng như vậy.” Hắn vẽ trong lòng bàn tay vòng tròn. “Nó màu cam rất đẹp, màu sắc làm cho người cảm thấy ấm áp .”

Tử Đồng mắt to tròn tròn, rồi sau đó ha hả cười không ngừng. “Kia Hạo cũng là màu cam đúng không ?Hạo làm Tử Đồng cảm thấy ấm áp , rất thoải mái.”

“Tử Đồng cũng làm cho Hạo cảm thấy ấm áp, thoải mái.” Trần đầy thương tiếc tâm như biển tràn ra,hắn cứ như vậy cúi người dán xuống gương mặt phía dưới.

“Ha ha! Kia Tử Đồng cũng là màu cam.” Cảm giác được cầm hắn có chút râu ria,Tử Đồng giơ tay chạm đến Mộ Dung Viêm Hạo.

“Tử Đồng cùng ta giống nhau, có rất nhiều rất nhiều màu sắc, không chỉ có màu cam.”

Dưới ánh sáng mờ mờ đã nhìn không ra đôi mắt tử sắc tràn đầy nghi ngờ,nhớ tới cảnh tượng mơ hồ lúc ban ngày.Đúng là, trên thân người có rất nhiều rất nhiều màu sắc, mặc dù những màu sắc kia rất , rất mơ hồ.

* * *

Đang nói chuyện, bên ngoài thanh âm đã yên tĩnh trở lại, thỉnh thoảng mấy tiếng thở dốc yếu ớt cũng là thoáng cái liền dừng lại.

“Các người rốt cuộc là người nào?”

Lập tức nữ kỵ sĩ khó nén hoảng sợ hỏi, người bên cạnh rên rỉ , bất tỉnh, cũng chỉ còn lại có nàng một người miễn cưỡng có thể gọi là hào phát vô thương.

“Thật là kỳ quái, mảnh đất này cũng không phải là của người, quần chúng ta là người nào.” Có cả loại người nhàm chán cực độ thể này,không có chuyện gì tìm phiền toái, người ta giá xe ngựa từ bên cạnh họ đi qua,còn phải cho họ biết bát đại tổ tông.

“Người. Các người có biết hay không ta là ai!” Còn tốt chứ, lớn như vậy còn chưa gặp phải người dám trêu Hách Liên gia bọn họ.

Định Duệ mãnh liệt mắt trợn trắng. Thiên lý ở đâu a! Hắn không chịu nói bát đại tổ tông nhà mình ,nàng lại muốn họ nghe gia tộc sử của nàng.

“Người là ai thì liên quan gì đến bọn ta,muốn chết cũng nhanh chút nhường đường.” Định Duệ cực kỳ rảnh rỗi vỗ vỗ tro bụi trên vai . Mới vừa đánh nhiều như vậy , gần cốt còn chưa vận động được, thật muốn dạy đám người đám người nhanh lên một chút bỏ chạy, để cho hắn có thể đánh lần nữa.

“Cũng là các người !Ta một người đánh là được,các người lên đoạt người làm gì.”làm sao theo Tử Nhan,Vô Tình hai người oán trách.

Hai người liếc hắn một cái.

Bọn họ cũng không trách hắn nhúng tay chỗ mồm vào ,hắn còn mở miệng trách bọn họ đoạt người?

Vô tình đứng đưa dây cương, xe ngựa trực tiếp từ mấy người bên cạnh chạy qua,không đem lửa giận giương cao của nữ kỵ sĩ để vào trong mắt, ngay cả trên mặt đất khóc thét đau thương,cũng còn phải ở trong đau đớn né tránh hướng xe ngựa áp tới,coi như một người lớn như thế,nhất thời trên mặt đất bụi đất di động thành đoàn.

Nữ kỵ sĩ nói gì cũng nuốt không trôi khẩu khí này ,kéo ngựa đi trước xe ngựa cản lại, không sợ chết tiếp tục khiêu khích.

Chịu không được, nữ nhân này trong đầu là đậu hủ hay là rơm a?Nàng không nghĩ là bọn họ đã cấp cho mặt mũi, đối với nàng hạ thủ lưu tình sao? Chúng ta Mộ Dung gia cho tới bây giờ không có quy định không được đối với nữ nhân xuất thủ, dám trêu người của bọn họ nhất luật giết không cần hỏi.

“Người a! Tốt nhất chớ xen vào việc của người khác, bằng không ta không bảo đảm bọn người một chút có thể hoàn hảo vô khuyết.” Định Duệ cười cười ngó chừng nàng ,trong mắt đã hiện lên sát khí cùng gương mặt búp bê khả ái hoàn toàn không tương xứng

19. Chương 19: Chương 18

Nữ kỹ sĩ trong lòng run lên, ngoài miệng vẫn cậy mạnh mẽ:”Ta nghe người nói hưu nói vượn, ta là tiểu thư Hách Liên gia ,người nếu dám đụng đến một sợi lông của ta,tuyệt đối lãnh hậu quả.”Bản thân tự mình báo tự gia mặc dù khí thế yếu đi không ít, vô hình trung thấp một chút,bất quá nàng cũng không tin, khi bọn hắn nghe được Hách Liên gia trong thương trường tiếng tăm lừng lẫy ,còn dám đối với nàng động thủ.

Định Duệ người đột nhiên không hện mà cùng run rẩy hạ xuống, nàng còn tưởng rằng nhận được hiệu quả, môi không khỏi lộ ra cười đắc ý.

Há biết bọn họ căn bản không phải sợ lời của nàng, mà là bị hàn ý trong xe ngựa phát tán ra đông lạnh .

Xong đời, thiếu gia tức giận điên lên rồi!

Nhìn chằm chằm nữ kỹ sĩ dương dương đắc ý ,bọn họ trong đầu đã bắt đầu tưởng tượng bộ dáng nàng bị bầm thây vạn đoạn .

“Tử Đồng,ở trong xe chờ ta được chứ?”Hắn cẩn thận ôn nhu đem Tử Đồng ôm trở về trên nệm lót ngồi.

“Hảo. Hạo muốn làm cái gì?” Biết điều gật đầu, y quy củ ở trên nệm lót.

“Cẩu Nhi chặn đường, ta đi đuổi .”

Tử Đồng nháy mắt, không hiểu lắm lời của hắn nói là có ý gì, bất quá vẫn là gật đầu.”Hạo đuổi Cẩu Nhi, Tử Đồng đợi.”

Mộ Dung Viêm Hạo trong mắt sát ý hơi chút chuyển đậm,bên môi cũng treo lên ôn nhu mỉm cười, cúi đầu trên đôi môi non mềm hôn một cái.”Ta thoáng cái sẽ trở lại .”

Vén cửa rèm xe, hắn thông dong ưu nhã đi xuống xe ngựa, một đôi mắt sắc bén anh tuấn rất nhanh tìm đến vị trí nữ tử .

Nhìn thấy chủ nhân bước xuống xe ngựa, nữ kỹ sĩ còn tưởng rằng hắn quả nhiên sợ danh hào Hách Liên gia , nụ cười xinh đẹp đắc ý, ngạo nghễ ngồi ở trên ngựa chờ Mộ Dung Viêm Hạo nói xin lỗi.

Một đôi mắt đẹp cùng Mộ Dung Viêm Hạo nhìn nhau,trong lòng nàng bỗng dưng chấn động, kéo cương ngựa hai tay không tự chủ thu lại,kinh động tới ngựa.

Hảo tuấn mỹ nam tử!

Nàng Hách Liên Dung Dung lớn như vậy,là lần đầu tiên nhìn thấy tuấn mỹ nam nhân như thế , một thân trường bào màu xanh, mái tóc đen dài buộc thành đuôi ngựa, nổi bật trên người như trích tiên,một cổ ngạo nghễ ngang ngạnh.

Nàng muốn người nam nhân này,Hách Liên Dung Dung nàng muốn nam tử này trở thành vị hôn phu nàng.

“Người nói lời xin lỗi, cô nương ta liền tha thứ người.” Nàng ngạo khí nhất thời thu liễm không ít, ý đồ ra vẻ thiện lương, rộng rãi vì hình tượng.

Mộ Dung Viêm Hạo khinh miệt nhìn nàng một cái, ánh mắt kia so với nhìn cẩu còn không bằng. Hắn Mộ Dung Viêm Hạo đời này còn không có cùng người xin thứ lỗi, xin nhận lỗi, càng đừng nói là một con cẩu mẹ kiêu ngạo.

“Người. Người không nói xin lỗi?” Hắn nghiêm nghị lãnh mạc làm ngạo khí nàng tự động tàn lụi không ít, ngay cả ngựa cũng bất an kêu to.

Mộ Dung Viêm Hạo môi mỏng đỏ thắm rất chậm, rất chậm vung lên mặt cười,phía sau Định Duệ một đôi mắt to bắt đầu chung quanh lưu chuyển.

“Người đang nhìn cái gì?” Một bên Tử Nhan cảm thấy được hành động kỳ quái của hắn.

Nhìn thấy tảng đá lớn cách đó không xa ,Định Duệ hai mắt sáng ngời. Đáng tiếc hắn chẳng những không để cho quyết định trong lòng thực hành, ngay cả cơ hội trả lời vấn đề Tử Nhan cũng không có.

Một trận cuồng phong thổi qua rừng cây thanh âm chợt khởi,nhất thời bụi mù, lá rụng thậm chí bão cát, thạch đá sỏi cũng bay cuộn dựng lên, gương mặt hắn bị gió úp thấu triệt, da thịt trắng nõn bị kín bụi đất cát bụi.

Ngồi ở trên ngựa Hách Liên Dung Dung bị cuồng phong Mộ Dung Viêm Hạo đánh ra năm bước xa, chật vật ngã trên mặt đất; trừ Tử Đồng bên trong xe ngựa ngoài tầm cuồng phong Mộ Dung Viêm Hạo, không có ai không bị mặt xám mày tro.

“Có thể đi.” Lạnh lùng, Mộ Dung Viêm Hạo hướng giá xa vô tình phát ra mệnh lệnh, xoay người trở lại bên trong xe.

Định Duệ sau xe phát ra ánh mắt “đã hiểu chưa” cho Tử Nhan, Tử Nhan lau đi bùn cát thật dày trên mặt, lắc đầu thở dài.

“Nhất định sau này nhắc nhở một tiếng nha, ” mùi vị bùn đất thật sự không thể nào tốt.

“Người cho là ta có cơ hội ?” Dùng sức xóa đi bụi đất trên mặt, trên mặt còn bị đá sỏi dả thương thành vết thương nhỏ.

Tử Nhan lại thâm sâu sâu thở dài, xem ra trải qua một chuyện khôn ngoan những lời như nhìn xa trông rộng quả nhiên là có đạo lý, lần sau nàng có thể bớt thủ tục hỏi vấn đề, về phần trốn? Nàng tốt hơn chuẩn bị bên thân túi nước có thể sẽ tương đối hữu dụng.

Vô Tình rất nhanh lái xe mà đi, trải qua chuyện Hách Liên Dung Dung chặn đường, không nhận được nhìn về phía đồng đất bên kia giống như là phần mộ.

Không hổ là người thừa kế Mộ Dung gia, công lực tốt đến nỗi có thể giết người cùng chôn người làm cùng lúc. Chiều này muốn học

* * *

“Thiếu gia, là thiếu gia trở lại!”

“Ly Trần biệt viện” ngay từ lúc biết được Mộ Dung Viêm Hạo muốn tới sống một thời gian, ít người hầu liền mang vô số tâm tình nhảy nhót không dứt, thỉnh thoảng phái người ở cửa trước ngấm nhìn. Thật vất vả đợi được người đến, mọi người hầu trong biệt viện rồi rít đi tới trước cửa xếp thành hàng chào đón.

Bọn họ trong đó có không ít người là của hồi môn theo chân mẫu thân Mộ Dung Viêm Hạo tới, nhưng là bởi vì Mộ Dung Hàn không cho phép thâm thiệp ở Mộ Dung gia tạo thế lực của mình, vì vậy đem những người này an bài đến nơi này.

20. Chương 20: Chương 19

Mộ Dung Viêm Hạo hồi nhỏ thường thường cùng mẫu thân đến nơi đây ở qua không ít ngày, rất nhiều người hầu cùng hắn rất quen thuộc, hồi nhỏ là bạn chơi của hắn, hiện nay còn là thủ hạ đắc lực của hắn.

“Ta không phải đã nói đừng chờ ta sao?” Phó nhân trung tâm có đôi khi nghe chủ nhân hắn nói, trực tiếp trở thành gió thoảng bên tai, cho dù có nói qua, cũng hoàn toàn không có dự định nghe theo.

“Không chờ, không chờ, tất cả mọi người ăn xong cơm vừa vận đến bên ngoài tâm sự, kết quả thiếu gia trở lại.” Nhũ mẫu hỉ nường Mộ Dung Viêm Hạo không câu lệ lôi kéo tay hắn, cười a a nói.

Một bên nhi tử Lô Cương của hỉ nường lại cung kính gật đầu đối với Mộ Dung Viêm Hạo, trong ánh mắt sắc bén có ý cười.

Mộ Dung Viêm Hạo thở dài, tại trước mặt lão phó chính là không thể đối với những người khác giống nhau, bày ra một bộ biểu tình lãnh khốc. Còn muốn nói cái gì thì bỗng trong xe ngựa truyền đến thanh âm của Tử Đồng vẫn mang theo buồn ngủ mệt mỏi.

“Hạo?” Thanh âm dễ nghe có nghi hoặc cùng kích động.

Tay nhỏ bé tinh tế thon dài chung quanh bắt loạn, muốn tìm tìm ấm áp vừa mới còn tại bên người.

Bất quá là ngủ một lúc mà thôi, vì sao Hạo không thấy ấm hơi? Thiếu nào vô pháp giải đáp vấn đề đơn giản này.

“Ta ở chỗ này.” Mộ Dung Viêm Hạo rất nhanh trở lại bên trong xe ngựa, thân thủ bắt lấy tay nhỏ bé chung quanh loạn tìm của y, đem người cấp một lần nữa ôm về trong lòng.

Cảm giác được hơi thở quen thuộc, Tử Đồng rất nhanh ôm lại, dùng hết khí lực đưa hân ôm thật chặt, sợ một khi buông ra, hơi thở ấm áp lại không thấy như vậy.

“Không đi, Hạo không đi, Tử Đồng sợ.” Nơi này không giống, rất nhiều rất nhiều không giống, nhưng là y lại không rõ ràng lắm làm sao lại bất đồng, trong lòng rất là kích động

Tử Đồng đối với hoàn cảnh quanh mình biến hóa thì rất là miễn cảm, y lập tức liền phát giác, hiện tại chỗ này cùng Tử Đồng Viên trụ trước đây không có giống nhau.

Tử Đồng viên quang cảnh cố nhiên u tĩnh, nhiên hoặc thị xử giống với trong thành Hàng Châu, hơi thở bốn phía lưu động hỗn loạn; nơi này mặc dù có rất nhiều tiếng nói, có thể cảm giác được thật nhiều hơi thở bất đồng, nhưng là không khí chung quanh, ngược lại mang theo tĩnh dật, làm cho người ta cảm giác vững vàng thoải mái lại cô tịch.

Cảm giác được tay y ôm thật nhanh, Mộ Dung Viêm Hạo một trận đau lòng, ôn nhu đưa y ôm vào trong lòng, ghé vào lỗ tai y nói lời nhỏ nhẹ dỗ dành an ủi: “Ta không đi, Hạo ở chỗ này, Tử Đồng không sợ. Hạo vẫn đều ở nơi này cùng Tử Đồng, không sợ nha!”

Tử Đồng dần dần an tâm, đầu nhỏ chôn ở trong ngực hân, nghe tiếng tim đập quen thuộc.

Thấy y tâm tình bình tĩnh trở lại, Mộ Dung Viêm Hạo ôn nhu cẩn thận đem người ôm ra bên ngoài xe ngựa, làm cho Tử Nhan vẫn chờ ở một bên thay bảo bối trong lòng lấy áo choàng trùm vào.

Phó nhân ở Ly Trần biệt viện, cho tới bây giờ cũng không gặp qua thiếu gia nhà mình bảo bối qua ai như vậy, càng không có nhìn thấy qua trên mặt hân ôn nhu cùng quý trọng như vậy, trong lúc nhất thời đều xem đến choáng váng.

Chỉ có Lôi Cương là duy nhất thận trọng có năng lực duy trì trấn định.

“Thiếu gia, vị này là?” Xem mỹ nhân mặc nam trang trong lòng thiếu gia, tóc đen chưa hề buộc biểu hiện ra người này tuổi không lớn, nhưng mờ hồ có thể thấy được da thịt trắng nõn, như là cô nương gia. Thiếu gia không nói, hân thật đúng là không thể phân biệt thân phận của người tới.

Mộ Dung Viêm Hạo không phải người thứ nhất trả lời Lôi Cương, Tử Đồng nghe thấy một tiếng nói trầm thấp cho tới bây giờ không có nghe qua, nghi hoặc theo trong lòng Mộ Dung Viêm Hạo nâng người, quay đầu hướng nơi phát ra thanh âm, một đôi tay lại mò về phía trước tiếp xúc dò xét.

Thấy dung mạo của Tử Đồng, tất cả mọi người choáng váng, ngay cả Lôi Cương cũng vô pháp khắc chế nội tâm rung động, mặc cho một đôi tay thon dài mảnh khảnh hướng mặt mình thăm dò, cảm giác mười ngón tay mát lạnh mềm nhỏ.

Mộ Dung Viêm Hạo mang Tử Đồng tới nơi này, chính là hy vọng y có thể tiếp xúc nhiều hơn với những người bất đồng, mặc trong lòng đối ngón tay cùng Lôi Cương tiếp xúc cảm thấy không thoải mái, nhưng hân vẫn là tùy ý Tử Đồng đi chạm đến.

“Không giống, ai?” sau khi Tử Đồng sờ xong ngũ quan của Lôi Cương, xác định là người chính mình chưa từng tiếp xúc qua, mang theo khuôn mặt nhỏ nhắn về mặt nghi hoặc chuyển hướng Mộ Dung Viêm Hạo, hỏi ra nghi vấn trong đầu.

“Lôi Cương, hân là Lôi Cương.”

“Lôi Cương?” Vẫn như cũ không rõ người mới này là từ đâu mà xuất hiện, Tử Đồng miệng nhỏ nhắn không có ý nghĩa gì đọc lại một lần, rất nhanh lắc đầu, lại nằm về trong lòng Mộ Dung Viêm Hạo. “Không biết, Tử Đồng không biết, đầu tìm không ra.” Y không nhớ rõ chính mình nghe qua chữ này.

Mộ Dung Viêm Hạo mỉm cười. “Lôi Cương, là bằng hữu Hạo.”

“Bằng hữu Hạo? Tử Đồng nhớ kỹ.” Lôi Cương, bằng hữu Hạo.

Đột nhiên, đôi mi thanh tú nhú lại, nhớ tới một vấn đề rất lớn. “Bằng hữu là cái gì?”

Mộ Dung Viêm Hạo xúc động nhìn cười ra tiếng. “Bằng hữu, chính là người tốt.”

Tử Đồng miệng nhỏ nhắn khe khẽ nhếch, rất lâu rất lâu mới gật gật đầu. “Bằng hữu, người tốt, Đinh Duệ người tốt, Tử Nhan người tốt, Vô Tình người tốt, Lôi.” Y lại muốn không nhớ nổi tên người vừa rồi.

21. Chương 21: Chương 20

“Lôi Cương.” Biết y khó khăn, Mộ Dung Viêm Hạo ở bên tai nhắc nhở.

Tử Đồng rất nghiêm túc gật đầu một cái. “Lôi Cương người tốt.”

Mộ Dung Viêm Hạo mỉm cười, không quên nhắc nhở y nói tên hẳn. “Kia còn Hạo?”

Tử Đồng thật sự suy tư, nhú mày, sau đó mặt càng nhăn chặt hơn.

Hạo cũng là người tốt, nhưng là bất đồng.

Trong lòng đều không có cách nào đem Mộ Dung Viêm Hạo cùng mấy cái tên kia đặt ở cùng một chỗ, nhớ tới thanh âm dễ nghe của hắn, hơi thở ấm áp.

“Hạo ấm ấm, mặt trời ấm ấm.” Giống như là rất hài lòng với đáp án của mình, Tử Đồng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ cười đến rất vui vẻ, hai tay thăm dò sờ tới hai gò má của Mộ Dung Viêm Hạo, cảm giác gia thịt hắn ấm áp, thật thoải mái.

Mộ Dung Viêm Hạo cũng rất hài lòng đáp án của y, Tử Đồng nụ cười vui vẻ, càng làm cho hắn cảm thấy trong đầu thật giống như có đồ vật gì đó không ngừng tràn vào, gương mặt tuấn mỹ không cách nào không chế gương lên nụ cười, hai cánh tay đem người ôm lấy thật chặt.

Lực của hắn cũng không có làm cho Tử Đồng cảm thấy đau, ngược lại trở tay ôm lấy hắn, giống như trước bằng thật lớn khí lực ôm chặt lấy, sau đó ha ha cười ra tiếng.

Làm người ngoạn hảo, làm búp bê không hảo.

Đinh Duệ chịu không nổi nhìn hai chủ tử, nhìn bọn họ không đem người một bên nhìn tới, thẳng đấm chìm trong thế giới của hai người, hắn không thể làm gì khác hơn là hảo tâm làm người giải quyết, trước đem mọi người bị Tử Đồng mỹ mạo kinh người chấn nhiếp gọi hoàn hồn, sau đó giải thích tình huống trước mắt.

Lôi Cương không chế không được tầm mắt đem ánh mắt đặt ở trên nụ cười của Tử Đồng, tổn thật lớn khí lực mới ép mình đem lời nói của Đinh Duệ nghe được vào trong đầu.

“Ý của ngươi là nói, thiếu gia hi vọng chúng ta có thể hòa đồng.cùng công tử chung đụng, để cho y quen thuộc cách sống bình thường sao?”

“Không sai.Nhờ cậy! Sau này còn nhiều cơ hội, phiền đem lực chú ý phóng trên người của ta một cái có được hay không?” Thật chịu không được, Đinh Duệ hắn lớn lên thật tầm thường như vậy sao? Thế nhưng cùng hắn nói chuyện tầm mắt lại hoàn toàn không có phóng tới trên người hắn.

Lôi Cương mặt ngăm đen lập tức nhuộm đỏ, ngược ngùng kéo về tầm mắt của mình.

“Ta nhắc nhở người trước, tại thời điểm thiếu gia không có chú ý tới, người thích nhìn làm sao cũng không có gì; bất quá nếu là thiếu gia tập trung chú ý, nếu không muốn chết ngàn vạn lần người đừng tiếp tục đem ánh mắt đặt trên người công tử, nếu không lúc thiếu gia ghen tức ước chừng có thể đem người cấp chết đuối.” Hắn từng bị chìm qua rất nhiều lần.

Lôi Cương rất nhanh gạt đầu.”Thiếu gia hử. Muốn lấy công tử về nhà sao?” Loại chuyện này hắn là nghe nói qua, nhưng chân chính gặp phải vẫn là lần đầu tiên.

“Không phải là có muốn hay không, mà là đã lấy về nhà.” Lấy tham muốn chiếm hữu của thiếu gia, công tử cả đời này nhất định là phải cùng thiếu gia chặt chẽ cột vào nhau.

“Kia. Lúc thiếu gia cưới phu nhân làm sao bây giờ?” Không có nữ nhân nào có thể chịu được một người nam nhân như công tử ở bên cạnh trượng phu của mình đi, mà y lại mỹ đến kinh người.

Đinh Duệ nhún nhún vai. “Ta cũng không hiểu được nên làm cái gì bây giờ, đến lúc đó rồi nói sau!” Bất quá lấy kinh nghiệm hắn làm bạn thiếu gia lâu như vậy xem ra, bên cạnh thiếu gia đại khái là không thể nào có phu nhân.

Dù sao Mộ Dung lão gia chẳng những nhiều tiền, đất nhiều, thê tử nhiều, nhi tử lại càng không ít, cho nên cho dù thiếu gia không lập gia đình, Mộ Dung gia cũng không đứt đường hương hỏa, sẽ không có người để ý loại chuyện nhỏ nhặt này.

Lôi Cương cẩn thận nghĩ cũng giống như vậy, nhìn về phía thiếu gia đang theo dõi hắn, hắn sợ hãi đến trước người Mộ Dung Viêm Hạo. Là thiếu gia phát hiện hắn mới vừa nhìn chằm chằm vào công tử, cho nên muốn xử phạt hắn sao?

Mộ Dung Viêm Hạo mỉm cười, không có chú ý tới bộ dáng hắn “Thấp thỏm không yên”.

“Lôi Cương, người sau này phải giúp ta chú ý Tử Đồng nhiều hơn.”

“Ta sẽ , thiếu gia. Lần này ngài vẫn là ở Ngạo Trần các sao?”

“Đúng vậy.”

“Công tử y”

“Y theo ta ở cùng nhau.” Mộ Dung Viêm Hạo tuyệt không lo lắng ánh mắt những người khác.

“Ta hiểu được.” Bất quá những ánh mắt người khác thật cũng không có trách cứ cùng ý tứ khác, thật sự là bởi vì bọn họ có đầy đủ trung thành cùng bị Tử Đồng mê đi một nửa tâm thần, hơn nữa chuyện này có nghe nói đến ít nhiều, nên cũng đều chuẩn bị tâm tư.

Sau khi xem ánh mắt của mọi người, Mộ Dung Viêm Hạo hết sức hài lòng, trong lòng rốt cục xác định không có lo ngại gì, xem một chút trong ngực đem lực chú ý chuyển dời trên tóc của Tử Đồng, hắn bắt đầu mong đợi trong những ngày kế tiếp, nhìn thấy y càng nhiều tư thái cùng thần thái.

Chương 21

Đại khái là làm búp bê quá lâu, giờ phút này, Tử Đồng nhân tình hoạt bát tuyệt không bị ảnh hưởng, trước rời giường xác định Mộ Dung Viêm Hạo ở bên cạnh mình, sau đó một mình bò qua lồng ngực rắn chắc bên cạnh, không biết muốn chạy đến chỗ nào.

Đừng nói Mộ Dung Viêm Hạo vốn là người có lòng cảnh giác cực cao, hơn nữa một người bình thường đang ngủ, bị Tử Đồng bò qua người như vậy, mà có thể không tỉnh lại thật sự rất ít.

Nhân tiếp song mâu thật dài mở ra, liền nhìn thấy nửa thân thể bảo bối leo ở bên cạnh giường, chỉ cần bò qua một chút nữa là sẽ rớt xuống gầm giường, thoáng chốc cơn buồn ngủ còn lại đều bị hù dọa chạy mất, lập tức nhanh tay lẹ mắt đem người cấp kéo về trên giường.

“Tử Đồng muốn làm cái gì?” Sáng sớm đã nhìn thấy hình ảnh kích thích như vậy, đối với thân thể thật sự là không tốt lắm.

Cảm giác mình bị bắt trở về, lại nghe thấy thanh âm của Mộ Dung Viêm Hạo, Tử Đồng lập tức vỗ vỗ bàn tay ở ngang hông.

“Meo meo! Có meo meo!” Y vừa tỉnh dậy liền nghe thấy tiếng kêu, không rõ ràng lắm đây là tiếng gì, lập tức nghĩ bò xuống giường tìm rõ ràng.

Mộ Dung Viêm Hạo thở dài, nhớ tới trong trang viện Mộ Dung không có mèo, không trách được y tò mò. “Đó là mèo, chờ một chút Hạo bắt cho người, có được hay không?”

Tử Đồng nghiêng đầu. “Meo meo?”

“Không phải là meo meo, là mèo.” Bộ dáng này thật sự là khả ái tới cực điểm, Mộ Dung Viêm Hạo không nhịn được cười ra tiếng.

“Mèo?”

“Đúng, mèo.” Ôm y xuống giường xuyên hài mang tất, công lực thâm hậu nên hẳn có thể nghe thấy đã có phó nhân hướng nơi này tới.

“Mèo.” Tử Đồng gật gật đầu, bộ dạng thật sự ngốc làm cho Mộ Dung Viêm Hạo lại cười ra tiếng. “Hạo bắt mèo cho Tử Đồng.”

“Mèo cùng ngựa, sợ.” Y muốn nói là mèo có thể hay không cùng ngựa giống nhau làm cho y cảm thấy sợ.

Mộ Dung Viêm Hạo hiểu ý tứ của y. “Bánh Bao không đáng sợ.”

“Bánh Bao?”

“Là tên con mèo.” Bởi vì nó béo đô đô, cho nên phó nhân trong biệt viện đều gọi nó là bánh bao, tuổi đã rất lớn rồi.

“Tử Đồng sờ Bánh Bao.” Sau khi để cho Mộ Dung Viêm Hạo mang hài xong, y lại muốn trượt xuống giường, vừa lúc bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Mộ Dung Viêm Hạo vừa xỏ xong giày của mình, vừa bắt được Tử Đồng không cho y tùy tiện chạy loạn, cho phó nhân đem đầy đủ chậu đồng và nước đưa vào bên trong phòng, mà Đinh Duệ cùng Tử Nhan liền ở phía sau hẳn.

“Công tử ngủ có ngon không?” Tử Nhan thuần thực từ trong tủ quần áo lấy ra y phục giúp Tử Đồng thay, xem xét sắc mặt của y, nghĩ nhiều chuyện để nói với y.

“Hảo, Tử Đồng muốn meo meo, Hạo bắt meo meo.” Sau khi mặc xong quần áo, y ngoan ngoãn cho Tử Nhan đỡ y trước gương ngồi xuống, đợi nàng thay y chải vuốt một đầu tóc dài đen mượt như tơ tằm.

Y theo lễ chế, nam tử đến tuổi nhất định phải làm lễ đội mũ, bắt đồng mũ cho thấy thân phận bất đồng; nhưng bởi vì Tử Đồng trước kia không ra khỏi cửa, cho nên vẫn không có thói quen mang mũ; mà bây giờ phải giúp y đội mũ, quá không bao lâu y sẽ lộn rơi xuống, cho nên dứt khoát liền không đội.

Dù sao Mộ Dung Viêm Hạo luôn luôn đối với loại lễ chế này không có hảo cảm cũng chán ghét đội mũ, vì vậy cũng không nói cái gì; chính hắn thì trừ phi đi xa nhà, ở nhà lúc nào cũng chỉ buộc tóc lại mà thôi.

“Bánh bao a!” Đinh Duệ dĩ nhiên hiểu được mèo trong miệng hẳn là chỉ gì. “Bánh bao căn bản không cần xách tới, trong tay ai có bánh bao, Bánh Bao tự nhiên sẽ đi qua.” Đây chính là nguyên do vì sao có tên Bánh Bao.

“Đúng rồi thiếu gia, nghe Lôi Cương nói, đám người ngày hôm qua chúng ta gặp gỡ, hình như là hàng xóm mới của Ly Trần biệt viện chúng ta ni!”

Mộ Dung Viêm Hạo khôi phục bộ dáng lạnh lùng bình thường. “Dám trêu người của ta, quần khỉ gió hắn là ai.”

“Nói thì nói như thế không sai! Vấn đề là người ta đã tìm tới cửa.” Người nhà này thật đúng là kỳ quái, bọn họ ngày hôm qua đánh người, làm sao không có lập tức tới đòi công đạo, hết lần này tới lần khác chọn lúc sáng sớm mà đến.

Mộ Dung Viêm Hạo hừ lạnh, xoay người lại lời Tử Đồng mới vừa được Tử Nhan mặc quần áo liền hướng bên ngoài đi. “Chúng ta đi tìm Bánh Bao. Tử Nhan, phân phó đồ ăn sáng đưa đến hậu viên.” Hắn vừa

nhìn về phía Đinh Duệ. “Đem sổ sách đều lấy tới đi!” Có những lời này là đủ rồi, Đinh Duệ ngay lập tức đem người Hách Liên gia vớt sau đầu, hưng phấn mà đi vào thư phòng đem chồng sổ sách chất đống đã lâu ôm về hậu viên trong đình.

Tử Đồng để cho Mộ Dung Viêm Hạo nắm tay, từng bước từng bước cẩn thận đi tới, một cái tay hướng phía trước thăm dò, một tay liềm mạng nắm bàn tay to, cực sợ đau đớn lúc ngã xuống.

Nhìn bộ dáng sợ hãi, đi không có mấy bước, Mộ Dung Viêm Hạo dứt khoát trực tiếp đem người cấp ôm ngang lên, khuôn mặt nhỏ bé tuyệt mỹ lập tức thay về mặt thỏa mãn, phó nhân một bên thấy vậy không khỏi mỉm cười, rất thích công tử trên tâm trí vẫn là hài tử.

* * *

Đổi qua một quyển sách, đúng lúc Lôi Cương mang người đi tới bên ngoài vườn, Mộ Dung Viêm Hạo đầu ở quyển sách cũng không ngừng, khom người đem Tử Đồng đang ngồi cùng Bánh Bao chơi ôm vào trong ngực.

22. Chương 22: Chương 21

Đại khái là làm búp bê quá lâu, giờ phút này, Tử Đồng nhân tình hoạt bát tuyệt không bị ảnh hưởng, trước rời giường xác định Mộ Dung Viêm Hạo ở bên cạnh mình, sau đó một mình bỏ qua lồng ngực rắn chắc bên cạnh, không biết muốn chạy đến chỗ nào.

Đừng nói Mộ Dung Viêm Hạo vốn là người có lòng cảnh giác cực cao, hơn nữa một người bình thường đang ngủ, bị Tử Đồng bỏ qua người như vậy, mà có thể không tỉnh lại thật sự rất ít.

Nhân tiếp song mâu thật dài mở ra, liền nhìn thấy nửa thân thể bảo bối leo ở bên cạnh giường, chỉ cần bò qua một chút nữa là sẽ rớt xuống gầm giường, thoáng chốc cơn buồn ngủ còn lại đều bị hù dọa chạy mất, lập tức nhanh tay lẹ mắt đem người cấp kéo về trên giường.

“Tử Đồng muốn làm cái gì?” Sáng sớm đã nhìn thấy hình ảnh kích thích như vậy, đối với thân thể thật sự là không tốt lắm.

Cảm giác mình bị bắt trở về, lại nghe thấy thanh âm của Mộ Dung Viêm Hạo, Tử Đồng lập tức vỗ vỗ bàn tay ở ngang hông.

“Meo meo! Có meo meo!” Y vừa tỉnh dậy liền nghe thấy tiếng kêu, không rõ ràng lắm đây là tiếng gì, lập tức nghĩ bỏ xuống giường tìm rõ ràng.

Mộ Dung Viêm Hạo thở dài, nhớ tới trong trang viện Mộ Dung không có mèo, không trách được y tò mò. “Đó là mèo, chờ một chút Hạo bắt cho ngươi, có được hay không?”

Tử Đồng nghiêng đầu. “Meo meo?”

“Không phải là meo meo, là mèo.” Bộ dáng này thật sự là khả ái tới cực điểm, Mộ Dung Viêm Hạo không nhịn được cười ra tiếng.

“Mèo?”

“Đúng, mèo.” Ôm y xuống giường xuyên hài mang tất, công lực thâm hậu nên hẳn có thể nghe thấy đã có phó nhân hướng nơi này tới.

“Mèo.” Tử Đồng gật gật đầu, bộ dạng thật sự ngốc làm cho Mộ Dung Viêm Hạo lại cười ra tiếng. “Hạo bắt mèo cho Tử Đồng.”

“Mèo cùng ngựa, sợ.” Y muốn nói là mèo có thể hay không cùng ngựa giống nhau làm cho y cảm thấy sợ.

Mộ Dung Viêm Hạo hiểu ý tứ của y. “Bánh Bao không đáng sợ.”

“Bánh Bao?”

“Là tên con mèo.” Bởi vì nó béo đô đô, cho nên phó nhân trong biệt viện đều gọi nó là bánh bao, tuổi đã rất lớn rồi.

“Tử Đồng sờ Bánh Bao.” Sau khi để cho Mộ Dung Viêm Hạo mang hài xong, y lại muốn trượt xuống giường, vừa lúc bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Mộ Dung Viêm Hạo vừa xỏ xong giày của mình, vừa bắt được Tử Đồng không cho y tùy tiện chạy loạn, cho phó nhân đem đầy đủ chậu đồng và nước đưa vào bên trong phòng, mà Đinh Duệ cùng Tử Nhan liền ở phía sau hắt.

“Công tử ngủ có ngon không?” Tử Nhan thuận thực từ trong tủ quần áo lấy ra y phục giúp Tử Đồng thay, xem xét sắc mặt của y, nghĩ nhiều chuyện để nói với y.

“Hảo, Tử Đồng muốn meo meo, Hạo bắt meo meo.” Sau khi mặc xong quần áo, y ngoan ngoãn cho Tử Nhan đỡ y trước gương ngồi xuống, đợi nàng thay y chải vuốt một đầu tóc dài đen mượt như tơ tằm.

Y theo lễ chế, nam tử đến tuổi nhất định phải làm lễ đội mũ, bắt đồng mũ cho thấy thân phận bất đồng; nhưng bởi vì Tử Đồng trước kia không ra khỏi cửa, cho nên vẫn không có thói quen mang mũ; mà bây giờ phải giúp y đội mũ, quá không bao lâu y sẽ lộn rơi xuống, cho nên dứt khoát liền không đội.

Dù sao Mộ Dung Viêm Hạo luôn luôn đối với loại lễ chế này không có hảo cảm cũng chán ghét đội mũ, vì vậy cũng không nói cái gì; chính hắn thì trừ phi đi xa nhà, ở nhà lúc nào cũng chỉ buộc tóc lại mà thôi.

“Bánh bao a!” Đinh Duệ dĩ nhiên hiểu được mèo trong miệng hắn là chỉ gì. “Bánh bao căn bản không cần xách tới, trong tay ai có bánh bao, Bánh Bao tự nhiên sẽ đi qua.” Đây chính là nguyên do vì sao có tên Bánh Bao.

“Đúng rồi thiếu gia, nghe Lôi Cương nói, đám người ngày hôm qua chúng ta gặp gỡ, hình như là hàng xóm mới của Ly Trần biệt viện chúng ta nì!”

Mộ Dung Viêm Hạo khôi phục bộ dáng lạnh lùng bình thường. “Đám trâu người của ta, quản khi gió hắt là ai.”

“Nói thì nói như thế không sai! Vấn đề là người ta đã đã tìm tới cửa.” Người nhà này thật đúng là kỳ quái, bọn họ ngày hôm qua đánh người, làm sao không có lập tức tới đòi công đạo, hết lần này tới lần khác chọn lúc sáng sớm mà đến.

Mộ Dung Viêm Hạo hừ lạnh, xoay người lại lôi Tử Đồng mới vừa được Tử Nhan mặc quần áo liền hướng bên ngoài đi. “Chúng ta đi tìm Bánh Bao. Tử Nhan, phân phó đồ ăn sáng đưa đến hậu viên.” Hắn vừa nhìn về phía Đinh Duệ. “Đem sổ sách đều lấy tới đi!” Có những lời này là đủ rồi, Đinh Duệ ngay lập tức đem người Hách Liên gia vứt sau đầu, hưng phấn mà đi vào thư phòng đem chồng sổ sách chất đống đã lâu ôm về hậu viên trong đình.

Tử Đồng để cho Mộ Dung Viêm Hạo nắm tay, từng bước từng bước cẩn thận đi tới, một cái tay hướng phía trước thăm dò, một tay liều mạng nắm bàn tay to, cực sợ đau đớn lúc ngã xuống.

Nhìn bộ dáng sợ hãi, đi không có mấy bước, Mộ Dung Viêm Hạo dứt khoát trực tiếp đem người cắp ôm ngang lên, khuôn mặt nhỏ bé tuyệt mỹ lập tức thay về mặt thỏa mãn, phó nhân một bên thấy vậy không khỏi mỉm cười, rất thích công tử trên tâm trí vẫn là hài tử.

* * *

Đổi qua một quyển sách, đúng lúc Lôi Cương mang người đi tới bên ngoài vườn, Mộ Dung Viêm Hạo đầu ở quyển sách cũng không ngừng, khom người đem Tử Đồng đang ngồi cùng Bánh Bao chơi ôm vào trong ngực.

23. Chương 23: Chương 22

Lôi Cương dừng ở bên ngoài không dám đi gần về phía trước.

“Ta có nói mời bọn họ tới sao?”

“Không có, thiếu gia.” Lôi Cương rất nhanh trả lời, nhìn thấy Tử Đồng đang không an phận đối Bánh Bao nhu nhu niết niết, làm Bánh Bao liều mạng giãy dụa, quý kêu, lại làm cho Tử Đồng cảm thấy hảo ngoạn hơn.

Hai tay của y trực tiếp sờ lên cái bụng rất tròn của Bánh Bao, tại trên da lông vuốt phẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn còn áp vào trong da lông của bánh bao để hấp thu ấm áp. Đây bộ dáng thiên chân động lòng người, làm cho người không dờn được tầm mắt.

May mà Mộ Dung Viêm Hạo giống như trước bị một màn động lòng người này hấp dẫn lấy, không có chú ý tới thủ hạ cương nghị cất phát đang bị Tử Đồng mê đảo thần hồn, nếu không Lôi Cương có thể trở thành một bữa ăn ngon.

“Nếu không có, người dẫn bọn hắn tới nơi này làm gì?” Sờ sờ gương mặt Tử Đồng, Mộ Dung Viêm Hạo một chút cũng không đồng tình Bánh Bao đang bị chà đạp, trong mắt hắn, hận không thể được Tử Đồng đối với mình làm như vậy.

“Bọn họ nói muốn đốt Ly Trần biệt viện.” Lôi Cương báo cáo theo thực tế, trên căn bản hắn còn rất bội phục người Hách Liên gia này, cư nhiên đợi hai canh giờ chỉ để nói muốn đốt biệt viện, thật đúng là có phong độ!

Mộ Dung Viêm Hạo cười lạnh, đem câu nói vừa rồi kia làm như chê cười đối đãi.

“Quên đi, cho bọn họ tới! Đinh Duệ, đưa Tử Đồng trở về, đợi lát nữa ở Lưu Phong Thủy Tạ dùng cơm trưa.” Không có tính toán để cho những người không liên quan gì thấy được dung nhan của Tử Đồng, làm cho người Ly Trần biệt viện biết Mộ Dung Viêm Hạo hẳn đã có thể chịu được cực hạn.

Đinh Duệ nhìn quyển sách đang sao chép một cái, đang định gác lại trước mang Tử Đồng đi đến Lưu Phong Thủy Tạ, Lôi Cương đã hảo tâm đi tới, từ bên cạnh Mộ Dung Viêm Hạo ôm ngang Tử Đồng lên, động tác trong lúc đó không quên che đi ánh mắt của người Hách Liên gia.

“Người giúp thiếu gia chiếu cố đi! Ta tới là tốt rồi.”

Đinh Duệ nhìn Mộ Dung Viêm Hạo một cái, sau khi xác định hắn không có phản đối, mới tiếp tục sao chép sổ sách mới vừa viết được một nửa.

Tử Đồng ôm Bánh Bao, trong mũi vừa ngửi thấy mùi vị vừa xa lạ vừa quen thuộc, con người thâm tử sắc không nhìn thấy liều mạng chuyển động, đôi mi thanh tú nhẹ nhú. “Lôi. Lôi.” Niệm thật lâu, y vẫn không nhớ nổi tên đầy đủ của Lôi Cương.

Lôi Cương vẻ mặt luôn luôn ít có lộ ra mỉm cười, có chút kinh ngạc sức nặng nhẹ nhàng trên hai tay. Khẩu trừ đi sức nặng của bánh bao, Tử Đồng công tử cùng hài tử mười hai, ba tuổi không sai biệt lắm, thân thể nhỏ xinh như thế còn tản ra một cỗ mùi vị vô cùng dễ chịu, giống như là huân hương trên người nữ tử, hết lần này tới lần khác còn có nam tính nhẹ nhàng khoan khoái, là trời sinh sao?

“Lôi Cương.”

Được hắn nhắc nhở, Tử Đồng thực dùng sức gạt đầu, làm cho người nhìn không khỏi lo lắng kia cổ thon dài tinh tế sẽ như vậy bị bẻ gãy.

“Tử Đồng nhớ được Lôi Cương. Đi đâu? Hạo đâu?”

Lôi Cương phát hiện lời của Tử Đồng công tử cũng không có trong tưởng tượng của hắn khó hiểu, cho nên hướng Mộ Dung Viêm Hạo điểm đầu sau, ôm người vừa giải thích, vừa hướng Lưu Phong Thủy Tạ đi tới.

* * *

“Các người tính toán ở nơi đó đứng bao lâu.” Mộ Dung Viêm Hạo lúc nói chuyện cũng không dừng lại công việc, mặc dù không có trừng mắt nhìn mấy người cầu kiến, nhưng khí thế lạnh lùng này cũng đủ để hù chết một đám hài tử ba tuổi.

Lại qua một hồi lâu, rốt cục có người lấy hết dũng khí tiến về phía trước một bước.” Nói vậy ngài chính là Mộ Dung đương gia, ta là tổng quản của Hách Liên gia Quan Tường Phong, hôm nay tới quấy rầy là vì chuyện của tiểu thư nhà ta mà đến.”

Mộ Dung Viêm Hạo để bút xuống, như có tâm nhưng vô ý hướng Quan Tường Phong nhìn một cái. ”Là tới nói xin lỗi? Hay là tới đòi nợ?” Quan Tường Phong? Hắn tựa hồ nghe qua cái tên này.

Đinh Duệ sát ngôn quan sắc*, sơ lược đoán ra ý nghĩ của chủ tử. “Quan Tường Phong là bắc phương nhất đại danh kiếm khách, cùng chúng ta nam phương lạc song hiền tịnh xưng ‘Nam Lạc Bắc Quan.’”

*Sát ngôn quan sắc: thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.

Ở trong mắt người bình thường coi như là nhân vật tương đối nguy hiểm, bất quá ở trong mắt Mộ Dung gia thâm tàng bất lộ, nhiều lắm coi như là tài năng có thể nhập vào mắt mà thôi, lấy Đinh Duệ nhỏ nhỏ lièn có thể đuổi.

Nghe thấy danh hiệu của mình bị nhắc tới, Quan Tường Phong không khỏi hơi hơi có vẻ đắc ý. Nhìn Đinh Duệ một cái, xác định chưa từng nhìn thấy qua nhân vật số một như vậy, nhìn lại quần áo trên người hắn, bất quá là trang phục của tiểu tử, là nhân vật không có địa vị gì.

Đinh Duệ rất rõ ràng hắn đang suy nghĩ gì, nhưng tại chủ tử còn chưa mở miệng phân phó trước hắn sẽ không động thủ dạy dỗ.

“Hôm qua đích xác là tiểu thư nhà ta quá mức tùy hứng, nhưng Mộ Dung đương gia tựa hồ không cần thiết bị thương nặng Hách Liên gia ——”

“Vậy người chính là tới đòi nợ đúng không?” Mộ Dung Viêm Hạo không có tính toán làm cho hắn nói nhiều, thẳng cắt đứt hắn nói phần cuối.

Thấy Mộ Dung Viêm Hạo bề ngoài nhã nhặn, một bộ dáng văn nhược thư sinh, cho dù khí thế bức người, nghĩ đến cũng sẽ không có chỗ nào mạnh. Mọi người hôm qua bị hắn đánh bại vẹn vẹn là người mới trên giang hồ, xưng không hơn cao thủ, có thể đánh bại bọn họ cũng không đại biểu cường thế. Huống chi Mộ Dung gia từ trước đến giờ lấy nghiệp buôn bán thủ đoạn nổi tiếng, chưa từng nghe nói võ công của bọn hắn đến trình độ kinh người.

Trong đầu một chút tâm định, Quan Tường Phong lộ ra tự tin mỉm cười, triểu khai chiết phiến trên tay, cho người phía sau một ám hiệu.

24. Chương 24: Chương 23

“Đúng vậy, mặc dù nhà Mộ Dung gia danh lừng lẫy, nhưng là chúng ta Hách Liên gia cũng không làm người khinh thường.” Lời nói còn chưa lưu tiếng, ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào Mộ Dung Viêm Hạo lại bắt đầu lật xem sách trên bàn đá, đột nhiên cảm thấy người trẻ tuổi này làm cho người ta một loại cảm giác sợ hãi bí hiểm.

Lần này Mộ Dung Viêm Hạo đều lười nói với hắn, con mắt bằng động tác nhanh nhất kiểm duyệt sổ sách, xác định từng chỗ cũng không bỏ sót hoặc thiếu sót.

Đinh Duệ thở dài một hơi, biết được lúc này nên đổi lại hắn ra tay, thiếu gia đối với loại đối thủ nhìn không thuận mắt này, trừ phi chọc giận hắn, nếu không từ trước đến giờ đều làm như đồ bỏ đi ven đường , xem coi như xong.

“Thiếu gia nhà ta ý là, nếu như người không muốn nói xin lỗi, vậy thì nhanh trở về một chút, nếu như muốn báo thù, tốt nhất xem xét cân lượng của mình sau lại xuất thủ.”

“Người đây là ý gì!” Quan Tường Phong bởi vì trong giọng nói miệt thị của hắn mà tâm hỏa giương cao, nếu không phải tu dưỡng tốt ... sớm một kiếm giết chết Đinh Duệ trước mắt cười đến hết sức thật thà.

“Chính là ý người nghĩ đó.” Cũng đã đến thời gian dùng bữa, hắn thật sự là không muốn động thủ phá hủy khẩu vị của mình, bởi vì Mộ Dung gia đối với đối thủ dám vào địa bàn khiêu khích, thường thường chỉ có một đạo quy củ giết người diệt khẩu này. Đây cũng chính là tại sao Mộ Dung gia hưng thịnh hơn bốn mươi năm, là nguyên nhân không người biết được bọn họ võ công cao siêu.

“Muốn chết!” Thông thường đều là tiểu lâu không biết sống chết này lao ra thay chủ tử từ chối khéo, lần này dĩ nhiên không ngoại lệ.

Phía sau Quan Tường Phong năm, sáu vị đại hán ủa lên, trong tay triển khai chiết phiến lay động, còn không kịp lộ ra tươi cười đắc ý, liền nhìn thấy Đinh Duệ một chân giẫm tại chỗ tiến lên, chưởng vươn ra từ phải trái chuyển nửa vòng, nhẹ nhu chụp vào trên bộ ngực một đại hán.

Không có ngờ tới một chưởng rất nhẹ lại có uy lực lớn như vậy, bọn họ chỉ có thể mở lớn lỗ tai nghe thấy thanh âm xương vỡ làm người lạnh cả xương sống, trơ mắt nhìn thân thể to con của đồng bọn, như con điều bị cắt dây bay vút ra, đụng vào tường đá bên sân, phun ra một miệng lớn máu tươi.

Mọi chuyện bất quá chỉ phát sinh trong nháy mắt, không có ai cho người lồng ngực bị lõm xuống còn cơ hội sống thở dốc, cả vườn yên tĩnh trở lại, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập như sấm của mình.

Quan Tường Phong miễn cưỡng coi như là trấn định, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Đinh Duệ, cho là khả năng hắn là thực khách Mộ Dung gia mời tới, bởi vì một phó nhân nho nhỏ không thể nào có công lực tinh thâm như vậy. “Xin hỏi các hạ là nhân sĩ phương nào?”

Sách sách! Hắn một phó nhân nho nhỏ lúc nào thăng cấp làm “Các hạ” rồi? Làm sao chính hắn lại không biết? Như thế này nhớ kỹ hỏi chủ tử có phải hay không vụng trộm thay hắn tăng lương thăng chức.

“Ha hã! Nhanh lên một chút ra tay đi! Ta một phó nhân nho nhỏ chưa từng đem có thói quen nói chuyện với người chết.” Nghĩ đến một chút những người này cũng sẽ là một đám trong phần mộ kia, trái tim nho nhỏ dễ dàng chấn kinh sẽ bị dù dọa đến nhảy lên. Hắn Đinh Duệ không sợ trời sợ đất, chỉ sợ chủ tử cùng ác quỷ.

“Khá lắm tiểu nhi khéo nói!” Quan Tường Phong ném chiết phiến trong tay đi, đồng thời một đạo ngân quang lóe ra, sắc bén lạng mang bắn về phía cổ Đinh Duệ.

Đinh Duệ cười hì hì một tiếng, hơi mạo hiểm tránh thoát một kiếm này, đồng thời dưới chân sử lên du tung bộ pháp cùng dịch nhân triển đấu.

Một bên Mộ Dung Viêm Hạo thật giống như đợi ở trong một không gian khác, nhanh chóng có trật tự làm công việc nhất nhất hoàn thành, trong đầu phân tâm lưỡng dụng, nghĩ tới bộ dáng bước bình mới vừa rồi của Tử Đồng.

Đình viên xinh đẹp trang nhã đao kiếm quang ảnh, chẳng những Mộ Dung Viêm Hạo không có tính toán xuất thủ, ngay cả phó nhân không xa đó cũng chỉ cách một khoảng xem cuộc chiến.

Cho dù trên người Đinh Duệ đã thấy huyết quang, nhưng vẫn không có một người trên mặt mang theo kinh hoàng.

Tiếng va chạm của đao kiếm từ từ biến mất, Đinh Duệ thở hồng hộc ngã ngồi trên cầu thang ở đình đài, lúc này Mộ Dung Viêm Hạo vừa lúc cũng đem sổ sách trên mặt bàn toàn bộ xem xong.

“Thật hậu rồi.” Đối Đinh Duệ cố gắng, hắn chỉ cấp hai lời bình như vậy.

Đinh Duệ ủ rũ ừ một tiếng. Thiếu gia nói không sai, hắn quá lâu không có kinh nghiệm thực chiến, ở phương diện tiến lui khi giết địch đích xác là lui bước. Sở dĩ võ học chính là phòng thân cùng công kích, chiêu thức luyện được lại nhiệt, công lực như thế nào gia tăng, một khi lên chiến trường, những thứ này bất quá là trợ lực thôi, là tối trọng yếu vẫn là kỹ xảo sống sót.

“Ta sai rồi! Thiếu gia.” Đây không phải là thiếu gia lần đầu tiên trách cứ hắn, nhưng là làm hắn khó chịu nhất một lần. Hắn không biết đã có thời gian bao nhiêu năm không có bị trách móc qua, bởi vì hắn mỗi ngày nhắc nhở mình phải tiến bộ không ngừng, nhưng bây giờ hắn mất lòng tin đối với mình.

Mộ Dung Viêm Hạo đứng dậy, đi qua chiến địa huyết tinh trải rộng.

Những việc này hần từ nhỏ chứng kiến đến lớn, cũng không có cảm giác gì. Tổ huấn Mộ Dung gia cũng chỉ có những lời “Người thắng làm vua” này. Thật ra thì Mộ Dung gia bọn họ huynh đệ cũng không chỉ có như vậy, hiện tại còn dư lại cũng là có thể tại dưới Mộ Dung Hàn nghiêm khắc lãnh khốc huấn luyện mà sống sót! Cho nên bọn họ đối với kẻ bại tâm đồng tình sớm bị ma diệt hầu như không còn.

25. Chương 25: Chương 24

Mộ Dung Viêm Hạo nhớ tới Tử Đồng, y cũng là vật hy sinh dưới tay phụ thân lãnh khốc, nghĩ đến khi đó y bất động không cười, không nói không động, từ đó lại đối với phụ thân hận ý càng sâu thêm một tầng, đối với vật mình muốn bảo hộ càng thêm khắc sâu. Sở dĩ không khích lệ Đinh Duệ, cũng là bởi vì hần là người bên cạnh Mộ Dung Viêm Hạo chỉ có thể trở nên mạnh mẽ, càng không ngừng tăng cường, trừ mình ra cùng người mình nghĩ bảo vệ, không ai có thể thương tổn chính mình. Cứ như vậy, chẳng những nắm giữ được vận mệnh của mình, cũng giảm đi lo lắng cho người mình yêu.

Đinh Duệ rất rõ ràng điểm này, đó cũng là bằng hần một loại thân thủ không thua kém ai, nhưng cam nguyện thân phục Mộ Dung Viêm Hạo là chủ tử. Thiếu gia chẳng những dạy hần võ công cùng hết thảy kỹ xảo kiếm sống, trả lại cho hần thân tình mà hần cái cô nhi này chưa từng có. Ở trong lòng hần, hần có thể vì chủ tử chết, vì chủ tử sống.

* * *

Tử Đồng tay ba một tiếng, đập lên trán Đinh Duệ đang ở bên cạnh hầu hạ hai người ăn cơm, dọa mọi người giật mình thật lớn. Kỳ quái hành động bạo lực như thế làm sao có thể xuất hiện trên người Tử Đồng?

“Đinh Duệ, là lạ, Tử Đồng không thích.” Bắt đầu từ khoảng khắc Đinh Duệ đến gần bên cạnh y, Tử Đồng nhạy cảm liền phát giác ra hần sa sút. Y không biết đây là cái dạng cảm giác gì, cũng không biết làm sao hỏi, cho nên thật trực tiếp làm ra hành động kinh người như thế.

Đinh Duệ vuốt cái trán, một đôi mắt to mãnh liệt nháy mắt, mặc dù không đau, nhưng là động tác của Tử Đồng làm cho hần không biết vì sao, trong lúc nhất thời sửng sốt tại chỗ, tay kia thì còn cầm bầu rượu thì đem thả đổ.

Chỉ có Mộ Dung Viêm Hạo một người hiểu ý tứ của Tử Đồng, kinh ngạc cảm giác y so với người bình thường nhạy cảm, trong lòng đối với y phân thương tiếc cũng là sâu hơn.

Sẽ có cảm giác như vậy, là bởi vì trải qua thời gian bị vây trong trạng thái yên tĩnh bồi dưỡng mà thành, hay là bản năng trời sinh của y, mà bị phụ thân đè nén ở trong một trò chơi cô độc?

Nếu như là cái thứ hai.

Kéo qua tay Tử Đồng, hần tỉ mỉ cảm giác được một ít lực lượng liên quan tồn tại.

Tử Đồng bị bàn tay to của hần kéo về lực chú ý, một tay khác sờ hươu gương mặt của hần.

“Hạo cũng quái lạ, không thoải mái sao? Hạo không thoải mái sao?” Học tự mình lúc sinh bệnh, Tử Nhan cũng sẽ đưa tay dò hướng y cái trán trơn bóng cảm nhận nhiệt độ, lòng bàn tay mảnh khảnh của y chậm rãi theo hình dáng khuôn mặt đi lên phía trên, tới cái trán Mộ Dung Viêm Hạo.

Song động tác này vền vẹn dừng ở bản năng bắt chước, nguyên nhân tại sao muốn chạm tới cái trán y cũng không hiểu được, cho nên không cách nào từ đó nhận được đáp án làm y hoảng hốt.

“Hạo có phải là không thoải mái hay không? Tử Đồng không biết, Tử Đồng không biết.” Giống như tâm tính hài tử chưa từng học xong giấu diếm tâm tình, nước mắt gấp gấp rất nhanh trượt xuống hai má trắng nõn, thủy châu từng giọt tích lặc một ít thì lưu lại dấu vết trên gương mặt xinh đẹp, phẳng phất như dây thủy tinh bị chặt đứt vô số viên lăn xuống, bộ dáng rất là xinh đẹp động lòng người, mang theo tình oánh trong suốt thuần nhiên.

Mộ Dung Viêm Hạo lập tức hôn tới nước mắt trên gương mặt y, đau lòng ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng an ủi. “Không có chuyện gì, Hạo không có không thoải mái, Hạo hiện tại rất tốt, Tử Đồng đừng khóc, đừng khổ sở.”

Quay đầu, tức giận thấy không rõ cảnh vật trước mắt, y đem thân thể tiến sát trong ngực Mộ Dung Viêm Hạo. “Hạo không thoải mái cùng Tử Đồng nói, Tử Đồng giúp Hạo.” Làm sao giúp y không hiểu được, càng không tốn tâm tư suy nghĩ, trong đầu đơn thuần chỉ xác định nếu như Mộ Dung Viêm Hạo thật không thoải mái, y nhất định sẽ dùng tất cả năng lực của y đi hỗ trợ, bằng không tim của y cũng sẽ rất không thoải mái, rất đau, cảm giác rất đau.

Mộ Dung Viêm Hạo vui mừng nói: “Hạo nhất định cùng Tử Đồng , hiện tại Hạo rất tốt, nếu như Tử Đồng nhanh một chút đem ngọc thiện ăn hết, Hạo sẽ tốt hơn.”

Tử Đồng lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, lễ hân từng ngụm đem thức ăn đút vào trong bụng y, ăn vào một nửa mới nhớ tới tại sao y ăn hết Hạo sẽ rất tốt? Song cái vấn đề này còn không có tìm được đáp án, y lại nghĩ tới mới vừa rồi cảm giác được Đỉnh Duệ hơi thở bất đồng.

“Đỉnh Duệ đâu? Đỉnh Duệ có phải không thoải mái?”

Có không thoải mái cũng đều bị bộ dáng y thuần mỹ, ngây thơ cấp mang đi, Đỉnh Duệ lập tức không thể không được giống như đứa ngốc cười toe toét.

“Rất tốt, Đỉnh Duệ rất tốt, đa tạ công tử quan tâm.” Coi như không có nghe thấy được trận đổ kỵ không có đạo lý của chủ tử, trong lòng vì Tử Đồng đối hân quan tâm vui vẻ cực kỳ, cảm thấy trong lòng một khối đất đai có rất nhiều, rất nhiều hoa, sau đó ở công tử thuần nhiên nở nụ cười, một đóa tiếp một đóa nở rộ, hạnh phúc cực kỳ.

Cảm giác được hơi thở không tốt biến mất, Tử Đồng rất vui vẻ, để Mộ Dung Viêm Hạo đút cho y mỗi một dạng thức ăn đều ăn vào trong bụng, không có kiêng ăn. Bởi vì lúc trước Mộ Dung Hàn đều chỉ uy y ăn một chút hoa hoa thảo thảo mang theo mùi thơm, cho nên vừa bắt đầu y còn không dám ăn thức ăn mặn.

Song Mộ Dung Viêm Hạo hết sức chú ý tình huống thân thể của y, tự nhiên không cho phép y tiếp tục kiêng ăn , cho nên hân muốn đầu bếp từng chút từng chút, gia tăng thức ăn mặn trong thức ăn cẩn thận không để cho Tử Đồng phát giác. Hiện tại trừ thịt dê cùng cá tôm mùi so sánh nặng, ngoài những loại hải sản, vật gì khác Tử Đồng đều dám ăn, chắc qua là sức ăn tương đối nhỏ mà thôi.

Sau đó tựa hồ lại nghĩ tới cái chuyện trọng yếu gì, Tử Đồng cái miệng nhỏ nhắn a một tiếng. “Đỉnh Duệ nên rửa thủy thủy, thổi thổi, trên người thổi thổi, không thích.”

Nghe vậy, Đỉnh Duệ ngửi mùi vị trên người mình. Là lúc vừa mới đánh nhau lưu lại mùi mồ hôi bắn sao?

Đầu hây còn nghĩ tới, Tử Đồng trước tiên đã nói ra đáp án. “Máu, Đỉnh Duệ có mùi thịt.” Y thật chán ghét, thật chán ghét mùi vị này, mỗi lần nghe thấy được loại mùi vị này, trên người nhất định có chỗ đau đau.

Nguyên lai là mùi máu tươi vừa rồi a! Mũi công tử thật đúng là nhạy cảm, nhận được chủ tử ném tới ánh mắt, Đỉnh Duệ rất nhanh lui xuống đi đem một thân mùi máu tươi tẩy đi.

“Tử Đồng không thích mùi vị này sao?”

Y không chút do dự lập tức gật đầu. “Mùi vị, rất đau, không thích, bụng không có thoải mái, muốn ới.”

Nói xong, tất cả mọi người đưa lời nói vừa rồi ghi ở trong lòng, sẽ nhớ được lần sau hành động, tuyệt không bị lây dính mùi máu. Phương thức giết người không thấy máu, có nhiều vô cùng.

Không khí thoáng cái đông lạnh, Tử Đồng không nhìn thấy gì nhãn đôi mi thanh tú lại, theo bản năng kéo cổ áo. “Các người là lạ, Tử Đồng không thích.” Y bò ra trong ngực Mộ Dung Viêm Hạo, tìm theo tiếng bánh bao mới vừa rồi còn đang theo y chơi đùa.

Mộ Dung Viêm Hạo dĩ nhiên không thể nào để một mình y chạy loạn khắp nơi như vậy, rất nhanh đem người ôm trở về trong ngực. “Muốn đi nơi nào?”

“Tìm bánh bao, các người là lạ .” Cho là hân không nghe thấy y vừa mới nói, y lại lập lại một lần.

“Là lạ ? Là chỗ nào?” Mộ Dung Viêm Hạo nhin xuống nghe thấy trên người mình mùi vị xúc động, nhớ được mới vừa rồi hần cách chiến trường tương đối xa, hần là không có dính vào mùi máu tươi mới đúng.

“Lạnh lạnh, như muốn Tử Đồng làm búp bê, không thích.” Mộ Dung Hàn hơi thở quý mị, đột nhiên quen thuộc từ trong đầu trống rỗng của Tử Đồng hiện lên, làm thân thể y cũng run rẩy theo.

Phát giác y sợ hãi, Mộ Dung Viêm Hạo đau lòng ôm chặt y, nhớ tới quá khứ y sở gặp hành hạ không phải của mình.

“Hạo muốn Tử Đồng làm búp bê sao?” Mộ Dung Hàn cho y cổ bắt an cùng sợ hãi, như không khí trong nước không ngừng nổi lên mặt nước, một cái tiếp một cái.

“Không, Hạo không muốn Tử Đồng làm búp bê.” Tử Đồng cắn môi. “Nhưng là Hạo lạnh lạnh” Cùng trong trí nhớ cái cổ hơi thở kia giống nhau.

“Tử Đồng đừng sợ, Hạo không cần Tử Đồng làm búp bê, lạnh lạnh không phải bởi vì Tử Đồng.” Sau này ngàn vạn lần nhớ đến dừng ở bên người bảo bối hiền lộ tính cách tàn ác. Kể từ phụ thân tàn ác, không những Tử Đồng không thích, hần lại tự thân ác, hần làm sao lại quên mất mà tùy ý mà làm cho nó tiếp tục như vậy?

Tử Đồng đại khái hiểu rõ ý tứ của hần, bắt an rất nhanh từ nội tâm tiêu trừ. “Hạo không làm lạnh lạnh, làm ấm áp, cùng mặt trời giống nhau ấm ấm.”

“Biết rồi, Hạo sẽ vì Tử Đồng ấm ấm.” Hần cùng Tử Đồng tính hài tử nói.

Vì Tử Đồng, vì mình, hần phải làm chút thay đổi, nhưng tại bắt đầu thay đổi phía trước, hết thấy chướng ngại ven đường đều phải thanh trừ, cái gì cũng không lưu lại.

26. Chương 26: Chương 25

Hách Liên Phủ trong đại sảnh đường xuất hiện không khí ngưng trọng ít có, đám người bốn phía hoặc ngồi hoặc đứng, không có một người trên mặt mang theo vẻ tươi cười.

“Phụ thân! Người phải thay nữ nhi làm chủ!” Hách Liên Dung Dung gương mặt xinh đẹp mang theo tái nhợt, mạnh chống thân thể bị thương nặng, ngồi ở trên ghế cách phụ thân không xa. Mỗi khi nàng nhớ tới khuôn mặt tuấn mỹ vừa lãnh khốc của Mộ Dung Viêm Hạo, trong lòng là trăm vị trộn lẫn, nói không ra lời đến tốt cùng là hận nhiều một ít, hay là yêu nhiều một chút.

Đời này chưa có gặp qua nam tử tuấn mỹ lỗi lạc bất quân như vậy, hơn nữa còn là nam tử thứ nhất dám trọng thương nàng mà không chút thương tiếc. Chẳng lẽ lòng của phụ nữ thật sự liên tiện như vậy? Càng muốn nam nhân đối với mình nhìn không thuận mắt tới hành hạ mình mới cam tâm?

“Đúng a! Lão gia, Hữu tổng quản mang theo thị vệ trong phủ chúng ta vừa đi không trở về, lần này như thế nào cũng phải có công đạo, không thể không minh bạch để cho người khi dễ như vậy.” Tả tổng quản Lăng Tiêu ngón trở ở trên tay vịn chiếc ghế gỗ một chút. Sự tình của tiểu thư thành thật mà nói hần cảm thấy đó là bọn họ đuối lý, quân hay không quân cũng không sao cả, nếu không phải sợ Hách Liên Gia mất mặt, dứt khoát nói thẳng chuyện tính xin lỗi, bọn họ cũng hiểu được trình độ bốc đồng của tiểu thư nhà mình đã khiến người chán ghét đến cấp độ nào, bất quá sự tình Hữu tổng quản vẫn là không thể cứ buông tay như vậy.

Hách Liên Hùng một tay xoa chòm râu dài, trong đầu suy nghĩ thật sự là do dự không chừng. Theo phương thức làm việc trước đây, hần đã sớm phái người dùng hết biện pháp đem nhà Mộ Dung tiêu diệt, nhưng bây giờ không thể làm như vậy.

Mộ Dung gia chính là phú hào số một vùng Trung Nguyên, cùng địa phương quyền quý, thậm chí là trong triều nhân sĩ, đều có quan hệ tốt đẹp. Vừa bắt đầu hần còn nghĩ biện pháp cùng nhà Mộ Dung giao hảo,

để hấn ngoại nhân từ phương Bắc có thể thuận lợi ở Trung Nguyên phát triển, nhưng là hấn còn chưa kịp hành động, nữ nhi tùy hứng cũng là phá hủy hết thầy khả năng.

Kế tiếp hấn lại muốn, nếu đã đắc tội nhà Mộ Dung, vừa hiểu được người Mộ Dung gia cũng có võ công, cho nên trước phái Hữu tổng quản đi dò xét, thuận tiện tới vô hình ra oai phủ đầu, dù sao hấn Hách Liên gia danh tiếng ở trong võ lâm chính là nhất đẳng, mà Mộ Dung danh hào này còn chưa có ở trên giang hồ xuất hiện qua, cho là phương diện này là bọn hấn chiếm ưu thế. Nhưng Hữu tổng quản lại đi không trở về, lại lật đổ tất cả ý nghĩ của hấn.

Hữu tổng quản ở trên giang hồ là nhất lưu kiếm khách, có thể ngăn lại người Mộ Dung gia, nhất định cũng cao thủ ở trong đó, chẳng qua là đến nay không người nào biết được là ai mà thôi.

Sớm nên nghĩ đến, Mộ Dung gia tài cao thế lớn, làm sao có thể không mời bất kỳ võ lâm cao thủ làm chỗ dựa ?

“Các người nói ta cũng biết, nhưng là phải thử nghĩ xem, Hữu tổng quản rất có thể còn bị vây hãm tại Mộ Dung gia, chúng ta không có đem hết thầy kế hoạch tốt liền đi trước đòi người, giống như là làm một loại hành động mạo hiểm, nếu bị thương Hữu tổng quản thì làm cái gì bây giờ?” Hoặc là võ công của bọn hấn so với trong tưởng tượng cao cường, mà dẫn đến bọn họ tổn thất thảm trọng nên làm cái gì bây giờ?

Những lời đó thực thông minh không nói ra miệng, bởi vì kia chính là làm cho nhà mình khí thế yếu bớt mà thôi.

Hiểu được Hách Liên Hùng nói đều là lời nói thật, mọi người lâm vào trong hoang mang do dự.

“Các người thật sự nhiều lời!” Không biết từ hướng nào, đột nhiên truyền đến thanh âm xa lạ mà khinh lãng, trong thanh âm ý trào phúng thật rõ ràng.

Mọi người cả kinh, rồi rít từ chỗ ngồi đứng dậy tìm mọi nơi, rốt cục làm cho bọn họ phát hiện vốn là vị trí Tả hộ pháp của Hách Liên gia, một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ phi phàm đang thanh thoi ngồi. Về phần Tả hộ pháp vốn là ngồi ở chỗ đó, vừa nhìn liền hiểu được là bị người điểm huyết, giống như khối đại mộc đầu ở một bên, không nhúc nhích.

“Người là ai?” Hách Liên Hùng kinh ngạc đến trái tim thiếu chút nữa nhảy ra miệng, nếu không phải kinh nghiệm lãnh đạo mọi người đã lâu để cho hấn giữ vững thái độ chừng mực, sợ rằng sớm bị nhân vật bất thành linh cấp dọa bể mật.

Chiết phiến trong tay nhẹ lay động, cánh môi đẹp khê câu lên, dung nhan nhìn như ôn hòa, trong mắt cũng không mang một nụ cười. Mắt đen lần lượt lướt qua mặt mọi người, trong lòng hiện lên giễu cợt, chỉ là một ít tên không được mặt bàn gì đó. “Không cần quản ta là ai, biết ta tới giúp các người là được rồi.”

“Giúp chúng ta?” Người này tới không hiểu, nói ra lời lại càng không biết vì sao. Cũng không phải là quen biết lẫn nhau, thậm chí vừa mới gặp mặt, hấn hiện tại vừa ra khỏi miệng đã phải trợ giúp bọn họ? Ai tin? Như thế nào tin?

“Các người không phải là muốn báo thù sao?”

“Chúng ta vừa nói gì người đều nghe được?”

Nói nhảm! Người tới nhìn xuống mắt trợn trắng xúc động, thực là thiện cận như vậy, Hách Liên gia đến cùng là như thế nào trở thành Bắc Phương bá chủ ?

“Không cần nhiều lời, chỉ cần nhớ được ta là tới giúp các người là được rồi.”

“Ta Hách Liên gia không cần ——”

Chiết phiến chặn lại, lời của Tả tổng quản đột nhiên dừng lại, miệng cứ như vậy giương, nan kham vạn phần đối với mọi người.

“Người đối với hấn làm cái gì?”

Nhiều lời, chiết phiến vung khê lần nữa khê, đại sảnh nhất thời lại thêm một mộc đầu nhân.

Lần này hẳn không để cho những người khác có bất kỳ cơ hội mở miệng, sợ cùng những tục nhân này lấy dính nhiều, ngay cả mình cũng tục.” Các người chỉ cần nhớ được, ta là tới giúp các người là được rồi, nếu là muốn đối với các người bất lợi. Bằng các người một thân công phu như vậy, sớm không biết bị ta giết vài lần. Muốn đối phó Mộ Dung Viêm Hạo, ngàn vạn đừng vừa bắt đầu liền tiến lên khiêu khích. Hiện tại các người đã làm chuyện đối với mình bất lợi, tốt nhất đi trước nói lời xin lỗi. Ta nghĩ Hách Liên cô nương tuyệt đối rất vui lòng.” Thế gian này sợ rằng không có cô nương nào có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay người Mộ Dung gia đi!

27. Chương 27: Chương 26

Hách Liên Dung Dung bị hắn vừa nói như thế, mặt thoáng chốc hồng như quả táo. Nàng đích xác là muốn cấp Mộ Dung Viêm Hạo một cái giáo huấn, nhưng mà mục đích thuần túy là hi vọng hắn có thể vì vậy nhớ rõ mình, làm cho mình ở trong lòng hắn phân lượng nhiều một chút.

Đôi mắt đẹp nhìn về phía người nhẹ lay động chiết phiến, tựa như thật ưu nhân, người này cùng Mộ Dung Viêm Hạo giống nhau tuần mỹ phi phạm, mặc dù không cao lớn như Mộ Dung Viêm Hạo, nhưng là trên người cổ khí chất yêu dị kia tương đương hấp dẫn người, nhất là một đôi mắt phượng hẹp dài, giống như có thể đoạt lòng người.

Da gà toàn bộ dựng đứng, bàn tay mềm dừng lại đọng đưa chiết phiến, người tới quyết định ly khai chỗ này.” Hiện tại thực lực các người căn bản không đủ để liều mạng, chỉ là tứ đại vệ sĩ của Ly Trần sơn trang cũng đủ để hủy đi toàn bộ Hách Liên gia, nghĩ trả thù mà nói tốt nhất áp dụng thấp tư thái tốt hơn. Sau khi bất nhúc nhích Mộ Dung Viêm Hạo, lại đến uy hiếp dụ dỗ.

“Nhược điểm?” Hách Liên Dung Dung đối này đặc biệt có hứng thú, rất khó nghĩ đến Mộ Dung Viêm Hạo nam tử cường tráng như vậy sẽ có nhược điểm gì.

Một chút ý cười chợt hiện trong mắt phượng hẹp dài. “Đúng vậy a! Mỗi người đều có nhược điểm, mà nhược điểm của Mộ Dung Viêm Hạo chính là Tử Đồng.”

“Tử Đồng?”

“Đúng vậy!” Tử Đồng mỹ lệ vô song. “Còn nhớ rõ người ngày đó cùng bọn họ khởi xung đột thì có một người luôn luôn tại trong xe ngựa chưa từng xuất hiện sao?”

“Y chính là Tử Đồng?”

“Đúng vậy!”

“Người vì sao phải giúp ta. Chúng ta.” Hai người đối thoại đến một nửa, Hách Liên Dung Dung mới nhớ tới này đều không phải là vấn đề một mình nàng.

Thanh âm khinh lãng chậm bật ra: “Đương nhiên là vì chỗ đó có thứ ta muốn có.”

“Cái gì vậy?”

“Người quân nhiều thật.” Bóng trắng chợt lóe, người biến mất ở bên trong đại sảnh, phương xa tiếp tục truyền đến tiếng nói nhu hòa, giống như ở bên tai nỉ non. “Ta sẽ liên tục liên lạc với các người.”

Hách Liên gia mọi người, đều vì hắn một thân công phu không hợp tuổi cùng toàn thân thần bí không thích hợp, đều cùng nhau do dự rốt cuộc muốn hay không nhận hắn giúp thì một thanh âm đồng dạng dễ nghe tiếng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu xà nhà truyền vào trong tai bọn họ: “Ta khuyên các người tốt nhất nghe lời hắn.”

Ngẩng đầu, lại là một nam tử tuần tú phi phạm thanh thoi ngồi trên xà nhà.

“Người là ai? !”

Thật không có gì mới.Namtử tuần mỹ mỳ kiểm nhú lại.”Không cần quản ta là ai, nhớ rõ ta là tới giúp các người là tốt rồi.” Đương nhiên, cũng thuận tiện giúp chính hẳn.

* * *

“Tử Nhan, Hạo đâu?” Tử Đồng theo cảm giác chậm rãi thăm dò hai tay, đụng đến Tử Nhan bên người y coi chừng, cầm hai tay của nàng theo nham thạch bên cạnh đứng dậy sau đó buông ra, tự học tập đi đường.

“Thiếu gia đã trở về thành, trễ một chút sẽ trở về.” Nhìn y hướng phía trước hai tay bắt đầu thăm dò, nơm nớp lo sợ đi từng bước tới, ngay cả lòng mình cũng nhảy lên theo, sợ y xảy ra chuyện gì không tốt.

Tử Đồng nhớ kỹ mọi người nhắc nhở, thật cẩn thận, thật cẩn thận, từng bước giẫm ổn, lại hướng phía trước giẫm từng bước, cảm giác đi từng bước thật quen thuộc. Tuy rằng y thích Mộ Dung Viêm Hạo ôm, bắt quá hẳn nói chỉ có búp bê mới có thể để người ta ôm , mọi người đều tự mình đi đường. Y không nghĩ muốn làm búp bê, cho nên nhất định phải cố gắng học tập tự mình đi đường.

Nhưng y cái gì cũng đều nhìn không được, đi đường làm cho trong lòng y hơi sợ, tuyệt không thích đau đớn khi té ngã.

“Trở về thành? Vì sao phải về thành?”

“Bởi vì thiếu gia có công việc phải làm a!” Nhìn y cước bộ thoảng lác lư, Tử Nhan vội vàng vươn hai tay bảo vệ chung quanh y.

“Nha!” Tử Đồng cái hiểu cái không gật đầu, tiếp tục cân nhắc bước đi, đi không bao lâu y ngừng lại.

“Mệt mỏi sao?” Tử Nhan đỡ lấy y, tinh tế xem sắc mặt vẫn hồng nhuận như cũ của y.

Y lắc đầu, ánh mắt vô thần hướng ra xa xôi. .”Có người đến đây.”Hương vị của gió có chút không giống.

Tử Nhan sớm biết do công tử mù, cảm giác khác so với người bình thường còn muốn linh mẫn gấp trăm lần, theo ánh mắt của y nhìn qua, thân mình tự nhiên mà đề cao cảnh giác.

Bọn họ hiện tại không phải ở Ly Trần sơn trang tầng tầng thủ vệ, bởi vì Tử Đồng nghĩ đến ra ngoài một chút, hiện tại hai người là ở bên sông nhỏ cách trang viện không xa.

Sau một lúc lâu, bốn con tuấn mã đứng ở trước mặt hai người, Tử Nhan nhanh chóng che ở trước người Tử Đồng, không cho người tới có cơ hội thấy tuyệt sắc dung nhan của y.

Bốn người này nàng thật sự quen, chính là đoàn người ở nửa tháng trước muốn tới biệt viện bị cản lại, trong đó có Hách Liên Dung Dung vênh váo hung hăng. Lấy công phu bọn họ, cho dù một đối bốn nàng cũng không lo lắng. Nếu có tất yếu mà nói, nàng tính trực tiếp giết những người đó diệt khẩu, để tránh bọn họ đem chuyện công tử cấp truyền ra. Đừng nói bên ngoài công tử kinh nhân, truyền ra đi chỉ khiến cho xôn xao, chỉ là công tử đại biểu là nhược điểm của thiếu gia, này càng không thể làm cho địch nhân thừa cơ.

“Tử Nhan, là ai?” Tử Đồng ở sau lưng nàng hỏi, Tử Nhan thế này mới nhớ tới dáng người công tử không bằng thiếu gia cao lớn như vậy, nhưng là không phải nàng một cái cô nương gia đủ để che lấp. Vội vàng xoay người dẫn y đến chỗ tảng đá lớn vừa rồi ngồi xuống.

28. Chương 28: Chương 27

“Công tử, người hảo hảo ngồi đừng nhúc nhích, chờ ta đến dắt tay người quay về trang viện, được không?” Để Tử Đồng đưa lưng về bốn người ngồi xuống, chỉ bằng bóng dáng có thể nhìn thấy một đầu tóc đen trắng dài phiêu dật.

Không rõ cho nên y gật gật đầu, một mình nhàm chán ngoan ngón tay của mình. Làm đồ chơi nhiều năm của Mộ Dung Hàn như vậy, im lặng với y mà nói là chuyện dễ dàng; cho dù y đã thích có thể nói, có thể

nghe, cuộc sống có thể biểu đạt hỉ nộ ái ố, nhưng tính tình nhiều năm dưỡng thành dĩ nhiên trở thành một loại thói quen.

Kỳ thật nếu không có Tử Nhan phân phó, ở dưới tình huống không ai nói chuyện, y vẫn như cũ ngoan ngoãn ngồi một người bất động, nhiều lần phát ra vài câu hỏi.

“Bốn vị có gì sao?” Nếu nàng nhớ rõ không sai mà nói, nơi này hẳn là còn thuộc địa bàn Mộ Dung gia mới đúng, lúc trước giáo huấn còn chưa đủ khắc sâu sao?

Nếu không có hai nhân sĩ thần bí kia chỉ thị, Hách Liên Dung Dung đã sớm ra tay giáo huấn nô tỳ không biết tốt xấu này, cho dù ở ngoài sáng người bên cạnh mình mặc dù nhiều, nhưng là dưới tình huống đánh nhau không lại đối phương.

Không lâu nhận được thông tri của người nọ, hiểu được Mộ Dung Viêm Hạo sáng nay trở về trong thành làm việc, muốn bọn họ đến Ly Trần biệt viện phía đông bờ sông, nói là gặp hai người, trong đó có một người bọn hắn có thể xoay chuyển cùng Mộ Dung Viêm Hạo trong lúc đó.

Nhìn Tử Nhan lại nhìn nam tử tóc dài đưa lưng về phía mình, trong hai người này có một người thật sự có ảnh hưởng lớn như vậy sao? Nàng nhìn đến, Mộ Dung Viêm Hạo là bá chủ một phương cơ hồ là không có bất luận kẻ nào có thể thay đổi.

“Ta. Chúng ta là tới tạ lỗi, ngày đó là của chúng ta không đúng, ta nghĩ thấy thiếu gia nhà người giáp mặt cùng hắn tạ lỗi.” Đời này còn không có ăn nói khép nép với người ta như thế, nếu không vì tương lai hết thấy, nàng mới nhẫn xuống cơn tức này.

Tử Nhan bất động thanh sắc, bọn họ xin lỗi tuy rằng không ở đoán trước, nhưng là không có làm nàng biểu hiện kinh ngạc quá lớn. Tuy rằng nói đối phương ngạo mạn không có khả năng tự mình lại đây tạ lỗi, nhưng là bằng phía trước Mộ Dung gia cho bọn hắn ra oai phủ đầu cùng Hách Liên Dung Dung đối thiếu gia lại rõ ràng có hảo cảm, xin lỗi cũng là một loại khả năng.

“Thiếu gia nhà ta không ở đây, Hách Liên cô nương có thể lần khác đến.”

“Hắn khi nào thì trở về?”

Tử Nhan do dự một chút, nghĩ rằng Ly Trần trang viện cao thủ phần đông, nghĩ đến cho dù chủ tử không ở, hẳn là cũng sẽ không có cái gì trở ngại mới đúng. “Thiếu gia hắn hôm nay thời điểm trễ chút mới có thể trở về.”

“Chúng ta đây có thể ở quý trang chờ hắn.” Tử Nhan đang định cự tuyệt, đột nhiên sau khi nghe thấy Tử Đồng kinh hô một tiếng.

Nàng quay đầu nhìn lên, lập tức nhìn thấy chủ tử cúi xuống bên mắt cá chân, cuộn một trường xà tiên diễm, xà khẩu bén nhọn tại Tử Đồng không biết cho nên đá xuống, trực tiếp từ mắt cá chân cắn xuống.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cái trường tiên từ phía sau Tử Nhan bắn ra, kỹ xảo cao minh đem xà cắt thành hai đoạn, máu xà đỏ tươi phun ở bên chân Tử Đồng, hình thành một mảnh đốm tươi.

“Công tử!” Tử Nhan lập tức tới đến bên cạnh y ngồi xổm xuống, đem thân rắn quấn ở trên chân Tử Đồng vắt xuống, theo bộ dáng xà kia xem ra, nàng thật sự không nhìn ra là dạng xà độc gì, độc tính mạnh hay không mạnh?

“Tử Nhan, đau!” Tử Đồng lấy tay chạm vào vai Tử Nhan ngồi xổm xuống mắt cá chân phải ma túy truyền đến từng trận đau lịch liệt.

“Ta biết, kiên nhẫn một chút, lập tức sẽ không đau.” Tử Nhan lau đi máu xà, mắt cá chân phía trên da thịt lưu lại hai cái lỗ máu, chính không ngừng chảy tử hồng sắc máu trộn lẫn độc tính.

Cúi đầu liền giúp hút ra máu xà, Liên Dung Dung lập tức định trụ bả vai của nàng, không cho môi của nàng chạm vào vết thương. “Không thể hút, đây là huyết sát xà của ngũ độc giáo, độc của nó một khi gặp máu sẽ thay đổi độc tính, ai nếu là đụng phải chỉ biết trúng độc theo mà thôi.”

Miệng nói được đạo lý rõ ràng, nhưng ánh mắt cũng là tràn ngập kinh nghi, tránh ở cây chỗ xa trong lòng cảm thán, nữ nhân diễn thật tốt a. Trong lòng mặc dù ai thán, bên miệng nhưng thật ra không quên nhớ tiếp tục truyền âm cấp Hách Liên Dung Dung, nói cho nàng như thế nào diễn hảo hán an bài hết thấy.

“Chỉ cần công tử không có việc gì, ta thế nào không sao cả!” Tử Nhan nói xong vừa muốn cúi đầu đi hút máu độc.

“Người người này thật khó” Hách Liên Dung Dung nhin không được đem lời nói truyền trong đầu nói ra, nói đến một nửa mới thấy không ổn, may mắn Tử Nhan đang trong kinh hoàng cũng không có phát giác.”Vô dụng , nếu kêu Huyết Sát, chính là gặp máu tất sát, độc là hút không được người bắt quá là đi theo chôn cùng mà thôi.”

Vậy phải làm thế nào?”

Làm sao bây giờ?

Hách Liên Dung Dung nghe thanh âm trong đầu phân phó, ghé tởm chỉ tử xà, nàng mới không cần đi sờ vật kia.”Trước đem mật xà này ăn vào, là có thể trước đè nén xuống độc tính, về phần giải được, vẫn là đi theo người Ngũ Độc giáo lấy đi!”

Dứt lời, Tử Nhan tức đem thân xà xé lấy ra mật xà, uy vào trong miệng Tử Đồng sắc mặt tái nhợt. “Đến, công tử, đem này ăn vào đi.”

29. Chương 29: Chương 28

Tử Đồng ngoan ngoãn đem mật tràn đầy mùi xà nuốt vào trong bụng cắn cũng không dám cắn một ngụm.

Lúc này, Hách Liên Dung Dung mới có cơ hội thấy bộ dáng Tử Đồng. Nhìn chăm chú vào dung nhan hơi có vẻ tái nhợt, trong lúc nhất thời trừ bỏ hướng về phía khuôn mặt kia ngăn người, đầu của nàng tìm không được những hoạt động khác để có thể biểu đạt cảm giác giờ phút này của nàng.

Người này thật là đẹp! Đẹp đến làm người ta có loại cảm giác tự nhiên không bằng, đẹp đến kinh tâm động phách làm ngoài lòng người thương yêu, còn khiến người tự ti.

Ở trên vết thương lấy vải buộc chặt, cũng điểm huyết đạo, Tử Nhan ngẩng đầu lên, lúc này mới phát giác bốn người bên cạnh toàn bộ thành đầu gỗ, lại theo tầm mắt của bọn họ nhìn, đôi mắt đẹp trong nháy mắt chớp động sát ý lạnh lẽo.

Trên cây bóng người lập tức cảm giác được sát khí từ trên người Tử Nhan, lập tức truyền âm nhắc nhở bốn người còn tại sống sờ chú ý.”Nhanh lên dẫn công tử người trở về trong trang viện nghỉ ngơi, ta biết được phân đà ngũ độc giáo gần đây ở đâu, chờ Mộ Dung Viêm Hạo sau khi trở về, ta lập tức dẫn hán cùng đi lấy giải được.”

Nàng cũng muốn đi?

Hách Liên Dung Dung theo truyền âm phân phó trả lời, trong đầu vì lời nói vừa rồi sợ hãi không ngừng. Nàng hiểu được Ngũ Độc giáo là dạng địa phương gì, nghĩ đến cái loại phương thức hạ độc khó lòng phòng bị này, nàng cả người liền nổi da gà , trong lòng nhất thời có ý niệm lui bước trong đầu.

Tử Nhan chậm rãi thu hồi song chưởng đã vận đủ mười thành công lực, cảnh giác nhìn chằm chằm Hách Liên Dung Dung, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra cái gì, nhưng nàng bình thường rất ít tiếp xúc đám người trừ ngoài kinh nghi, thật sự nhìn không ra ý nghĩ chân chính của nàng.

Chờ thiếu gia trở lại sẽ quyết định xử trí như thế nào cho tốt , dù sao đem bốn người này dẫn tới trang viện, cho dù tâm hoài bất quỷ (có ý đồ xấu xa) , bọn họ cũng trốn không thoát lòng bàn tay của bọn hán, nhiều lắm là chỗ chết bất đồng mà thôi.

Nhẹ nhàng ôm lấy Tử Đồng, Tử Nhan chiếu cố không chu toàn, lại để cho công tự bị rấn cấn còn trúng độc, nếu là bị cấn có gì ngoài ý muốn Kết quả nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Đừng khổ sở, Tử Đồng chỉ đau một chút. . . .” Tử Đồng nhạy cảm nhận thấy được nàng tự trách cùng khổ sở, lấy tay từ từ xoa hai gò má nàng, nhỏ giọng an ủi. Đột nhiên co rút đau đớn đến từ mắt cá chân bên phải, từng đợt mang theo mồ hôi lạnh bên trán y, nghĩ đâu đâu cũng đau nhức không được.

Tử Nhan không ngừng vuốt đi mồ hôi lạnh, dẫn bốn người rất nhanh chạy trở về trang viện.

Hách Liên Dung Dung đi theo phía sau, Tử Đồng sợi tóc rũ xuống tung bay, cơ hồ sẽ đụng phải gương mặt nàng.

Bỗng nhiên tay phải một trận co rút đau đớn, nàng thiếu chút nữa không chế không được mình, nghĩ đưa tay giật xuống mỹ lệ tung bay kia. Nam nhân này đẹp, làm người ta muốn hủy diệt.

* * *

“Không cần phiền phức như vậy!” Mộ Dung Viêm Hạo từ trong thành trở lại, đau lòng ở bên giường Tử Đồng ngồi xuống, bác bỏ Hách Liên Dung Dung đề nghị muốn mang hắn đến phân đàn Ngũ Độc giáo đòi giải được nghị, cẩn thận đem người đỡ dậy dựa vào trọng lòng ngực của mình, mở tay ra đem Tử Đồng chân trắng nõn đặt vào trong lòng bàn tay, lấy ra chủy thủ tùy thân.

“Hạo?” Cảm giác được động tác của hắn, Tử Đồng mở ra hai mắt mệt mỏi, nghi ngờ lên tiếng.

Mộ Dung viêm hạo tuyệt không để ý có người ngoài ở đây, hắn hôn trên má y một cái, khuỷu tay càng ôm chặt một chút.”Đừng sợ, chờ một chút sẽ có chút đau, kiên nhẫn một chút, thoáng cái liền trôi qua.” Hắn ôn nhu ghé vào lỗ tai y nỉ non, an ủi, trong lòng vì y tiêu tụy mà không đành lòng.

Tử Đồng ngoan ngoan gật đầu, trở tay ôm lấy lồng ngực y luôn luôn quen thuộc.

“Tử Đồng không sợ.” Chỉ cần có Hạo ở bên người, y cái gì cũng không sợ. Thật vất vả mới từ gông xiềng chạy thoát, hơn nữa bao giờ từng đi ngắm nghĩ qua nguyên nhân, nếu như có thể, cho dù ở trong ngực Mộ Dung Viêm Hạo cả đời y cũng nguyện ý.

Mộ Dung Viêm Hạo mỉm cười, cẩn thận tại chỗ mắt cá chân y bị cấn cắt ra một vết máu, lại từ trong ngực móc ra một hộp ngọc nhỏ, mở ra nắp hộp, hương bạch liên thanh nhã lập tức truyền khắp cả trong phòng.

Chủy thủ sắc bén cũng không làm cho Tử Đồng cảm giác được bao nhiêu đau đớn, tâm thần lập tức bị hương thơm tốt đẹp kia cấp hấp dẫn.

“Hương Hương , cái gì? Có phải hoa hay không?” Tò mò đưa tay dò hương nơi mùi thơm phát ra, lúc này Hách Liên Dung Dung mới phát giác động tác của y khác hẳn với thường nhân. Thì ra là nam nhân xinh đẹp này lại là người mù!

Mộ Dung Viêm Hạo lấy một ngón tay quét một chút cao màu trắng, sau đó mới cẩn thận đem hộp ngọc đặt ở lòng bàn tay y vờn ra. ”Đây là dùng Tuyết Liên ngàn năm làm thuốc.”

Nghe thấy chữ thuốc, Tử Đồng lập tức nhíu mày.”Thuốc a! Rất đắng sao?” Lúc trước Hạo muốn y ăn thuốc hảo đắng, y tuyệt không thích uống.

Mộ Dung Viêm Hạo bởi vì y mặt mày ủ ê mà không tự giác lộ ra nụ cười ôn nhu.”Yên tâm, thuốc này là dùng tới bôi vết thương , không cần ăn nó.”

Nghe được không cần uống thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn ủ ê lập tức chuyển thành khuôn mặt tươi cười, bộ dáng khả ái, xinh đẹp cực kỳ.” Bôi, chân chân sẽ không đau sao?”

“Đúng a!” Mộ Dung Viêm Hạo không nhịn được lại hôn y một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái, cẩn thận đem thuốc mỡ bôi ở trên vết thương. Tiếp theo trong nháy mắt, đã nhìn thấy máu đặc màu tím từ vết thương không ngừng tràn ra, cho đến máu chuyển màu đỏ tươi. Lau đi máu đen, Mộ Dung viêm hạo mới lại ở trên vết thương vẽ loạn một tầng thuốc mỡ, cũng để cho Tử Nhan cẩn thận băng bó kỹ.”Còn đau không?”

30. Chương 30: Chương 29

“Đau?”

Tử Đồng rất nhanh lắc đầu. “Lạnh lạnh, rất thoải mái. Hạo thật là lợi hại, thật giỏi.” Y vẻ mặt sùng bái đối với hắn, ngay cả cặp mắt màu tím vô thần cũng lóe ra sáng rọi, tựa như hài tử ba tuổi nhìn thấy đại nhân câu lên con cá to bằng mình, cảm thấy bọn họ thật sự là không gì làm không được.

Người yêu sùng bái làm cho Mộ Dung Viêm Hạo trong lòng lại là một trận mừng rỡ, không khỏi theo Tử Đồng cùng nhau cười ha hả, làm cho đám người bên cạnh Tử Nhan nhìn tâm tình cũng khá. Cũng chỉ có Hách Liên Dung Dung hoàn toàn tưởng tượng không ra Mộ Dung Viêm Hạo cũng có ôn nhu như vậy, một mặt khờ dại, hé ra cái miệng anh đào nhỏ nhắn kinh ngạc đủ để nhét vào một quả trứng gà.

Người nọ nói không sai, người đủ để dao động Mộ Dung Viêm Hạo, chính là nam tử xinh đẹp quá đáng trước mắt này, thì ra là Mộ Dung Viêm Hạo cũng thích long dương chi phích, còn nuôi một tiểu quan xinh đẹp như vậy ở bên người, thật là nhìn không ra.

“Nếu như chuyện ngày hôm nay để cho ta từ trong miệng người ngoài nghe được” Mộ Dung Viêm Hạo phút chốc đem tầm mắt chuyển dời đến Hách Liên Dung Dung trên người. Ở bên cạnh Tử Đồng, hắn không muốn nói đến chữ giết, nhưng ngụ ý tin tưởng đã đủ để người hiểu.

“Ta sẽ không nói.” Hách Liên Dung Dung vội vàng bảo đảm.

Mộ Dung Viêm Hạo nghe vậy khoe môi câu lên, đôi mắt lại xem không ra nửa điểm cười. “Tốt nhất là như thế.”

“Hạo nói chuyện với ai?” Nghe thấy thanh âm không quen thuộc, Tử Đồng giật nhẹ y phục trên người Mộ Dung Viêm Hạo, một cái tay cẩn thận hướng Hách Liên Dung Dung tìm kiếm.

“Ta tên là Hách Liên Dung Dung, là hàng xóm của các người.” Tự mình hiểu để thừa cơ tiến vào Ly Trần trang viện, nhất định phải nghĩ biện pháp cùng Tử Đồng quan hệ tốt, không đợi những người khác giới thiệu, nàng lập tức trả lời.

“Hàng xóm?” Hàng xóm là cái gì?

Y nghi ngờ lôi kéo y phục Mộ Dung Viêm Hạo chờ hắn trả lời.

“Hàng xóm chính là những người bên cạnh ở tại chúng ta.” Hắn vẫn còn không biết rằng hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đã có người khẩn cấp rồi.

Chuyện ngày hôm nay nghĩ đầu điểm người bình thường cũng là không thành vấn đề, nghĩ đầu điểm hắn thì khó khăn, chu vi Ly Trần sơn trang cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có ai bị răn cấm quá, hơn nữa còn là xà Ngủ Độc giáo.

Mặc dù Hách Liên Dung Dung là kịp thời cứu hai người, bắt quá cẩn thận suy nghĩ chuyện này tới thật là đúng lúc! Như thế nào lại vừa lúc hắn trở về thành liền phát sinh chuyện Tử Đồng bị răn cấm, hơn nữa bọn họ chẳng những ở tại chỗ, còn đối với hết thảy biết được như thế rõ ràng?

Nếu là chuyện lừa không được hắn, hắn cũng sẽ rất nhanh giải quyết xong.

“Như vậy a! Nàng kia cũng là bằng hữu sao?” Những ngày qua từng nghe thấy rất nhiều rất nhiều thanh âm, đầu y đã có chút tắc nghẽn, ngẫm miễn cưỡng hi vọng Mộ Dung Viêm Hạo trả lời không phải, vậy y có thể không cần nhớ tên, nhận thức mặt mỗi quá.

“Chưa tính.”

Chưa tính? Kia đến cùng có phải hay không a? Bất mãn lần nữa khẽ động y phục của hắn. “Không hiểu, Tử Đồng không hiểu, phải nhớ sao?”

Hách Liên Dung Dung hai mắt trừng lớn, nàng phát hiện mỹ thiếu niên trước mắt chẳng những là người mù, còn là một ngu ngốc, bởi vì ngôn ngữ hành động của y cùng hài tử không có gì khác biệt.

Môi đỏ mọng từ từ cúi xuống cười như có điều suy nghĩ, nhưng điểm Mộ Dung Viêm Hạo thật đúng là dễ đối phó, chỉ cần có thể đến gần y, nghĩ phá hư căn bản không phải việc khó, không trách được người nọ ngàn dặm dò vạ phân phó, nói nàng chỉ có thể đối với Tử Đồng hạ thủ, bởi vì đó là cơ hội duy nhất cũng là tương đối dễ dàng.

May mà Mộ Dung Viêm Hạo lực chú ý bây giờ không có ở trên người nàng, vì vậy không nhìn ra vẻ mặt nàng đại biểu ý tứ gì, nếu không ở thời điểm nàng còn chưa tìm ra cơ hội đến gần Tử Đồng, chỉ sợ trước cũng bị Mộ Dung Viêm Hạo một đao giết sạch.

“Không cần nhớ, Tử Đồng không muốn cũng đừng nhớ. Có mệt hay không? Có muốn ngủ một lát?” Mộ Dung Viêm Hạo khoát tay muốn những người khác trước rời đi, xác định bọn họ toàn bộ đi hết, mới đích thân thay Tử Đồng bỏ đi ngoại bào nhuộm máu.

A, có thể không nhớ!

Tử Đồng vui vẻ cười, mở ra hai tay để cho hắn dễ cởi y phục, sau đó vừa cởi xong lập tức ôm lấy lồng ngực ấm áp của Mộ Dung Viêm Hạo.

“Không mệt, Tử Đồng không mệt, Hạo không có ở đây, Tử Đồng nhớ Hạo.” Mặc dù chỉ có một chút, nhưng là nửa ngày không có chui vào lồng ngực ấm áp của hắn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Mộ Dung Viêm Hạo vì y đối với mình không muốn xa rời ở trên mặt tràn ra nụ cười, trong lòng bởi vì y ngây thơ, lời nói thẳng thắn mà vui vẻ không dứt. Cũng chỉ có Tử Đồng của hắn mới có thể ngây thơ như vậy, mới có thể động lòng người như vậy, mới có thể không cố kỵ chút nào không muốn xa rời hắn như vậy, làm cho tim của hắn cơ hồ tràn đầy nhu tình, tất cả đều chỉ vì y.

“Hạo cũng nhớ Tử Đồng, rất nhớ rất nhớ!” Hắn đem mặt chôn ở vai y hấp thu hơi thở dễ ngủ của y.

Hơi thở nóng nóng phả vào cần cổ, Tử Đồng tiếp theo phát ra tiếng cười ha hả, học hắn chôn ở cổ đối phương thổi khí, dẫn đến Mộ Dung Viêm Hạo cười khê một tiếng, trực tiếp đem người áp đến trên giường, ở trên cổ in dấu tròn tròn màu hồng hồng, trong phòng mang theo cảnh xuân vô hạn.

31. Chương 31: Chương 30

Từ ngày Tử Đồng bị răn cấm, Mộ Dung Viêm Hạo sẽ không lại hỏi thành làm việc, đều là tùy Đình Duệ hoặc là Vô Tình ở trong thành cùng biệt viện trong lúc đó qua lại nhắn nhủ tin tức.

“Ta đã chờ rất lâu người có biết hay không?”

Vô Tình điều khiển ngựa trở về thành, một đạo bóng dáng màu trắng không biết từ đâu mà đến, đột nhiên dừng ở phía trước con ngựa đang chạy gấp, làm cho Vô Tình quả thực kinh ngạc, vội vàng kéo cương ngựa để cho con ngựa ngừng lại. “Người là.”

Người huy huy cây quạt trong tay. “Đừng nói nhiều ít nói nhảm đi, ta có chuyện muốn người hỗ trợ.” Xem tương tuấn nham vẻ mặt không kiên nhẫn, tựa hồ đợi thật lâu.

Vô Tình nghiêm nghị. “Xin lỗi, ta chỉ giúp thiếu gia cùng công tử hai người làm việc.”

“Không thể giúp ta?” Bóng trắng gương mặt tuấn mỹ rất chậm, rất chậm kéo ra một mặt mỉm cười nhợt nhạt.

Chẳng biết tại sao, mặt cười kia mang theo ý tứ biến hóa cảm xúc kỳ lạ, chẳng những không có làm cho Vô Tình cảm thấy thân thiện, phản cảm lạnh lẽo, lại có loại vẻ đẹp yêu dị mê hoặc lòng người, làm hắn lắc đầu cự tuyệt hơi chần chờ một chút. “Thật xin lỗi, không thể.”

Gương mặt tuấn mỹ lập tức lộ ra vẻ mặt rất thất vọng, làm cho Vô Tình có loại vọng động muốn tiến lên an ủi, sao biết tiếp theo trong nháy mắt, Vô Tình lập tức cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, thậm chí ngay cả rên rỉ cũng không kịp phát ra, thần trí liền lâm vào trong bóng tối.

Bóng trắng tại lúc hấn ngã ngựa đồng thời đón nhận, đem thân thể hai người cùng nhau mang lên ngựa, đôi môi phát ra cười khê. "Thật là dễ dàng giải quyết, người chẳng lẽ không hiểu được phiền tử của ta nhưng là không thể loạn quạt sao!" Hấn lay động chiết phiền trong tay, phát ra một cỗ mùi vị vô cùng đậm hương vị ngọt ngào.

Tiếng cười khê chuyển thành đắc ý, một tay lôi kéo dây cương, tuấn mã dưới thân lập tức chạy đi, đem Vô Tình đã bất tỉnh cùng nhau mang về trong thành đi.

* * *

"Trong lòng người có chuyện?" Nhận lấy tài liệu trong tay Vô Tình đưa tới, Mộ Dung Viêm Hạo mặt không thay đổi hỏi thăm.

Vô tình cả kinh, trong bụng hiểu thế gian này có rất ít chuyện có thể dấu diếm được chủ tử mình."Là một chuyện."

Mộ Dung Viêm Hạo gật đầu, không có lại tiếp tục hỏi thăm, hấn không có hỏi thăm chuyện tư mật của người khác, Vô Tình muốn nói tự nhiên sẽ nói, không cần hấn dùng quyền lợi chủ tử đi bức bách hấn nói ra khỏi miệng.

"Trong trang tổng quản có hay không nói cái chuyện gì đó đặc biệt nên chú ý?"

Vô tình rất nhanh lắc đầu."Tổng quản nói lúc này đều rất bình tĩnh, bốn vị công tử khác cũng bận rộn chuyện riêng của mình, mặc dù chỉ có trong thời gian ngắn, nhưng nghe nói đều có thành tựu không nhỏ."

Mộ Dung Viêm Hạo không có quên đến lúc hấn nhắc tới bốn vị công tử sắc mặt lặng lẽ biến đổi,"Phải không? Mộ Dung gia vốn là không có người ngu xuẩn tồn tại, thành công chính là chuyện nhất định, đừng đùa đến nơi này của ta là được." Huynh đệ của hấn trong quá khứ cũng không chỉ bốn người mà thôi, còn dư lại những người này đều là do ở phụ thân dạy dỗ sống sót , nếu không so với người khác mạnh, hấn nhìn ra rất khó.

Nhìn xong Vô Tình đưa tới tư liệu lương trước, hấn tiện tay ném hướng sọt rác, một chút cũng không lo đó là bí mật trọng yếu, trong tay Mộ Dung Viêm Hạo hấn, không người nào có thể lợi dụng hấn có được tài liệu thì ngược lại cần hấn một ngụm.

"Khi đi tới có nhìn thấy Tử Đồng?" Đứng dậy đi ra thư phòng, Mộ Dung Viêm Hạo tính toán ở trước bữa tối theo tiểu bảo bối của hấn chơi một chút.

Vô Tình nghe tên chủ tử mình, lập tức lộ ra nụ cười." Y đang ở trong 'Vũ Anh đình' , có Lôi Cương phụng bồi y."

Mộ Dung Viêm Hạo nhướng mày."Lôi Cương? Tử Nhan đâu?" Bình thường cũng là Tử Nhan phụ trách chiếu cố y.

Vô Tình cười khê."Vậy thì phải hỏi công tử cùng bánh bao." Hấn nhớ tới mới vừa rồi trước khi tới thư phòng, đi qua gian phòng công tử nhìn thấy một màn kia.

"Xem ra ta là bỏ lỡ một hồi trò hay." Nhìn hấn cười thành như vậy, tám phần là Tử Đồng của hấn vừa chọc cười đi .

"Cũng không có cái gì, chỉ là một người một mèo truy đuổi chiến, ngoài ra còn mấy bồn nước rửa mặt làm đẹp." Đáng thương Tử Nhan ở lúc công tử đuổi theo mèo bởi vì sợ y đập đổ mà ngã xuống, một thân khinh công có thể nói là phát huy đến mức tận cùng, không ngừng ở trong phòng đem đồng đem tây, còn bị giới cho một cái bồn lớn nước, hiện tại đang bề bộn sửa sang lại hiện trường tai họa .

Mộ Dung Viêm Hạo có thể tưởng tượng kia một hồi ra sao, Tử Đồng hấn ở bề ngoài nhỏ yếu, nhưng thật ra là nhạ họa tinh không ai có thể so sánh, đây cũng là chỗ làm hấn yêu .

Chuyển qua hành lang gấp khúc, rất nhanh nhìn thấy trong Vũ Anh đình, tiểu tử kia làm hấn nhớ trong lòng, đang động tay đông chân trèo đến trong ngực Lôi Cương, sau đó cùng bình thường ôm hấn thì sẽ làm động tác giống nhau, như con mèo nhỏ gât gao rúc vào trên lồng ngực rắn chắc của Lôi Cương.

Tuần mục nguy hiểm híp lại, một bên Vô Tình chỉ cảm thấy bóng người trước mắt chợt lóe, sau một khắc chỉ nghe thấy công tử kinh hô một tiếng, thân hình mảnh mai đã từ trong ngực Lôi Cương rời đi, bị thiếu gia ôm thật chặt.

“Người đang ở đây làm cái gì?” Vốn là tâm tình thật tốt bị màn mới vừa rồi kia cấp phá hư hầu như không còn, không cách nào nhìn được vật nhỏ rúc vào trên thân người khác ngoại trừ hân.

Nghe thấy được hơi thở quen thuộc, tâm mới vừa bị sợ nhảy lên từ từ thở bình thường, y tức giận nhăn lại đôi mi thanh tú.”Hạo hư, hù dọa Tử Đồng, đại phối dẫn!”

32. Chương 32: Chương 31

“Người nói cái gì?” Lại dám mắng hân hư?

Tử Đồng miệng nhỏ nhắn khê mím môi, lòng bàn tay dùng sức vỗ vỗ lồng ngực Mộ Dung Viêm Hạo, đôi môi không biết sống chết đem lời nói vừa rồi nói lại lần nữa.”Hạo là đại phối dẫn, hù dọa Tử Đồng. . . . A!” Vừa mới oán hận xong, thân thể mảnh mai lập tức bị vác giống như bao gạo khiên ở trên vai, động tác đột nhiên lên cao làm cho y sợ hết hồn, nửa người bắt tại trên người Mộ Dung Viêm Hạo làm y choáng váng đầu, cực kỳ không thoải mái!

“Ô. . . . Hạo đại phối dẫn, hù dọa Tử Đồng, hư!” Một đôi quả đấm nhỏ càng không ngừng ở trên người Mộ Dung Viêm Hạo đánh , trong lòng cảm giác mình hảo ủy khuất, hảo đáng thương, mắt to vô thần lập tức tràn ra hơi nước làm rung động lòng người.

Nghe thấy thanh âm y tức nỡ, Mộ Dung Viêm Hạo lập tức đem y thả xuống, nhìn thấy bộ dáng y nước mắt mê mang, lửa giận lớn hơn nữa cũng dập tắt, không tha thay y đem nước mắt cho lau khô.

“Thật xin lỗi, tại sao khóc? Có phải có nơi nào không thoải mái?”

Hân không yên an ủi hoàn hảo, thanh âm ôn nhu truyền vào trong tai Tử Đồng, làm cho trong lòng y càng cảm thấy được ủy khuất, nước mắt nhất thời như thiên hạ mưa to một viên tiếp theo một viên rơi xuống.”Ô. . . . Hạo hư! Hù dọa Tử Đồng! Ô. . . . Hư!” Nghĩ đến mới vừa loại tình huống hoàn toàn không hiểu, y khóc đến càng hung.

Mộ Dung Viêm Hạo lúc này mới nhớ tới Tử Đồng ánh mắt căn bản không nhìn thấy, đối với tình huống đột nhiên xuất hiện như vậy căn bản không cách nào ứng phó, cái dạng thoáng cái đưa từ một người khác trên người ôm đến trong lòng ngực của mình, vừa thô lỗ đem y khiêng trên vai, nhất định gây sợ hãi cho y.

“Thật xin lỗi, Hạo không phải cố ý, đừng khóc có được hay không?” Từng giọt nước mắt đem tâm hân đều cấp nhéo đau đớn, mỗi một giọt đau đớn, tâm hân liền theo đau một lần, hành hạ thống khổ cỡ nào. Hân luôn luôn đều là tiểu tâm đức đức chiếu cố bảo bối của hân , làm sao lần này không cẩn thận, để cho lòng đổ kị che đậy lí trí.

Tử Đồng vẫn khóc, đầu nhỏ vùi vào vạt áo của hân, khóc đến áo bào ướt một mảnh thật to.

Mộ Dung Viêm Hạo không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ôm chặt thân thể y, bàn tay tại trên lưng y vỗ nhẹ nhàng, trấn an tâm tình của y.”Thật xin lỗi, Hạo thật không phải là cố ý muốn hù dọa người, ta chỉ là. . . .” Ai! Chẳng qua là bị lòng đổ kị che đậy, nhất thời mất đi khống chế.

Trong lòng lại nghĩ tới một màn mới vừa rồi Tử Đồng rúc vào trên người Lôi Cương, lòng đổ kị lại không có biện pháp khống chế tràn đầy bộ ngực.

Tại sao có thể như vậy? Cảm xúc đổ kị so với ngày thường mãnh liệt, đây không phải là hiện tượng tốt a!

Nghe thấy Tử Đồng truyền đến tiếng khóc đứt quãng, hân phần môi phun ra thở dài.

“Tử Đồng, đến tốt cùng ta ở trong mắt, trong lòng của người có phải đặc biệt hay không? Hay là mỗi người cũng giống nhau, bất luận là người nào người cũng có thể rất vui vẻ, rất vui vẻ theo sát hân ở chung một

chỗ, có thể rất tự tại oa tiến vào trong ngực mỗi người? Người có thể trả lời cho ta không?” Hấn ghé vào lỗ tai y lăm bằm hỏi, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu nghe tới có một chút sầu bi.

Tử Đồng rút cuộc ngược mặt tròn lên, dùng ống tay áo đem nước mắt lau khô sạch, tay có chút lạnh ngón tay thăm dò hướng khuôn mặt Mộ Dung Viêm Hạo. “Tử Đồng không khóc, Tử Đồng không khóc, Hạo đừng thương tâm, không nên.” Y không thích đau đau, nghe thấy hạo thanh âm bi thương, tim của y đau quá, đau quá.

Mộ Dung Viêm Hạo kéo ra nụ cười nhợt nhạt, kéo ống tay áo đem nước mắt còn đang trên mặt y lau khô. “Ta không có thương tâm, Hạo không có thương tâm.” Hấn bắt quả là tham muốn chiếm hữu mạnh hơn cả lý trí, khó có thể không chế thôi.

“Gạt người! Hạo hư, lừa gạt Tử Đồng, Tử Đồng không ngu ngốc, nghe được.” Đầu của y mặc dù không quá dùng được, không nhớ ra được, nhưng là không có nghĩa là y thật cái cũng không biết a.

“Thật. . . .” Hấn nghĩ ra miệng bảo đảm, nhưng nhìn thấy giọt giọt nước mắt lại bắt đầu lăn xuống.”Tại sao lại khóc đâu? Mắt đều đỏ.” Còn nhớ rõ lần đầu tiên kinh ngạc lúc nhìn thấy đôi mắt này, giống như tử đằng hoa sáng sớm tỏa ra sáng rọi xinh đẹp như vậy, hiện tại lây dính từng giọt sương, nước mắt như mưa sợ sẽ đánh hư tím đậm yếu ớt non mềm như vậy, làm hấn thật đau lòng.

“Không nên gạt ta. . . .” Đưa tay đem hấn ôm chặt lấy, Tử Đồng môi non mềm phần hồng nhẹ nhàng ở trên mặt Mộ Dung Viêm Hạo hôn.”Hạo không thể lừa gạt Tử Đồng, không thích. . . . Trong lòng đau đau, đau quá!”

“Không đau không đau!” Nhẹ nhàng hôn trả cái miệng nhỏ nhắn mê người, bàn tay to vì ngực y cẩn thận nhu động.”Xoa xoa sẽ không đau.” Sẽ sao? Hấn có bởi vì đồ kị ghen tức quá đáng này, ở không cẩn thận hại tử Đồng không? Trong lòng vì nước mắt kia thương tiếc, trong đầu suy nghĩ không ngừng đối với mình phát ra nghi vấn.

“Thật?” Tử Đồng nghiêng đầu, nước mắt Uông Uông đối với Mộ Dung Viêm Hạo, hai tay bao trùm lên bàn tay to tại trước ngực mình nhu động.

“Thật!” Hấn gạt đầu, mới nghĩ đến Tử Đồng căn bản không nhìn thấy, cho nên đem lời bảo đảm một lần một lần nói, thật giống như chỉ cần nhiều lời mấy lần, Tử Đồng sẽ tin tưởng.

Tử Đồng gạt đầu, lựa chọn tin tưởng lời nói, mình cũng cảm thấy khi hấn từng tiếng bảo đảm, ngực tựa hồ không có giống mới vừa như vậy đau đớn.

33. Chương 33: Chương 32

“Kia Hạo vì sao thương tâm?” Lời vừa mới nói lại hỏi lần nữa, rồi sau đó nhớ tới Mộ Dung Viêm Hạo lúc trước trước trả lời, vì thế cầm lấy tay hấn, muốn hấn cam đoan.” Lúc này không thể gạt ta, không nên lừa Tử Đồng a!”

“Không lừa người, Hạo không lừa người.”

Tử Đồng rất nhanh lộ ra nụ cười vui sướng, ngồi thẳng thân mình chuẩn bị nghe hấn giải thích. Bộ dáng kia làm cho Mộ Dung Viêm Hạo bật cười, thực ra, giống y ngồi ở trên đùi một người nam nhân, muốn thoát nhìn đứng đắn đoan trang là chuyện rất khó.

“Đừng cười!” Tử Đồng chuẩn xác mở tay nhẹ chụp ở miệng Mộ Dung Viêm Hạo.”Nói mau, “

“Hạo, ta nói. . . .” Hấn vừa muốn cười, vật nhỏ này thật sự là đáng yêu cực kỳ.

“Hạo sở dĩ thương tâm đâu, là vì hôm nay Tử Đồng không ngoan, cùng bánh bao đem phòng biến thành lộn xộn, sau đó một mình cùng Lôi Cương ngoạn thật sự vui vẻ, trong đầu quên Hạo.”

Nghe hán nói đến cùng bánh bao đại chiến, Tử Đồng hai gò má phỉm hồng, mặc dù y nhìn không thấy, bắt quá theo bốn phía nghe tới tiếng binh binh bành bành, y hiểu được mình nhất định đem phòng biến thành hồngбет, hơn nữa Tử Nhan còn đưa y giao cho Lôi Cương, một mình đi dọn dẹp, việc này y đều có nghe được.

“Thực xin lỗi, Tử Đồng cùng bánh bao không ngoan.” Ngượng ngùng xoắn động mười ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ đỏ hồng.

Mộ Dung Viêm Hạo cố gắng nhịn cười.

“Còn có Tử Đồng không có quên Hạo, Tử Đồng nhớ rõ, thật sự không có quên, phải tin tưởng Tử Đồng!” Tiếp theo biểu tình ngượng ngùng lại đổi thành ủy khuất bộ dáng thật khả ái. Y thật sự không có quên Hạo, chính là lúc cùng Lôi Cương ngoạn không nghĩ đến mà thôi, không phải cố ý.

“Hảo, ta tin tưởng ngươi.” Nếu không phải để y ăn một chút, hán thật muốn trực tiếp như vậy ôm người đến trong phòng.” Hạo tin tưởng Tử Đồng, chúng ta dùng cơm đi thôi, “

“Ân!” Cái đầu nhỏ mảnh liệt gật gật, hán không thể chạy nhanh né ra đề tài làm cho mặt y nóng nóng. “Kia Hạo thương tâm sao?”

Mộ Dung Viêm Hạo rốt cục chịu không nổi cười to ra tiếng, cái này không cần hán trả lời, Tử Đồng cũng hiểu được hán vẫn còn khổ sở hay không.

* * *

Đi qua đi lại trong phòng, Hách Liên Dung Dung trong lòng gấp gấp, tỏa ra nghi vấn, như thế nào người nọ chỉ phân phó nàng hành động một lần sau lại không đến? Chẳng lẽ đã bị Mộ Dung Viêm Hạo phát giác, kết quả bị giết chứ?

Không đúng! Không đúng! Nếu đã bị Mộ Dung Viêm Hạo phát hiện, nàng làm sao có thể hoàn hảo đợi ở nhà không có việc gì? Trong quá khứ nàng có lẽ còn có thể tin tưởng Hách Liên sơn trang phòng thủ kiên cố, nhưng từ khi biết được võ công Mộ Dung gia cùng với hai người thần bí đi đến vô tung, nàng không bao giờ cho rằng gia mình võ công là cỡ nào cao cường.

” Hách Liên gia các người có thói quen đi qua đi lại như vậy sao?” Không biết khi nào, bóng người chờ mong đã lâu ngồi ở bên trái bệ cửa sổ ở phòng, chiết phiến trong tay nhẹ nhàng giơ cao, khuôn mặt tuấn mỹ giống như lần đầu tiên gặp, tựa hồ có chút bất đồng, bộ dáng thoát nhìn tâm tình thập phần tốt.

“Ngươi như thế nào tới trễ như thế?” Cách ngày xảy ra chuyện đều đã sáu ngày, sự tình kéo dài lâu như vậy, thực dễ dàng bị phát hiện.

Người tới giờ lên mây kiếm thẳng tắp.”Ta có nói quá ta khi nào thì muốn tới sao?” Thật sự là kỳ quái, chẳng lẽ chính mình có hai cái miệng?

Hách Liên Dung Dung mím môi, hiểu được chính mình là quá mức cuống lên. “Ngươi lần này tới là có chuyện gì mới muốn công đạo sao?”

Người tới cười ha ha không ngừng.”Không có việc gì, ta cảm thấy hôm nay thời tiết không tệ, cho nên lúc này đi dạo.”

“Ngươi!”

“Đừng nóng vội! Quá mức gấp gấp không thể thực hiện được sự tình nào đâu.” Lần đầu nhìn đến có người vội vã muốn bị người lợi dụng như vậy, không phải trong mắt hán không có một bóng người, thật sự là loại người ngu ngốc này quá nhiều, làm cho hán nghĩ không kiên nại cũng khó.

“Đã qua nhiều như vậy ngày, đến tốt cùng còn muốn chờ cái gì?” Việc này nàng không nghĩ muốn kéo dài lâu, cảm thấy thời gian càng trôi qua, trong lòng bất an cũng càng thêm mãnh liệt.

“Đương nhiên là chờ cơ hội.” Chậc chậc! Hán thiếu chút nữa đã quên nữ nhân trời sinh trực giác, xem ra nàng đã cảm giác được sự tình không thích hợp.”Cơ hội sẽ không cho người chờ lâu, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ sắp xếp an bài, bất quá khi đó ta không nhất định sẽ ở bên cạnh ngươi, bản thân gặp cơ hội hành động, nên làm như thế nào ngươi hán là thực hiểu được.” Hán không ngờ đến nỗi ở lại hiện trường lúc xảy ra sự

tình , để Mộ Dung Viêm Hạo có cơ hội bắt được, tuy rằng hắn sẽ hoài nghi, thậm chí xác định là hắn gây nên, nhưng không có chứng cứ, hết thấy đều còn đường sống.

Hách Liên Dung Dung nghe thấy lời của hắn, không hiểu được vì sao cảm thấy trong lòng không quá sáng khoái, ngụ ý hắn tựa hồ cho rằng bản thân nàng đối loại chuyện châm ngòi ly gián, hay là mượn cơ hội đả thương người kinh nghiệm phong phú. Cho dù sự thật là như thế, nhưng từ một nam tử ngọc thụ lâm phong trong miệng nghe được sự thật, nàng như thế nào cũng đều cảm thấy không thoải mái.

“Ta sợ ta làm không được.”

Đối với trong lời nói nàng , người tới chỉ cho một cái biểu tình ta và người trong lòng biết rõ ràng.”Phong cảnh xem xong rồi, ta cũng nên đi, sẽ lại liên lạc người.” Không muốn làm cho tâm tình hảo bị ngôn ngữ điệu bộ nàng phá hư hầu như không còn, hắn luôn luôn không thường thức nữ nhân, nhất là nữ nhân ưa thích giả vờ.

34. Chương 34: Chương 33

“Người.” Chưa kịp để nàng hỏi hắn rốt cuộc là nhân vật phương nào, hắn tựa như lần trước rời đi vừa thoáng cái không thấy bóng dáng.

“Dung Dung, người đang ở đây nói chuyện với ai a?” Hách Liên Hùng đi vào phòng khách, mới vừa hắn tựa hồ nghe thấy tiếng nữ nhi nói, nhưng là sau khi vào cửa chỉ nhìn thấy một mình ái nữ .

“Người thần bí lần trước .”

Hách Liên Hùng cau mày. Hắn cũng đã gia tăng phòng bị rồi, làm sao người đến khi nào lại không có bất kỳ dấu hiệu?”Người nói người nào?”

“Người ngay từ đầu. Cha sau đó có nhìn thấy một trong hai người không?”

Hách Liên Hùng che dấu không được vội ho một tiếng. “Đừng động tới nhiều như vậy, sắc trời đã rất khuya, đi xuống trước nghỉ ngơi đi!” Mặc dù hết sức tỏ mò một người khác rốt cuộc cùng nữ nhi của mình nói những thứ gì, bất quá tất phải liên lụy tới nhân vật thần bí cùng hắn liên hệ làm hết thấy. Người nọ không biết từ nơi nào có được nhiều sổ sách tài vụ Mộ Dung gia như vậy, tài liệu chẳng những chính xác, hơn nữa cặn kẽ, làm cho hắn ở trong khoảng thời gian ngắn mượn cơ hội buôn bán lời không ít.

Có hắn cung cấp chính xác, hữu dụng lường trước, nên không muốn hại hắn mới đúng, huống chi lấy người nọ võ công cao, nếu thật muốn hại hắn, dễ dàng có thể giết hắn rồi.

Hách Liên Dung Dung nhìn lão cha một cái, không có nói thêm nữa bất kỳ, hai người có tính toán riêng cùng kế hoạch của mình, cũng không hiểu được ý nghĩ lẫn nhau mặc dù đồng dạng là hại người, nhưng là đi ngược lại. Một bên nghĩ phá hủy Tử Đồng, mượn cơ hội tới gần Mộ Dung Viêm Hạo, một bên là muốn đoạt gia sản người ta.

* * *

Ly Trần sơn trang chiếm diện tích khá lớn, giống như người Giang Nam phú quý , không tránh khỏi đình đài lầu các, hành lang gấp khúc núi giả, thác nước ao nước. Bởi vì mẫu thân Mộ Dung Viêm Hạo sinh thời yêu mai, cho nên trong trang viện cảnh tượng đặc thù nhất, chính là một Mai viên đặc biệt, trong vườn trừ cây mai, không có những hoa cỏ dư thừa khác, vườn rộng lớn, trong đó có loại lối giác mệnh mộng vô bờ.

Hôm nay không phải là mùa hoa mai nở rộ, hơn nữa cho dù hoa mai nở rộ, mắt Tử Đồng cũng không thấy được biển hoa xinh đẹp. Nhưng sau hoa tàn chính là mùa hoa mai nở, Mộ Dung Viêm Hạo mới mang theo Tử Đồng vẫn còn thương ở chân tiến vào Mai viên, đã ngửi đến một trận hương mai xông vào mũi.

Căn cứ vào thói quen quá khứ mẫu thân Mộ Dung Viêm Hạo, bọn người hầu sẽ ở lúc này bắt đầu ủ Mai, nhất là những hoa quế ngọt , một vò lại một vò !

“Hương Hương ,vị chua chua.” Ngửi thấy được mùi vị làm người ta thêm thưởng, Tử Đồng tò mò dùng cái mũi như cầu nhi ngửi. “Như lần trước ăn hoa quế Mai tô.”

Mộ Dung Viêm Hạo siết chặt đầu mũi của y. “Cái mũi hảo linh nha! Cái này là hoa quế Mai nhưỡng, có muốn ăn hay không?”

Tử Đồng cảm giác mình được khen ngợi, không khỏi ha hả cười khúc khích, bộ dáng xinh đẹp làm phó nhân ở một bên ủ mai toàn bộ ngừng tay ngu ngơ.

“Ăn ngon không?” Kể từ khi không làm búp bê, không ăn những cánh hoa kia, Mộ Dung gia xa hoa làm cho y dưỡng thành thói quen tự ý ăn thức ăn ngon.

“Ha ha xem!” Muốn phó nhân lấy ra Mai nhưỡng trước kia chế tốt, chọn lấy một khối bỏ vào miệng nhỏ của y.

Mùi vị chua chua thoáng chốc làm Tử Đồng nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng hương vị ngọt ngọt thơm thơm kia tư vị thật là hảo, làm cho y không đành lòng phun ra.

Tất cả mọi người vì y thẳng thắn, vẻ mặt không có chút nào dối trá mỉm cười.

“Ăn ngon không?”

Tử Đồng chu môi cắn bên trong mai chua ngọt. .”Không biết. . . .” Nói không ra có thích hay không.

“Kia uống cái này xem.” Đổ một chén hoa quế ngọt nhưỡng uy vào trong miệng y, đó là công việc hân thích nhất, càng không ngừng dùng nhiều loại thức ăn để cho Tử Đồng nếm thử, tham lam nhìn vẻ mặt khác nhau.

Tử Đồng ngoan ngoãn để cho hân uy vào một ngụm điềm nhưỡng, kêu cầu nhàu một tiếng nuốt vào trong bụng, thoáng cái cũng cảm giác được tác dụng ấm áp giống như uống rượu.”Bụng nóng , còn muốn.” Giống như trước không nói ra vật này có uống được hay không, nhưng cái loại cảm giác thật nóng này thoải mái cực kỳ.

“Người cẩn thận , từ từ uống.” Bởi vì ... rượu này không gắt, cho nên Mộ Dung Viêm Hạo dứt khoát cầm chén nhỏ, để cho y ngồi ở trong đình từ từ uống, mình thì bắt đầu lật xem sổ sách Đình Duệ mới từ trang viện Mộ Dung gia mang đến.

“Tổng quản nói chúng ta trong trang gần đây doanh thu giảm bớt.” Đình Duệ trước đem lời nhắn của tổng quản nói ra, hơn nữa đem mấy phân sổ sách so sánh trọng yếu rút ra giao cho chủ tử, khéo mắt phát giác phương thức Tử Đồng uống rượu mặc dù rất chậm hơn nữa nhả nhận, nhưng là lại là một ngụm nhỏ tiếp theo một ngụm nhỏ, thoáng cái một chén điềm nhưỡng tự ít đi gần một nửa.

Lần lượt lật từng sổ sách một, Mộ Dung Viêm Hạo rất rõ ràng hân nói vấn đề phát sinh ở chỗ nào. “Ta hiểu được, không cần để ý.” Hân sớm biết sự việc thế nào, sở dĩ bày đặt kể, bất quá là muốn nhìn một chút bọn họ có thể chơi đến cái dạng trình độ gì.

“Tổng quản thuận tiện muốn ta hỏi ngài lúc nào trở về trang.” Không cách nào không chú ý hành động của Tử Đồng, hơn nữa hân cơ hồ đối diện công tử, mà thiếu gia còn lại là khê đưa lưng về phía, không rõ ràng lắm công tử rốt cuộc làm cái chuyện kinh người gì. Y đã uống xong một chén điềm nhưỡng, hơn nữa không tự chủ hướng về phía một bên phó nhân cười khúc khích, làm cho người ta mắt nhìn ngây người coi như xong, còn muốn lấy bình điềm nhưỡng đổ đầy một chén, đặt ở trong đôi tay mảnh khảnh , sau đó Tử Đồng người đã say rượu, liền tiếp theo đem điềm nhưỡng một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ uống vào trong bụng .

35. Chương 35: Chương 34

Mộ Dung Viêm Hạo chuyên tâm nhìn sổ sách suy nghĩ một chút. ” Nửa tháng sau liền trở về đi.”

Trong mọi người tận tâm dạy bảo, Tử Đồng hiện tại đã muốn có thể tương đối biểu đạt ý muốn của mình, đợi tiếp nữa chưa chắc sẽ tốt.

Đinh Duệ trong lòng không yên lên tiếng, tâm thần đã muốn có hơn phân nửa chuyển qua trên người Tử Đồng. “Thiếu gia, ngài không tính ngăn cản sao?” Đây chính là chén thứ ba .

Mộ Dung Viêm Hạo ngẩng đầu.”Ngăn cản cái gì?”

Đinh Duệ đưa tay chỉ hướng Tử Đồng, hần rất nhanh quay đầu qua, bị Tử Đồng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng toàn bộ hoảng sợ.”Trời ạ! Y uống lên bao nhiêu?” Chạy nhanh đoạt lại chén trong tay y, đáng tiếc bên trong diêm nhuộm đã muốn thừa không đến một nửa.

Đinh Duệ cười gượng. “Kia. Đó là chén thứ ba .” Không thể tin được công tử là lần đầu tiên uống rượu, rượu này lượng thật đúng là không thường a.

“Chén thứ ba! ?” Hần bắt quá mới nhìn sổ sách một chút mà thôi, y liền uống đến ba chén! ?

“Chén chén! Tử Đồng! Uống!” Cái miệng nhỏ nhắn đánh cái ực , khuôn mặt đều hồng chằng những cười ngây ngô , còn nói chuyện hào phóng trước nay chưa từng có.

Mộ Dung Viêm Hạo vừa bực mình vừa buồn cười, đối tiểu gia hỏa này hảo tửu lượng không thể nề hà tới cực điểm. Không nên để y uống rượu Bất quá bộ dáng say rượu thật sự là say lòng người.”Đừng uống , đều say còn muốn uống.”

“Tử Đồng không có say!” Y vẫn còn muốn uống rượu.

“Còn không có say? Ngay cả say là cái gì cũng đều không hiểu, hiểu ý tứ không có say?”

Bị hần vừa nói như thế, y lúc này mới nhớ tới chính mình không hiểu được cái gì là say, ngượng ngùng lộ ra tươi cười ngại ngùng. “Hạo. say là có ý gì?”

Hần chỉ biết! Bất đắc dĩ đem người cẩn thận ôm lấy, phân phó Đinh Duệ đem sổ sách trên bàn thu vào thư phòng. “Say chính là giống người bây giờ, ngốc ngốc, hoàn toàn không hiểu được chính mình đang nói cái gì, nói chuyện còn có thể nói ngọng, khuôn mặt ngây ngô cười không ngừng, ngày mai tỉnh lại sẽ đem chuyện ngày hôm nay quên không còn một mảnh. Đừng cười ngây ngô với những người khác!” Đưa mặt y cấp quay lại, hần quay về trừng phó nhân bởi vì y miệng cười mà há hốc mồm. Cho dù là say cũng không chuẩn cấp những người khác xem, về say rượu khó được như vậy chỉ có thể một mình hần xem.

Thật sự là không xong, hần tham muốnchém hữu tựa hồ càng ngày càng nhiều còn mãnh liệt hơn, thỉnh thoảng lo lắng thế nào một ngày khổng chế không nổi chính mình, mà thương tổn Tử Đồng. Hần không nghĩ giống cha của mình chuyên chế đáng sợ, thủ đoạn chiếm hữu tàn nhẫn làm trái tim người ta băng giá.

Tử Đồng say rượu mất đi cảm giác linh mẫn, không phát hiện trong lòng hần biến hóa.”Tử. Tử đồng. Không. Không ngây ngô cười.” Di? Nói như thế nào lại giống như cắn phải đầu lưỡi?

“Còn không có ngây ngô cười! Người đang làm cái gì?” Nhìn thấy y đem đầu lưỡi vương ra ngoài môi, còn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn.

“Lưỡi. Đầu lưỡi sưng. A! Đau!” Không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi.

Mộ Dung Viêm Hạo thật sâu hít một hơi, sau đó chậm rãi thở dài.”Lần sau ta trăm ngàn nhớ rõ, không cho người uống nhiều rượu.” Kia bộ dáng chằng những mê người làm người ta tâm tư bất chính, nhưng lại ngốc làm người không biết nên khóc hay cười.

Không có nghe rõ ràng hần nói những thứ gì, khuôn mặt tuyệt mỹ bắt đầu khổng chế không nổi ha ha ngây ngô cười.

Y. Mới không. Ngây ngô cười đâu!

36. Chương 36: Chương 35

“Người lại tới nữa?” Chiết phiến nhẹ lay động, ngồi ở trên nóc nhà chủ viện Hách Liên sơn trang, nhìn thấy một bóng người màu xanh nhảy vào. “Không nghĩ tới đại ca của ta thật đúng là cái tục nhân!” Vì tiền bốn ba vì tiền bận rộn. Thật là, thứ này sinh không mang theo, chết không thể mang theo, hắn như vậy nóng vội tranh thủ đến tột cùng là vì cái gì?

Thanh y nhân hừ lạnh, hoàn toàn không đem thị vệ tuần tra phía dưới coi ra gì.”Tục quy tục, ta cầu gì đó thực tế, người cầu cũng bắt quá là Kính Hoa Thủy Nguyệt(hoa trong gương trắng trong nước), Mộ Dung nguyệt.”

“Chắc chắn! Đừng ngại cả danh họ đều kêu như vậy chứ ! Nhiều mới lạ, ta và người là đồng căn huynh đệ nha! Đại ca.” Mộ Dung nguyệt cười khẽ, tiếng cười dẫn tới thị vệ phía dưới chú ý, hắn tùy tay chiết phiến nhất chỉ, thị vệ liền hét lên rồi ngã gục.

Mộ Dung Phong Lăng nhìn cũng không nhìn thị vệ vừa ngã xuống liếc mắt một cái.”Người đến tột cùng muốn làm cái gì?”

“Không có gì, muốn tìm người ngắm trăng thôi.”

“Hừ! Có thời gian tìm người ngắm trăng, không bằng dùng thời gian suy nghĩ biện pháp cướp đoạt mỹ nhân.” Cho dù là huynh đệ, đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Mộ Dung Nguyệt khuôn mặt tuấn mỹ hơi có chút tính trẻ con lộ ra nụ cười nhạt quỷ quyệt, dưới ánh trăng đêm tối chiếu rọi , một đôi con ngươi lưu ly tựa hồ lưu chuyển mặt ánh sáng không biết tên.”Đại ca thật sự là khó hiểu phong tình, mỹ nhân làm sao có thể đoạt ?”

“Ở trong tay tứ đệ, người không đoạt tựa hồ liền vĩnh viễn không thể đắc thủ đi! Chỉ là mưu kế phải thắng được Viêm Hạo.”

Mộ Dung Nguyệt nhin không được cất tiếng cười to, trong tiếng cười là loại tình cảm đặc ý cùng sung sướng.”Điểm ấy nhưng thật ra không cần đại ca lo lắng. A! Người sao có thể không lo lắng đâu? Dù sao kế hoạch của người muốn thành công , còn phải theo ta đây đến trợ lực !” Đám người phía dưới xôn xao , người người truy tìm nơi phát ra tiếng cười.

Hoàn cảnh phía dưới kích động hoàn toàn không ảnh hưởng đến hai người, Mộ Dung Phong Lăng nghe thấy câu trả lời của hắn không có can động quá lớn ; kế hoạch của hắn tuy rằng ẩn mật, nhưng nếu hắn đoán không ra , hắn sẽ không là huynh đệ của Mộ Dung Phong Lăng.

Xem ánh lửa dần dần tiếp cận hai người, Mộ Dung Nguyệt thu lại tươi cười.”Yên tâm, đại ca, chuyện của người muốn thành công không khó, mà ta. Ha ha, mỹ nhân đã sớm nắm.” Bóng trắng đột nhiên chợt lóe, biến mất dưới ánh trăng.

Sớm đã nắm mỹ nhân? Hắn vì sao đoán không ra được, chẳng lẽ hắn ngay từ đầu đã nghĩ sai rồi sao?

Theo bóng trắng biến mất, thanh ảnh biến mất theo ở trong đêm trăng, không lưu một đám đám ruồi bọ buồn cười đang hỗn loạn tìm ngọn nguồn.

* * *

Hắn đã không biết được đây là lần thứ mấy chủ tử nhíu mày, ngay từ đầu hắn còn có thể hưng trí nồng hậu thật sự đi đếm đếm, đếm tới nỗi hắn buồn ngủ, chủ tử còn tiếp tục hành vi vô ý thức kia của hắn.

Thiếu gia, ngài có tâm sự a?” Còn tiếp tục như vậy , hoàn công việc còn chưa tính, chờ hắn quay về trang nhần hộ mệnh lệnh thì còn phải nghe tổng quản cùng trưởng phòng ghé vào lỗ tai hắn tiếp tục toái toái niệm, niệm đến nỗi hắn lỗ tai sinh kén cũng không chịu nổi. Từ lúc thiếu gia gặp gỡ công tử, sức nặng lỗ tai hắn khẳng định là nặng gấp hai.

“Cái gì?” Đang nghĩ sự tình Mộ Dung Viêm Hạo không có nghe rõ ràng câu hỏi của hắn.

“Tiểu nhân hỏi ngài có phải hay không có tâm sự?” Không biết trên đời này có một loại ngành nghề, chuyên môn khai đạo thể nhân , nếu không lấy kinh nghiệm Đinh Duệ xem ra, tuyệt đối có thể là người có uy tín.

. . . . A! Đúng rồi, chính là hòa thượng đạo sĩ ! Ân? Phi! Phi! Phi! Hần Định Duệ còn muốn cưới vợ kết hôn sinh con, làm hòa thượng đạo sĩ cái gì !

“Nhìn ra được?” Trước đây hẳn chưa bao giờ từng đem chuyện trong lòng biểu lộ ra ở ngoài, nhưng mà hiện tại lại không chế không được chính mình.

Không đoán ra được mới là lạ!

Định Duệ trong lòng là nghĩ như thế , bộ dáng nhưng thật ra cung kính gập đầu, một bộ pho nhân thực hèn mọn.

Mộ Dung Viêm Hạo tức giận trừng hấn liếc mắt một cái.”Đừng giả bộ, người tính tình thế nào ta lại không biết sao? Có chuyện liền nói đi!” Trời mới biết tiểu tử này tính nét giống ai, thực muốn không hiểu lấy hấn cá tính, bên người làm sao có thể dưỡng một cái pho nhân như vậy.

“Là ngài muốn ta nói .” Vẫn là chủ tử hiểu biết hấn.”Ta nói thiếu gia, ngài cùng công tử trong lúc đó lại đã xảy ra vấn đề gì sao?” Không phải hấn thích nói, đầu tiên cùng công tử gặp mặt sau, thiếu gia cũng là pho bộ dáng này, khác biệt chỉ ở chỗ không có vật gì sang quý hi sinh mà thôi.

“Kỳ thật cũng không có cái gì. . . . Định Duệ, người cảm thấy ở trong lòng Tử Đồng. . . . Ta đến tốt cùng là đặc biệt sao?” Cùng pho nhân thảo luận việc này tựa hồ không đúng lắm, nhưng là trừ bỏ ngoài Định Duệ theo hấn đã lâu hấn cũng muốn có ai có thể trả lời vấn đề cho hấn.

Định Duệ nhăn mặt nhăn mày.”Thiếu gia, vấn đề này ngài trực tiếp đến hỏi công tử không phải rất tốt sao? Cũng chỉ có công tử mới có thể nói cho ngài ở trong lòng hấn, ngài có phải hay không đặc biệt nhất .” Tuy rằng hấn không hiểu được vấn đề này rốt cuộc trọng yếu tế nào, chỉ cần công tử thích thiếu gia, vĩnh viễn đi theo thiếu gia không phải sao? Làm gì để ý ở trong lòng hấn chính mình đặc biệt hay không đặc biệt?

“Ta đây cũng hiểu được, nhưng người có biết y tựa hồ như một hài tử, thật có thể nghe hiểu được vấn đề ta hỏi sao!” Hấn cũng sợ một khi đáp án không phải chính mình muốn, mình không biết khi xúc động sẽ làm ra cái chuyện đáng sợ gì.

37. Chương 37: Chương 36

“Nói cũng đúng. Bất quá thiếu gia, tiểu nhân cảm thấy bởi vì công tử tâm tính ngây thơ, vì vậy y cho ngài đáp án nhất định là không có chút nào giấu diếm, là ý nghĩ nội tâm chân thật nhất! Nay không hẳn không tốt. . . . Hay là, thiếu gia lo lắng chuyện khác?” Vấn đề công tử không rõ cũng không quan hệ a! Từ từ chờ là được, công tử bất quá là tâm trí còn dừng lại ở thời kỳ hài đồng, cũng không đại biểu sẽ không trưởng thành , một ngày nào đó có thể nói cho thiếu gia đáp án .

Mộ Dung Viêm Hạo cười khở.”Ta lo lắng nếu là Tử Đồng trả lời không phải điều ta muốn, ta sẽ trở nên đáng sợ giống cha . Đối với đồ vật mình muốn , bất kể là người là tâm, đều phải là của mình.”

“Ngài mới không giống lão gia, không phải là tiểu nhân , lão gia làm người ta cảm thấy đáng sợ.”

“Ta không đáng sợ?” Bên ngoài hấn đồng dạng là người tàn nhẫn a! Nhiều năm qua bồi dưỡng đã trở thành thói quen, thậm chí biến thành một phần bản tính.

“Kia không giống , nói như vậy có lẽ đối với ngài cùng lão gia là bất kính , bất quá tiểu nhân cảm thấy, lão gia tựa như quỷ, trừ thủ đoạn bên ngoài giống như không có tâm. Nhưng thiếu gia không phải , ngài đối với công tử, đối với chúng ta đều tốt cực kỳ, sẽ cảm thấy ngài tàn khốc , cũng chỉ có địch nhân ngài.” Đây chính là lý do hấn hầu hạ thiếu gia cho tới hôm nay, thủy chung không có ý nghĩ rời đi, hấn Định Duệ là pho nhân thuê dùng chứ không phải là đầy tớ bán mình, nếu thiếu gia là người không tốt, hấn sớm tìm cơ hội cao chạy xa bay rồi.

“Thật sự là vậy phải không?” Từng có một đoạn thời gian, hấn cho là mình căn bản không có tâm.

“Dĩ nhiên, ta bảo đảm!” Đầu trên cổ mãnh liệt điểm. “Cho nên ngài chi bằng yên tâm đi hỏi công tử, cho dù tìm được đáp án không phải là ngài muốn, ta tin tưởng ngài nhất định sẽ không giống lão gia đi thương tổn công tử, bởi vì ngài thật lòng quý trọng công tử, toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho y, căn bản không thể nào nhẫn tâm thương tổn y.” Lấy thái độ thiếu gia đối với công tử yêu thương như mạng xem ra, muốn hấn thương hại công tử, so với mặt trời mọc hướng tây còn khó hơn.

Ánh mắt sâu kín tập trung phương xa, Mộ Dung Viêm Hạo vì hấn nói mà nhận thấy.”Đúng a! Ta thà rằng hy sinh mình, cũng không nguyện ý đả thương y một phân một điểm nào.” Có lẽ, thật sự là hấn quá lo lắng.

* * *

Giống như là trời cao muốn khảo nghiệm tâm của hấn, giải quyết công việc hôm nay sau, Mộ Dung Viêm Hạo một vòng qua đình viện muốn trở về phòng, đã nhìn thấy Tử Đồng ôm thật chặt Vô Tình, ở trên khuôn mặt cương nghị tuấn của hấn hôn xuống, lòng đổ kị ở ngực nhất thời như lũ bất ngờ bộc phát, không thể áp chế.

“Tử Đồng! Người đang ở đây làm cái gì?” Lần trước không cẩn thận dọa Tử Đồng, lần này hấn theo bản năng đem động tác thả mềm rất nhiều, cẩn thận không làm sợ y đem người cấp ôm đến ngực mình.

“Hạo?” Nghe thấy được hơi thở dễ ngủ trên người hấn, Tử Đồng lập tức quên mất y mới vừa đang làm cái chuyện gì, vui vẻ trở về ôm Mộ Dung Viêm Hạo.

Bị y như vậy làm nũng hấn là rất vui vẻ, nhưng không đủ để dẹp loạn lòng đổ kị cùng đau lòng khi hấn vừa thấy một màn kia. Tử Đồng lại tại thời điểm hấn không có ở đây hôn những người khác!

Môi của y chỉ có thể là của một mình hấn, bất kể là nam nhân khác hoặc nữ nhân đều không nên nhận được nụ hôn của y.

“Người mới vừa đang làm cái gì vậy?”

Tử Đồng nghi ngờ nháy mắt mấy cái, y hiện tại mặc dù đầu đã tương đối thói quen sinh hoạt bình thường, nhưng là gặp chuyện sau quên chuyện trước bản lĩnh vẫn quá lớn.”Làm cái gì? Cái gì làm cái gì? Tử Đồng mới vừa nói chuyện với Vô Tình a!”

“Ta không phải nói cái này, ta là nói.” Thấy một bên Vô Tình muốn giải thích chuyện vừa mới phát sinh, Mộ Dung Viêm Hạo khoát khoát tay muốn hấn đi xuống trước. Hấn nghĩ một mình cùng Tử Đồng nói chuyện, muốn nghe chính miệng y giải thích. “Ta là nói người mới vừa tại sao muốn hôn Vô Tình?”

“Tại sao muốn hôn Vô Tình?” Tử Đồng đôi mi thanh tú nhẹ nhú, tựa hồ đã quên mình mới vừa rồi đã làm gì.

Mới vừa y vẫn nói chuyện, nhưng là Vô Tình cũng không nói chuyện, y thật nhàm chán. Sau đó Vô Tình đột nhiên thở dài một hơi, y mới phát hiện tâm tình Vô Tình thật giống như không tốt. . . .sau đó nì?

Sau đó y liền không nhớ ra được Vô Tình hấn nói những thứ gì, chỉ nhớ rõ hấn lúc nói chuyện thật giống như rất buồn rầu, rất bị thương, cho nên.

“A! Ta nhớ ra rồi, bởi vì Vô Tình tâm tình không tốt, đau lòng, cho nên Tử Đồng hôn nhẹ hấn, hi vọng hấn có thể tâm không đau đau.” Mỗi lần y đau lòng, thời điểm khóc, Hạo cũng là như vậy hôn nhẹ gương mặt của y an ủi y, sau đó y liền cảm thấy rất vui vẻ, thật cao hứng. Y thích Vô Tình, cho nên hi vọng hấn có thể cao hứng, không nên không vui, không nên thương tâm.

Trả lời như hấn đoán trước được, không có tình cảm dư thừa, không có tâm tư dư thừa.

“Nếu như Hạo thương tâm, thời điểm mất hứng, người cũng sẽ đối với ta làm như vậy sao?”

Tử Đồng rất nhanh gật đầu.”Nếu như Hạo mất hứng, Tử Đồng cũng như vậy hôn nhẹ người.”

“Vậy thì có cái gì bất đồng?” Bất kể là đối với hấn, hoặc là đối với Vô Tình, cũng là đồng dạng đối đãi, vậy thì có cái gì bất đồng?

Hấn thích y ngây thơ, thích y ngốc ngốc, nhưng hấn ngây thơ cùng ngốc ngốc, lại khiến cho mỗi người trong suy nghĩ y cũng là đồng dạng địa vị; tựa như hài tử, một hài tử làm sao có thể có hiểu nội tâm dục

vọng của hắn, làm sao hiểu tình nhân giữa dự vọng độc chiếm ?

38. Chương 38: Chương 37

“Cái gì bất đồng? Hạo hỏi cái gì? Tử Đồng không hiểu.” Gần đây Hạo thật kỳ quái, luôn là nói một ít lời y nghe không hiểu.

“Tử Đồng.” Mộ Dung Viêm Hạo nắm hai tay của y, để cho y ngồi ở trên cái ghế đối diện ngồi xuống, rất chân thành hỏi y, nhìn y, muốn từ trong đó tìm ra đáp án chính xác nhất. “Ồ trong lòng của người, Hạo trọng yếu, hay là mọi người trọng yếu?”

Hạo trọng yếu, hay là mọi người trọng yếu?

Suy nghĩ kỹ lâu thật lâu.”Tử Đồng không hiểu được, tất cả mọi người rất trọng yếu.” Y không muốn làm búp bê nữa rồi, chỉ cần có Hạo có mọi người, y cũng không phải là búp bê, có thể khóc có thể cười, có thể nói chuyện có thể nghe. Tất cả mọi người trọng yếu như nhau, không có mọi người Tử Đồng cũng không phải là Tử Đồng.

Nắm chặt hai tay so với mình nhỏ rất nhiều, cỡ nào nghĩ nắm như vậy cả đời, nhưng trong lòng lại mâu thuẫn quá nghiêm khắc một vị trí, một vị trí độc nhất vô nhị.

“Hạo, Tử Đồng nói không đúng sao?” Tại sao Hạo không nói lời nào, y thật sợ hãi, thật sợ Hạo không cùng y nói chuyện, không để ý tới y.

“Không có không đúng, ta chỉ là muốn biết, ở trong lòng Tử Đồng, ta có phải hay không giống nhau? Hay bất đồng, có thể làm cho ta muốn cầu người, trừ ta ra người sẽ không đi thân mật ôm người khác, đừng đối xử bình đẳng hôn an ủi đối phương, có thể lúc nào cũng nghĩ tới ta, nhớ tới ta, có thể dắt tay đến già, có thể là duy nhất.”

Nhìn gương mặt Tử Đồng đẹp tuyệt nhân gian, trong lòng hắn một trận bi thương. Đây là một khuôn mặt thuộc về mười bảy, tám tuổi, hết lần này tới lần khác tâm trí nhưng bởi vì gông cùm xiềng xích mà chỉ có hài tử bảy, tám tuổi lớn nhỏ. Hắn tại sao có thể đối với một hài tử chỉ có bảy, tám tuổi yêu cầu nhiều chuyện y không hiểu như vậy? Như vậy một hài tử làm sao có thể hiểu được tình yêu!

Tử Đồng không biết hắn đến tột cùng muốn nói cái gì, y chỉ hiểu được hắn không muốn Mộ Dung Viêm Hạo bi thương, mỗi lần chỉ cần Mộ Dung Viêm Hạo khổ sở, y liền khổ sở theo, hai khẩu tâm giống như là liên tiếp ở chung một chỗ , đối phương hết thấy đều có thể cảm thụ được .

“Tử Đồng không hiểu, nhưng là Tử Đồng hi vọng Hạo vui vẻ, đừng khổ sở, Hạo khổ sở, Tử Đồng sẽ muốn khóc.” Hai tròng mắt tím đậm không nhìn thấy thế gian nổi lên lệ quang.

“Tử Đồng.”

“Hạo đừng khổ sở, nói lại lần nữa xem, Tử Đồng nhất định sẽ nghe hiểu , nghe hiểu Hạo sẽ không khổ sở. Hạo nói, Tử Đồng sẽ rất cố gắng nghe.” Y hiểu được mình ngốc, đầu không còn dùng được, nhưng là y sẽ cố gắng học, chỉ cần có thể để cho Hạo vui vẻ, y sẽ cố gắng để cho mình biến thông minh chút, không làm cho Hạo cảm thấy khổ sở.

Ở trong lòng âm thầm thở dài, nếu như những thứ này là có thể dùng nói liền hiểu, vậy hắn cũng sẽ không như hiện tại khổ nhiều như thế.

“Ta hi vọng ở trong lòng của người, ta là duy nhất , cùng người khác bất đồng , người có thể hiểu không?”

Tử Đồng rất cẩn thận nghe, nhưng là lời Mộ Dung Viêm Hạo nói đối với y mà nói thật là khó hiểu, y không hiểu được cái gì gọi là ở trong lòng là duy nhất , cùng người khác bất đồng ? Mọi người không đều là giống nhau đấy sao? Trong lòng y có rất nhiều, rất nhiều người, như vậy có phải hay không thì không thể gọi là duy nhất? Hạo có ý tứ là muốn y quên mất những người khác, chỉ nhớ rõ Hạo một người sao?

“Hạo muốn ta quên mất mọi người?”

“Không phải là, ta không phải là ý tứ này.” Lần nữa giải thích bất quá là chán nản hơn, trong lòng cảm giác vô lực, đem trong lòng lời nói ghen ở lồng ngực, như thế nào cũng không nhả ra miệng.

Tử Đồng cũng gấp gáp, giơ tay gõ lên đầu của mình, muốn nó gõ được thông minh chút.

Y không nên như vậy a, không nên như vậy cái gì cũng muốn không hiểu, ở trước mặt Hạo, y đầu óc vô dụng làm chính mình tức giận vừa không biết làm sao, hận không được đem nó tách thành hai nửa, nhìn một cái bên trong rốt cuộc nhớ những thứ gì, làm sao lại có đồ không hiểu, đồ làm cho người ta đau lòng.

“Đừng gõ nữa! Làm cái gì gõ đầu của mình?” Mộ Dung Viêm Hạo vội vàng bắt được hai tay y hung hăng đánh đầu, đau lòng lại không thôi nhìn thấy y nước mắt vừa trào ra.

“Tử Đồng ngốc! Ngốc! Ngốc!” Y vẫn hiểu được đầu óc của mình cùng người bình thường không quá giống nhau, tựa hồ thiếu rất nhiều đồ phải biết, nhưng đây là lần đầu tiên, y vì cái này sự thật cảm thấy tức giận phần hận, một cổ lại một cổ cảm giác vô lực ở trong lòng tràn đầy.

“Đừng gõ.” Hắn đem người ôm vào trong ngực của mình.”Là ta không tốt, không nên nói cho người những thứ này, không phải là lỗi của ngươi, Tử Đồng không ngu ngốc, tuyệt không ngốc.” Ai cũng không thể nói hắn Tử Đồng ngốc, nếu không phải bởi vì hắn phụ thân tàn nhẫn, Tử Đồng trừ một đôi mắt không thể nhìn thấy thế gian, đầu óc cùng người bình thường là giống nhau . Là phụ thân của hắn tước đoạt cuộc sống bình thường của y, cứng rắn đem trí nhớ nên có từ trong đầu y trừ tận gốc.

Tử Đồng của hắn không ngu ngốc, chỉ là không có trải nghiệm, chẳng qua là mất đi hơn mười năm tháng nhân gian. “Tử Đồng không ngu ngốc, Tử Đồng của ta một chút cũng không ngu ngốc, thật thông minh, thật thông minh. . . .”

Tử Đồng nghe thấy hắn an ủi, chẳng những không có dừng lại khóc, ngược lại khóc đến càng hung, giống như là muốn đem trong lòng tất cả ủy khuất cùng nhau khóc lên, liều mạng khóc.

“Đừng khóc, Tử Đồng là nam hài tử, nam hài tử không thể khóc .”

39. Chương 39: Chương 38

“Nam. Nam. Hài tử không thể khóc?” Thanh âm dứt quãng nghe ra được y đang cố gắng ngăn cản nước mắt từ vành mắt rơi xuống.

“Đúng, nam hài tử không khóc .” Hắn tốn công vô ích lau đi nước mắt y không ngừng rơi xuống .

“Tử Đồng là nam hài tử?”

“Đúng! Tử Đồng là nam hài tử, không thể khóc.” Hắn may mắn trời sinh có thể nhanh dời đi lực chú ý .

“Kìa Tử Đồng không khóc, sau này cũng không khóc.” Nam hài tử không thể khóc , Hạo nói, y nhất định cũng sẽ nhớ được.”Nam hài tử là cái gì? Hạo.”

Câu nói sau cùng, lần nữa đổi lấy thở dài của Mộ Dung Viêm Hạo .

* * *

“Thiếu gia, ngài thật muốn?” Trong tay thu thập hành lý, Định Duệ tràn đầy nghi ngờ nhìn sắc mặt thiếu gia nhà mình . Xem ra gương mặt tuần mỹ thoát nhìn là không có biểu tình gì! Nhưng hắn hiểu được, thật ra trong lòng thiếu gia đối với hành động bản thân cũng rất phức tạp .

Mấy ngày qua dục vọng chiếm hữu của hắn đối công tử ngày càng rõ ràng hơn,ngay cả bọn người bên cạnh cũng nhìn ra được. Nhưng thật ra thì cũng không thể trách thiếu gia, có tình nhân giống như công tử,muốn không thoát ra dục vọng chiếm hữu cũng khó khăn.

“Trong mấy ngày ta rời đi ,người cùng Tử Nhan chiếu cố y hảo.”Khổng chế không được tâm tình của mình, không thể làm gì khác hơn là trước rời đi Tử Đồng một chút, chờ rõ ràng suy nghĩ của mình rồi hãy nói. Có lẽ qua mấy ngày nữa cuộc sống không có Tử Đồng, trong lòng hẳn hiểu được nên xử lý như thế nào càng nghĩ tình cảm càng dây dưa không dứt .

“Ta đây hiểu được, bắt quá công tử. Có một câu ta không biết có nên nói hay không?” Người ta nói ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, những lời này là có đạo lý của nó .Hiện tại hẳn là người đứng xem, nhìn so với thiếu gia còn rõ hơn.Này thật là khó có được, thì ra Định Duệ hẳn cũng có lúc so với thiếu gia thông minh hơn.

“Nói cái gì?” Cầm qua hành lý hẳn thu xếp tốt hướng chuồng ngựa bước tới, đi qua cửa đình ,hắn không khỏi ngoảnh đầu nhìn một chút, nhìn thấy đám người Tử Nhan cùng Tử Đồng chung đụng hết sức hòa hợp , khuôn mặt tuần tú xinh đẹp cười đến không vui , trong đầu nhất thời mâu thuẫn . Bộ dạng y vui vẻ làm hẳn uất ức, nhìn phương thức cùng những người khác chung đụng thân mật ,trong đầu hết lần này tới lần khác lại là một trận khó khăn dừng lại không thoải mái.

Định Duệ theo ánh mắt của hẳn nhìn đi qua, nhin xuống xúc động muốn thở dài, tăng nhanh cước bộ, đuổi theo Mộ Dung Viêm Hạo đã đi ra cổng vòm của nội viện .

“Ta nói thiếu gia, ngài nghĩ cường chiếm tâm công tử cũng không phải không được ,dù sao công tử là người của ngài, công tử cũng không quan tâm, một mình ngài ở chỗ này tổn sức cực khổ lo nghĩ làm gì?”

Hắn quay đầu lại nhìn Định Duệ, muốn nói lại thôi.

Định duệ rất rõ ràng không biết lớn nhỏ vô vô vai chủ tử..”Ngài nghĩ cái gì, tiểu nhân đều biết rất rõ. Ta hiểu ngài không muốn giống lão gia đã mất, bởi vì muốn cường chiếm dung nhan,mà làm ra chuyện không nhân đạo ,làm tâm trí công tử không trưởng thành,cho dù trong lòng không vui, cũng không biết phản kháng. Nói tóm lại,tóm lại,ta cảm thấy được kia cũng là bản thân ngài buồn lo vô cớ, ngài không cảm thấy công tử tuyệt không quan tâm ngài bá đạo sao?” Ngược lại rất tự tại tại đây!”

“Thật?” Thật sự là hẳn quá lo lắng sao? Có thể tưởng tượng bộ dạng Tử Đồng,tim của hẳn lại ngừng đập ,cho dù khả năng rất nhỏ, hẳn cũng không hi vọng vì vậy thương tổn y.

Mất thấy chuồng ngựa phía trước, phó nhân như hẳn hướng phía trước đem hành lý treo lên yên ngựa.Thật, còn có, ngài căn bản không cần lo lắng trong lòng công tử , cái vấn đề người nào trọng yếu ,trong mắt của ta, ngài ở trong lòng công tử chẳng những đặc biệt , mà còn là duy nhất.”

Mộ Dung Viêm Hạo âm bị lời này làm cho nhảy lên nhảy lên ..”Người. Người thật cảm thấy như thế ?”

Định Duệ rất nhanh gạt đầu.

“Bằng chứng đâu?”

Bằng chứng?Này còn muốn bằng chứng? “Thiếu gia, định duệ cho tới hôm nay mới phát hiện ngài thật sự nhiều lời, thì ra ngài cùng tiểu nhân giống nhau, giống như trước đều có tính tam cô lục bà * Coi như ta chưa nói.”Cảm giác trên người bị hai đạo tia sáng đông lạnh bắn thẳng, Định Duệ khóe miệng không khỏi cười khan không dứt.

*(chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa.)

“Muốn bằng chứng còn không dễ dàng, công tử thứ nhất nhớ được ngài, mặc dù y thường ý lại mọi người ,nhưng là chỉ cần có ngài ,y cũng chỉ chịu ở lại trên người ngài,ngài chẳng lẽ cũng không phát hiện sao?”

Mộ Dung Viêm Hạo lắc đầu, hẳn vẫn cho là đó là bá đạo của hẳn,tự đem Tử Đồng trên thân người khác kéo đến trong lòng ngực của mình, không phải là Tử Đồng nguyện ý .

Thật là ngốc. Ô. Lạnh quá! Liên tại trong đầu mắng cũng không được.

“Ta cảm thấy được công tử sở dĩ thích ôm người, cũng không phải là bởi vì ai y cũng yêu, chỉ là đơn thuần nghĩ muốn một cảm giác an toàn.”

“An toàn?” Mộ Dung Viêm Hạo sải bước tới mã thất, không chế dây cương sau dừng lại động tác cẩn thận nghiêng ngẫm lời Đinh Duệ nói.

“Đúng a! Ngài thử nghĩ xem quá khứ công tử, nhìn lại y hiện tại mỗi tiếng nói cử động, ngài sẽ phát hiện công tử y chán ghét ở một mình, có động tác ôm người này, cảm giác những người khác xác định sự hiện hữu của mình, ngài không cảm thấy công tử hần thoát nhìn mặc dù giống như là cái gì cũng không hiểu, nhưng trong lòng y thật ra là sợ hãi lần nữa trở lại quá khứ không phải cuộc sống của người kia sao?” Cái loại cuộc sống này, hần mới nghĩ đã cảm thấy đáng sợ, hướng chỉ công tử còn trải qua đoạn cuộc sống dài như thế, thật là làm khó y.

Theo Đinh Duệ giải thích, tim của hần vừa vì Tử đồng đau. Là hần quá nóng lòng, không nên hy vọng xa vời Tử đồng vừa mới rời đi cuộc sống kia không lâu, hi vọng y có thể cùng người bình thường giống nhau, hiểu được biểu đạt tình cảm nội tâm.

Nhìn chủ tử vẻ mặt tựa hồ là nghĩ thông suốt, Đinh Duệ cũng là an tâm không ít. Hần cùng thiếu gia từ nhỏ cùng nhau lớn lên, so với thân huynh đệ còn thân hơn; mà công tử thiên chân thuần mỹ, làm hần có cảm giác chiếu cố đệ đệ nhà mình. Hai người này hần cũng rất lo lắng nếu là có thể thật dài thật lâu ở chung một chỗ, thì mọi chuyện nên tốt đẹp.

“Thiếu gia, ngài tạm thời đem công tử trở thành tạm thời đem công tử y, công tử không ngu ngốc, sớm muộn có một ngày y cùng chúng ta giống nhau. Hơn nữa ngài ngày ngày ở bên cạnh y phụng bồi y, chờ ngày nào đó công tử bình thường, phân lượng phân lượng y, nhất định là ai cũng kém xa.”

Nghe thế, Mộ Dung Viêm Hạo lộ ra vẻ mỉm cười. “Định Duệ, xem ra ta vẫn luôn cũng xem thường người.”

Ha ha! Chủ tử khen ngợi chính là vinh quang của thuộc hạ. “Đó là đương nhiên, cũng không nghĩ là thị tòng của ai sao!” Cái đuôi cao cao vung lên, hần chưa nhớ thuận tiện vỗ vỗ vuốt đuôi chủ tử.

“Người đã như vậy, vậy sau này ở Mộ khách gia Giang Bắc” Còn chưa kịp nói xong, cái tên thị tòng không biết lớn nhỏ không biết chạy tới nơi nào, khinh công kia, ngay cả hần là người dạy cũng so ra kém.

Đem Tử Đồng trở thành hài tử?

Đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng, trừ tâm trí bên ngoài, toàn thân y trên dưới cũng không chỗ nào như hài tử.

Thật có thể không? Bá đạo đem Tử Đồng ở lại bên cạnh mình, không để cho y có cơ hội rời đi khỏi tay hần, từ từ đợi chờ y có thể tiếp nhận chân tâm của mình. Đây thật có thể không?

40. Chương 40: Chương 39

Ở trên giường trở mình không biết bao nhiêu lần, mệt mỏi ngồi dậy ôm lấy cái chăn mềm mại, Tử Đồng giường mất to vô thần luống cuống cắn chặt môi dưới.

Định Duệ nói Hạo hôm nay vào thành, một thời gian ngắn mới có thể trở lại, tối nay Hạo sẽ không cùng y ngủ, nhưng là. Không có Hạo ở bên người, y như thế nào cũng ngủ không được, làm sao bây giờ? Y không làm búp bê đã lâu rồi, cũng không như lúc làm búp bê, Hạo đều ngày ngày phụng bồi y ngủ.

“Tử Đồng ngủ không được, không làm búp bê, ngủ không được.” Y muốn Hạo, muốn Hạo.

Lần mò dưới mép giường, nhớ được lời Hạo nói, Định Duệ đi nằm ngủ ở trong viện bên phải, ra khỏi cửa phòng đi năm mươi bước, qua cửa đình viện sau quẹo phải bảy mươi bước qua một cái cửa nữa, tiếp theo chín mươi bước có thể đụng phải cửa. Nhưng y nhớ kỹ, chưa từng đi một mình a!

Chân trần cũng không biết là nên mang hài, bước trên sàn nhà băng lãnh, y nơm nớp lo sợ lần mò hướng cửa phòng.

Y sợ! Có thể hay không không nên đi? Nếu như kêu to ,Định Duệ có thể nghe thấy chứ?

Y muốn cùng Định Duệ nói y ngủ không được, không có Hạo ở bên người, y sợ.

Còn chưa tới cửa phòng, chỉ nghe thấy thanh âm cửa phòng bị mở ra ,một trận gió lạnh ban đêm ảm thấp thanh lương thẳng tắp thổi vào Tử Đồng.

“Là Hạo sao? Hạo trở về chưa?”Hai mắt không nhìn thấy phân không rõ thời khắc, cửa phòng đột nhiên mở ra, làm y cho là mình chờ thêm thời gian. Hướng phía trước tiến lên mấy bước,hết lần này tới lần khác không như ý đụng phải cái ghế tròn,y thở nhẹ một tiếng ngã vào một lồng ngực bền chắc.

Không! Mùi vị này không phải là Hạo!

Mùi người khác y không cách nào thoảng cái phân biệt được , nhưng Mộ Dung Viêm Hạo , cho dù cách một khoảng y cũng rõ ràng, đây không phải là mùi vị của Hạo.

Chủ nhân lồng ngực phát ra cười khê, ngón tay nâng lên khuôn mặt mỹ mạo kinh nhân.”Thật là xinh đẹp, đối với gương mặt như vậy ,không mê cũng khó .”Ngón cái khê vuốt qua môi Tử Đồng,cho dù là ở trong bóng đêm, cũng không cách nào làm mất phần dung nhan xinh đẹp này.

“Người là ai?” Thanh âm này không phải là Định Duệ cũng không phải là Vô Tình, không phải Lôi Cương không phải Tử Nhan. Đây là thanh âm y không biết.

“Sách! Bất quá hơn một năm không gặp, người chẳng những học được cách nói chuyện, còn biết nói như thế nào !”

Liều mạng tránh thoát cổ taykhông quen thuộc ,không nghĩ tới rơi vào một lòng bàn tay khác song tương đối mềm mại .”Mộ Dung công tử, người còn nhớ ta chứ?”Hách Liên Dung Dung không nhịn được nắm chặt cổ tay mảnh khảnh kia,hắn không thể bẻ gãy nó, tốt nhất ngay cả khuôn mặt này cũng phá hủy, tránh cho nàng thấy đổ kỵ, tự ti!

Tựa hồ là nghe qua thanh âm này, Tử Đồng hơi chút bình tĩnh,nhưng cổ tay bị cầm đau đớn không chịu nổi.

“Động tác của người tốt nhất nhanh một chút, ta chỉ dẫn người , cũng không tính cùng dẫn người đi.” Mộ Dung Nguyệt lưu luyến nhìn mặt Tử Đồng một cái. Không trách được cha lại xuống tay ,gương mặt này nhìn có thể mê hoặc lòng người.

Vậy đối với huynh muội xem như vợ chồng kia ở tại trong núi sâu xem ra chính là chết chỗ này a?Nơi vắng vẻ thế này cũng giấu không được tuyệt thế hồng nhan, nghe nói bị chết thật là thê thảm, để lại hài tử thù mị cho cha hắn mang đi, không chiếm được phụ thân, nhi tử cũng tốt.

Tựa như mẹ hắn nói,người nhà này đời đời kiếp kiếp bị nguyên rủa chết đi ,chẳng những hai người loạn luân chết thảm, sinh hạ hài tử chẳng những trời sanh mất mùa, còn có một tử nhân, hiện nay lại là tiểu quan nhận không ra người.

“Người muốn đi đâu?” Gặp người muốn đi,Hách Liên Dung Dung hơi kinh hoảng.

Mộ Dung Nguyệt cười lạnh.”Đi làm chuyện ta nên làm, đoạt thứ ta muốn.”Hắn thích mỹ nhân, nhưng Tử Đồng hắn đã hết thấy quen thuộc bất quá, không phải là hắn muốn , hắn muốn chính là cái tên vẫn cho là hắn đối với Tử Đồng không có hảo ý-Vô Tình

A! Vô Tình, lần trước gặp mặt hắn cũng đã nói sẽ không bỏ qua hắn .

Hách Liên Dung Dung chớp mắt,Mộ Dung Nguyệt xem tên mang gương mặt tươi cười đã biến mất ở trước mắt, lưu lại hai người nàng cùng Tử Đồng.

Mê hương còn dư lại không tới nửa canh giờ, động tác của nàng phải nhanh lên một chút mới được.”Đã trễ thế này làm sao người còn không ngủ?” Vừa bắt đầu nàng là muốn tới cướp người , không nghĩ tới đụng y đang muốn rời khỏi phòng.

“Ta muốn tìm Hạo ,người có thể giúp ta tìm ?” Mặc dù nhớ không nổi cái người có chút quen này là ai,nhưng chỉ có nàng mới giúp y được!

“Tại sao muốn tìm hần?” Nhìn gương mặt Tử Đồng nàng có chút thất thần, nếu gương mặt này sinh ở trên mặt mình thật là tốt.

“Bởi vì ta ngủ không được, không có Hạo ta sẽ sợ, trước kia Hạo cũng sẽ phụng bồi ta ngủ, nhưng là hôm nay không có.” Tại sao? Hạo hôm nay tại sao không nhanh trở lại cùng y?

“Người biết hần tại sao hôm nay chưa có trở về chứ?” Mộ Dung Viêm Hạo đi đến đầu nàng đương nhiên biết, nhưng trước mắt thấy gương mặt ra vẻ sợ hãi cùng e ngại, làm cho nàng hiểu rõ nhất định còn có chút bí mật nàng không biết có thể khai thác.

41. Chương 41: Chương 40

Tử Đồng rất nhanh lắc đầu, có thể tưởng tượng mấy ngày gần đây Hạo thường không có ở bên cạnh y, không giống trước đây thật lâu phụng bồi y. Y nhớ lúc Hạo đến phụng bồi y bộ dạng không quá cao hứng, có phải hay không bởi vì chuyện gì, cho nên hần hôm nay mới không trở lại cùng y?

Ý nghĩ của y lẽ ra không được người, Hách Liên Dung Dung đưa biểu tình thu hết trong mắt, trong lòng cũng rõ ngọn nguồn. “Người có phải hay không làm gì để Mộ Dung Viêm Hạo mất hứng?” Lấy hiểu biết của nàng đối với Mộ Dung Viêm Hạo, nàng cho là hần rất khó lấy lòng, tự nhiên sẽ phỏng đoán như thế.

“Ta. . . . Ta không có, Tử Đồng không có. . . .” Phải không! Là y làm gì để Hạo mất hứng, cho nên Hạo mới không trở lại cùng y? Là thế này phải không?

“Có! Nhất định là người chọc cho hần mất hứng, cho nên hần vứt bỏ người.” Bất kể nàng suy đoán có đúng hay không, tên này giống hải tử thật sự là rất dễ lừa gạt, muốn thương tổn y cũng là chuyện dễ dàng.

“Vứt bỏ? Cái gì là vứt bỏ?” Là chuyện không tốt sao?

“Vứt bỏ chính là không nhớ người nữa.”

“Không có, Tử Đồng không có không ngoan, Hạo sẽ không bỏ Tử Đồng, sẽ không bỏ!” Giống như là đánh trúng e ngại sâu trong đáy lòng y, Tử Đồng khủng hoảng gào thét.

Nếu không phải người xung quanh viện đều hôn mê, nàng sớm trực tiếp đem cái người mù âm ỉ này đánh bất tỉnh. “Hần rõ ràng chính là không nhớ người rồi, không cần chính là không cần!”

“Sẽ không!” Tử Đồng mắt to nổi lên lệ quang, dùng sức đem nàng đẩy ra, giãy dụa lần mò muốn tìm gian phòng.

“Người muốn đi đâu?” Nàng rất nhanh đem người kéo trở về. Không nghĩ tới người mù này thoát nhìn tinh tế nhu nhược bộ dạng, khí lực cũng là khá lớn, đẩy nàng đau chết.

“Đi tìm Hạo, Tử Đồng sẽ không làm Hạo mất hứng, Hạo sẽ không bỏ Tử Đồng. . . .” Hất ra tay nàng, một mình y đi về phía trước, rất nhanh đạp phải một bồn hoa bên cạnh mà chặt vật ngã nhào trên đất.

Y sẽ ngoan ngoãn, đừng không cần y, y muốn Hạo.

Không hiểu tại sao mình khi nghe thấy Mộ Dung Viêm Hạo cần mình, trong lòng sẽ rung động như thế, trừ sợ hãi bất an, cảm xúc đau lòng bị thương không ngừng nổi gót tới, tràn ngập tình cảm không cách nào khống chế, trực tiếp từ nơi cổ họng bật ra một tiếng ghen ngào.

Nhất định là Hạo không thích y đàn, không thích y hôn Lôi Cương, không thích y ôm những người khác, cho nên tức giận không cần y. Y sau này sẽ không, sẽ không làm Hạo mất hứng, chỉ cần Hạo ở bên cạnh y, chỉ cần.

Hách Liên Dung Dung nhìn bộ dáng chặt vật một chút cũng không muốn hỗ trợ, mặc y lão đảo hướng bên ngoài lần mò. “Muốn tìm Mộ Dung Viêm Hạo? Người muốn tìm?” Cứ như vậy ngã trong thành Hàng Châu đi?

Tử Đồng lau đi nước mắt không ngừng rơi xuống ,rất cố gắng mà nghĩ mọi người dạy y nhận thức vị trí.”Tìm Mã nhi ,Hạo nói Mã nhi có thể chở ta đến rất nhiều nơi,phải có Mã nhi mang ta đi tìm Hạo.”

Người mù cười ngựa? Hách Liên Dung Dung ánh mắt chợt lóe.

“Muốn cười ngựa ta dẫn ngươi đi.” Nàng nắm lên tay của y trực tiếp kéo y đến chuồng ngựa, mặc kệ dọc theo đường đi không nhìn thấy bốn phía Tử Đồng bởi vì theo không kịp cước bộ của nàng, mà ngã nhiều lần ,ngay cả cái trán cũng đụng ra máu .

“Đi tới.” Trực tiếp đem người đẩy tới một hắc mã vừa cao lớn vừa hoang dã.

Thật sự là quá tốt, nàng mới vừa còn phiền não muốn thế nào giết chết y,Mộ Dung Viêm Hạo mới sẽ không phát hiện, không nghĩ tới này người mù cũng đã trước đưa ra ý kiến tự sát hay .

Tử Đồng đụng phải hắc mã thân thể trắng kiện hùng vĩ ,sợ hãi từ lòng bàn chân đi lên ,trực tiếp bắt được đầu của y,cả người cũng cứng, động cũng không dám động.

Y. Y sợ a! Sợ hãi từ trong lòng này từng làm y một lần kinh sợ sinh vật.

“Làm sao? Ngươi sợ a? Sợ sẽ không biện pháp đi tìm Mộ Dung Viêm Hạo “

Đơn giản một câu nói, làm Tử Đồng đơn thuần vươn ra hai tay run rẩy hướng hắc mã.”Ta. Ta.”

Hách Liên Dung Dung cười một tiếng, bắt được người của y trực tiếp đưa lên ngựa,lại đem dây cương đưa tới trong tay y.

“Nắm chắc!”Khoe môi cười lạnh, dùng roi tùy thân vung mông ngựa, hắc mã chấn kinh, hí một tiếng sau trực tiếp lao ra chuồng ngựa.

Không rõ tình hình Tử Đồng kinh hô một tiếng, bị làm cho sợ đến ôm chặt cổ ngựa, mặc cho hắc mã đem mình tới nơi không biết.

* * *

“Là người!”

“Là ta.” Mộ Dung Nguyệt mang theo nụ cười nhìn Vô Tình nhu động bên trán, tránh thoát đứng dậy , về mặt kinh ngạc làm hắn trầm xem không chán.

“Làm sao ngươi ở trong trang ?”Đem choáng váng trong đầu văng ra đại não,kỳ quái hắn tại sao trong phòng của mình. Công phu Ngũ công tử mặc dù cao cường, nhưng cảnh vệ ở Ly Trần biệt viện có thể sánh bằng trong thâm cung uyển, chỉ bằng vào một mình hắn là không vào được .

“Dùng hết vô hình mê hương trân quý , tự nhiên tiến vào.” Hắn cả lơ phát phơ phẩy phẩy quạt,tâm địa rất tốt giúp hắn rót một ly trà, để cho hắn thanh tỉnh thanh tỉnh.

42. Chương 42: Chương 41

Nghe hắn nói như thế, Vô Tình lập tức nhớ tới Tử Đồng, lập tức liền muốn lao ra cửa phòng.

Mộ Dung Nguyệt không vui đem người ngăn cản. “Không còn kịp rồi.”

“Ngươi muốn đối công tử làm cái gì?” Vô Tình gấp gáp cùng hắn giằng co, muốn lao ra cửa phòng bảo hộ Tử Đồng.

“Y thì sẽ có những người khác đối phó, có giết y rồi,” lấy sức lực Hách Liên Dung Dung ,làm không tốt còn có thể thuận tiện hủy dung cũng không nhất định.

“Làm sao ngươi có thể làm như vậy! Ngươi không phải là vẫn đều mơ tưởng công tử đấy sao?”

Mộ Dung Nguyệt không kiên nhẫn điểm điểm Vô Tình ,ánh mắt nổi giận đùng đùng.”Người ta vẫn muốn là người, y bắt quá là đồ vật xinh đẹp mang vào cất dấu mà thôi.”

“Ta?” Vô Tình kinh ngạc trừng hấn.

“Chính là người!” Người này cùng đầu gối giống nhau, hấn biểu hiện được còn chưa đủ hiểu ?

Vô Tình đối với tình cảm mặc dù chậm lụt, nhưng đối với hiện tại tình huống còn tương đối bén nhạy.”Nếu như người muốn là ta, tại sao đối với công tử hạ thủ?”

“Bởi vì người trong lòng có hấn, trừ ta ra, bất kỳ người nào trong lòng người ta đều muốn giết !”Đừng tưởng rằng hấn không hiểu tình cảm hấn đối với người mù kia.

“Người.” Hấn biết? Hấn cho là trừ mình ra, không có ai có thể biết được điều bí mật này.”Người giết công tử, thiếu gia sẽ không bỏ qua cho người!” Hấn không cách nào ngăn cản hấn, nhưng thiếu gia có thể.

Mộ Dung Nguyệt cười lạnh, ngay cả á huyết cũng điểm, khiêng người hướng bên ngoài Ly Trần biệt viện chạy đi.”Ta không cần , ta hiểu được mình dấu không lại Tứ ca, nhưng chỉ cần có thể nhận được người, cho dù là chết, ta cũng không quan tâm.”

* * *

Nửa canh giờ qua, mọi người trong Ly Trần biệt viện từ mê man tỉnh lại, lập tức cảnh giác ra có cái gì không đúng, mọi nơi tìm kẻ xâm nhập.

“Vô Tình không thấy!”

“Công tử không thấy!”

Tử Nhan cùng Định Duệ hai người trăm miệng một lời ,mặc dù cố giữ vững trấn định, trong mắt vẫn là có thể nhìn ra bối rối.

Giờ phút này phía chân trời đã sáng,tiếng gà gáy vang dội khắp nơi có thể nghe, sắc trời bao phủ quanh mình một tầng sương mù , ra vẻ có chút ướt lạnh.

“Trước phái một nhân mã đi tìm công tử, ta lập tức chạy về thành báo cho thiếu gia, hấn là ở nửa đường có thể gặp gỡ thiếu gia .” Thiếu gia đã nói hấn trước giờ Mẹo chạy về trang viện .

“Ta lập tức đi!” Vô Tình tự có năng lực bảo vệ ,không có quá lớn nguy hiểm, nhưng công tử.

* * *

Hai tay ôm chặt cổ ngựa,bên tai là tiếng gió lao nhanh,chỉ còn lại có tiếng tim đập phanh phanh phanh – cho dù một đôi mắt không thấy cảnh vật, y vẫn sợ thật chặt nhắm lại hai mắt nhìn cũng không dám nhìn.

Mã nhi dẫn hấn đến bên người Hạo .

Y muốn cùng Hạo nói, đừng bỏ rơi y, không có Hạo ,y Y làm sao bây giờ?

Không hiểu được a!

Nếu như không có Hạo,tử đồng không muốn làm búp bê,nhưng cũng không muốn làm người. Không có Hạo,làm người sẽ sợ,tâm đau đến không cách nào hô hấp.

Thật đau quá,đau quá.

Mã nhi rốt cuộc còn muốn chạy bao lâu? Lúc nào mới có thể tìm được Hạo đây? Tay của y đau quá ,mệt mỏi quá, ôm không được Mã nhi nữa

Trong rừng cây, thân ngựa đen bóng như mũi tên hướng phía trước lao tới, trên lưng ngựa bóng người tựa hồ đã không chịu nổi xóc nảy, thân thể từ từ nghiêng lệch, toàn dựa vào hai tay mảnh gầy chống đỡ.

Bất quá trong chớp mắt ,bóng dáng màu trắng kinh hô một tiếng trên lưng ngựa rơi xuống, thân thừa nhận tốc độ ngựa ngăn không được tại trong rừng lẫn lộn,nhưng ngay sau đó đụng vào cây khô bền chắc đột nhiên dừng lại.

* * *

Trên nửa đường trở về trang gặp Định Duệ khẩn cấp lao đến,biết Tử Đồng thất tung , Mộ Dung Viêm Hạo ngay sau đó thay đổi sắc mặt, cho ngựa chạy đi.

Còn chưa kịp tiến vào ngoài mảnh rừng Ly Trần sơn trang,một hắc mã lập tức chạy đến bên cạnh hắn, móng trước cào cào,khóe miệng không ngừng phun ra tê tê kêu to.

Mộ Dung Viêm Hạo nghe không hiểu mã ngữ, nhưng mà lại trực tiếp nghĩ đến Tử Đồng thất tung,lập tức đem dây cương tung lên,theo hắc mã chạy vào trong rừng. Phía sau Định Duệ kinh ngạc,nhưng ngay sau đó lao vào theo.

Cơ hồ là lập tức , Mộ Dung Viêm Hạo phát hiện bạch sắc nhân ảnh trong rừng cây ,cũng không kéo dây cương dừng ngựa, thân thể di chuyển,người đã đi tới bạch ảnh.

Người nằm dưới tàng cây y sam đơn bạc, ngay cả kiện ngoại sam cũng chưa mặc vào, dưới mắt cá chân mảnh khảnh còn chân trần,mặc dù người tóc tai bù xù, Mộ Dung viêm hạo một cái liền nhận ra bảo bối hắn vẫn cẩn thận phủng trong tay.

“Tử Đồng!” Ngồi xổm trước người, hắn tiểu tâm dục dục đem người đỡ dậy, cho dù động tác chậm chạp, vẫn làm Tử Đồng phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ rất nhỏ

Rất nhanh nhận ra kia mùi vị quen thuộc, gương mặt tái nhợt như tuyết lộ ra nụ cười.”Hạo.” Mã nhi thật đem y dẫn tới bên Hạo,mặc dù rất đau,nhưng y bây giờ ở bên người Hạo a!

“Hạo đừng không cần Tử Đồng. Tử Đồng ngoan ngoãn,đừng không cần Tử Đồng có được hay không?” Cố gắng nâng tay muốn chạm khuôn mặt Mộ Dung Viêm Hạo ,song thân thể bởi vì di động mà mang đến đau đớn làm y nhăn lại đôi mi thanh tú.

43. Chương 43: Chương 42

Mộ Dung Viêm Hạo cẩn thận giải khai y phục đơn bạc trên người y, trên lồng ngực trắng nõn chẳng những hiện đầy vết thương ứ máu, vai phải lại càng sưng lên một khối thật to ,lồng ngực đơn bạc như khó có thể hô hấp, cộng thêm theo hô hấp ho khan ra tia máu, khắp nơi cho thấy xương ngực đã đứt rách mà tổn thương bên trong.””Người đang ở đây suy nghĩ lung tung những thứ gì, ta không có không cần người,Tử Đồng là bảo bối của Hạo, Hạo vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ người.”

Mặc dù rất đau, nhưng nghe bảo đảm,Tử Đồng vẫn không nhịn được mỉm cười.”Thật?”

“Thật!” Đau lòng không dứt nhận lấy nhánh cây Định Duệ đưa tới , hắn kéo xuống ống tay áo thay Tử Đồng cố định xương vai bị gãy.

Tử Đồng như không sợ đau nở nụ cười rục rịch, một giọt nước mắt chảy xuống má phải.”Tử Đồng không thể không có Hạo, Hạo đừng bỏ Tử Đồng. Vĩnh viễn,có được hay không? Không có Hạo, tâm Tử Đồng đau quá, không thể hô hấp, có.” Nghĩ đến không có Hạo ở bên người, cái loại cảm giác sợ hãi không biết tên bất được toàn thân làm y không khỏi run rẩy lên.

Mộ Dung Viêm Hạo nghe thấy lời của y,ánh mắt mang theo mê mang.

Lúc trước hắn nghĩ cái gì, Tử Đồng đối với hắn tâm đã minh bạch ,chẳng qua là ngại từ tâm trí mà không được biểu đạt mà thôi, hắn tại sao không có kiên nhẫn như vậy ,tại sao không chậm chậm chờ y học xong nói cho học xong nói cho y cũng thương hắn đây?

“Ta sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ yêu Tử Đồng, không rời xa Tử Đồng,cho nên đừng khóc, đừng sợ.” Nhớ thương thật chặt ôm y ,an ủi y,không chỉ an ủi Tử Đồng sợ hãi, cũng là an ủi sợ hãi của mình.

May nhờ hết thấy tới kịp, chẳng qua là Tử Đồng phải thừa nhận đau đớn.

Định Duệ mỉm cười, đem ngựa dắt đến bên cạnh, cởi xuống áo ngoài của mình để cho chủ tử trùm lên thân thể Tử Đồng, tiểu tâm dực dực sải bước đến ngựa.

“Có đau hay không?” Mộ Dung Viêm Hạo hơi chút di động mã thất, sợ đi lại chấn đau y.

Tử Đồng lắc đầu, hai mắt nhắm lại.”Không đau.” Có Hạo ,y không sợ đau , không sợ.

Mộ Dung Viêm Hạo thương tiếc ở trên trán y hôn lên,cẩn thận che chở người trong ngực ,để ngựa mang theo hai người trở về phủ.

Song, chuyện sẽ không nhanh như vậy liền kết thúc , dám động người của hắn, phải nhận được hình phạt.

* * *

Hách Liên phủ trong vòng một tháng, tất cả sản nghiệp đều bị trừ tận gốc ,người Hách Liên gia một cũng tìm không ra, trừ người biết nội tình ,không người nào hiểu Hách Liên gia đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Trừ Hách Liên gia ,nhà Mộ Dung cũng xảy ra đại sự,một khách gia trường tử Mộ Dung Phong Lăng tiếp thu tất cả thế lực Hách Liên gia,quá trình cũng là hoàn toàn bình thản, làm cho không người nào suy đoán Hách Liên gia bị diệt ,có cùng hắn bất kỳ quan hệ hay không.

“Tại sao phải muốn ta để năm phần gia sản Hách Liên gia cho hắn?” Nghe thấy Định Duệ truyền lại đạt tin tức, Mộ Dung Phong Lăng giận tím mặt.

Định Duệ nhìn Đại thiếu gia, trong lòng ai thán. Đây thật là một phần công việc vất vả không lấy lòng ,đều do mình một tháng trước không có đem công tử bảo vệ tốt, mới có thể đối lấy loại trừng phạt này..”Thiếu gia muốn ta cùng Đại thiếu gia nói, đừng tưởng rằng hắn không hiểu được ngài đang âm thầm làm hết thấy, sản nghiệp tất nhiên ngài một tay bày ra tiếp thu , nhưng diệt Hách Liên gia cũng là lực lượng thiếu gia dùng,vẫn là thiếu gia ra lực khá nhiều, nhớ phân thưởng huynh đệ Đại thiếu gia là nhà mình ,mới chỉ thu năm thành, vì vậy —”

“Câm miệng! Hắn Mộ Dung Viêm Hạo coi là cái gì? Cho dù là hắn.”

Lời nói bị cắt đứt,Định Duệ lại bắt đầu ở trong lòng thở dài, ai oán chủ tử của mình thật sự có đủ tàn nhẫn, rõ ràng hiểu được lỗi tai của hắn đã bị trưởng phòng cùng tổng quản độc hại muốn sinh kén rồi, hiện tại lại muốn hắn tới đây nghe Đại thiếu gia niệm kinh.

Thật là chán, hắn định duệ chẳng lẽ cả đời này nhất định phải tiếp nhận loại vận mệnh an bài cực kỳ tàn ác này sao?Thử nghĩ xem, hắn nhất định là một nam nhi đường đường bảy thước ,chẳng những mặt mũi anh tuấn,võ công cao, lại cang.

Ngoài ra, Tử Nhan an tĩnh nhiều, nhưng không có thoải mái bao nhiêu,đôi mắt Ngũ thiếu gia giáo nhân thật đáng sợ.

“Tứ ca làm sao biết ta ở chỗ này?”

“Tiểu tỳ không biết.”

Mộ Dung Nguyệt neho lại hai mắt, “Hắn nghĩ muốn gì?”

Tử Nhan hít một hơi thật sâu.”Thiếu gia nói, bởi vì ngài vì muốn có tâm Vô Tình mà cố gắng mưu hại công tử, vì vậy trừ thu hồi nhà Mộ Dung tất cả gia nghiệp bên ngoài,còn phải mang Vô Tình đi—”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Không đợi nàng nói xong,gương mặt tuấn mỹ biến sắc, trong nháy mắt Tử Nhan cảm thấy một đạo âm phong tự thân thổi qua.

Thở dài một hơi, nàng ở nơi này tuyệt đối không thể so với Định Duệ bên kia tốt hơn,nàng sắp bị đông cứng tới chết.”Thiếu gia nói, ngài không được xen vào.”

“Bằng người cũng muốn từ bên cạnh ta mang đi Vô Tình?”

“Không sai!” Lần nữa thở dài, nàng rốt cục nhìn thấy Mộ Dung Nguyệt mỉm cười đến sáng ngời.

“Người.” Lại dám đối với hắn bày. Độc.

Cũng trong nháy mắt, Vô Tình sau cửa xuất hiện, cẩn thận nhận lấy thân hình thon dài ,để cho hắn dựa vào trong ngực mình.

“Vô Tình, người sẽ cùng ta đi ?” Nhìn bộ dạng bảo hộ Mộ Dung Nguyệt ,Tử Nhan không cười một tiếng. Không hổ là người nhà Mộ Dung ,quả nhiên muốn thứ gì liền nhất định có thể thuận lợi.

Vô tình gương mặt tuần tú ửng đỏ, đối với nàng gật đầu.”Là ta thất trách, nhâm thiếu gia xử phạt.”

“Yên tâm, mang Ngũ thiếu gia cùng đi theo ta đi! Dù sao cũng là huynh đệ, thiếu gia sẽ không tàn nhẫn.”Chỉ bất quá Ngũ thiếu gia một lòng muốn cùng Vô Tình tiêu dao nhất định giận điên lên .

Hiểu nhìn Tử nhan, Vô Tình khó được cười một tiếng. Ôm lấy Mộ Dung Nguyệt, đi theo Tử Nhan chuẩn bị nhận tội, trong ngực Mộ Dung Nguyệt không tự chủ nắm chặt vạt áo của hắn , ngay cả hôn mê cũng không nguyện buông tay.

Người Mộ khách gia ,là cùng một kiểu.

44. Chương 44: Chương 43

Mười năm sau

“Hạo, buông, công việc của người còn chưa làm xong không phải sao?” Tử Đồng vỗ vỗ bàn tay to bên hông ,gương mặt tuyệt mỹ vẫn khuynh thành, cũng không hề như lúc trước nam nữ khó phân,có một cổ mùi vị thành thực ôn hòa .

Đem mặt chôn ở cổ y Mộ Dung Viêm Hạo nhẹ nhàng thở dài.”Người a! Vẫn như trước kia tương đối khả ái.” Trước kia giống như hài tử ,ngây thơ làm cho người khác muốn đùa, không giống hiện tại tâm trí đã hoàn toàn thành thực, bất luận là nói chuyện hay hành động cũng giống như đại nhân, không hề còn uốn trong ngực của hắn làm nũng nữa.

Tử Đồng hừ lạnh một tiếng.”Đều ba mươi ,tại sao có thể cùng trước kia giống nhau.” Nam nhân này thật đúng là xui khiến, trước kia y giống như hài tử ngại y quá ngây thơ, sẽ không biểu đạt tình cảm nội tâm ,không hiểu lòng người hiểm ác, hiện tại y không ngây thơ cũng biết nói chuyện, rồi lại ngại y không đủ thiên chân khả ái.

Thở dài, Mộ Dung Viêm Hạo quyến luyến tiếp tục chôn ở cổ y,hấp thu mùi vị mê người của y.

Lần này ngay cả Tử Đồng cũng thở dài rồi, thăm dò đỉnh đầu đen nhánh của hắn..”Người a! Nếu không đi làm việc,Định Duệ lại muốn tới oán trách lỗi tai của hắn sắp sinh kén .”Định Duệ cùng y oán trách đã ba mươi tuổi,có lão bà không thể hôn, có hài tử không thể vuốt ve,nghe đến đời trước nhất định là Định Duệ tạo nghiệt.

“Đừng để ý đến hắn.” Rất nhanh đem người ôm lấy, mê muội ngó chừng một đôi mắt dưới ánh mặt trời hiện ra màu tím trong suốt,trong lòng một trận thương tiếc.

Giống như là cảm giác được ý nghĩ trong lòng hắn ,mười ngón tay thon dài ôn nhu trên khuôn mặt hắn sờ nhẹ.”Từ nhỏ đã không nhìn thấy, ta cũng không khổ sở ,người khổ sở cái gì?”

Mộ Dung Viêm Hạo buồn bã..”Ta nghĩ muốn cho người hết thấy.”

Tử Đồng mỉm cười, trước hết là Hạo sợ mình không hiểu yêu hắn, sau đổi lại là mình lo lắng,Hạo như một quan nhân không cần y. Song, mười năm trôi qua, giữa hai người ý nghĩ – yêu thương thủy chung không thay đổi, y vẫn không thể rời bỏ Hạo, Hạo cũng vẫn cứng chiu y như trước

“Người đã cho ta hết thấy.” Y chủ động ngửa đầu ấn lên môi hắn thật sâu thâm tình hôn.

Là hấn làm cho y thoát đi cuộc sống búp bê kia, làm cho y có thể hiểu được hỉ nộ ái ố, làm y học được cách yêu người, hoàn nguyện ý bầu bạn với y cái người đui mù vô dụng này. Kia đã là hết thấy, mắt có thể hay không nhìn thấy y không cần .

Mộ Dung Viêm Hạo cười yếu ớt, hài lòng hôn trả lại. Hấn làm sao không phải chiêm được hết thấy chứ?

“Mộ Dung Viêm Hạo!” Giữ chặt Vô Tình, Mộ Dung Nguyệt không thức thời cắt đứt hai người đang hôn sâu, còn che kín mắt Vô Tình không để cho hấn nhìn thấy Tử Đồng.

“Phải gọi gọi Tứ ca.” Ở trên má người yêu nhẹ nhàng hôn một cái, Mộ Dung Viêm Hạo tức giận nhìn về phía hai người.

Mộ Dung Nguyệt mặc kệ hấn..”Mười năm rồi! Ta muốn mang Vô Tình đi, lần này không cho phép người ngăn cản chúng ta.” Cũng là Vô Tình kia muốn trung thành đến chết, mới có thể kéo hấn cùng nhau giúp cái tên Tứ ca không có thiên lương mười năm chiếu cố, hấn không muốn nhịn nữa .

Mộ Dung Viêm Hạo nhe răng cười khế.”Ta lúc nào ngăn cản người?” Nhìn thấy ánh mắt Vô Tình , trong lòng hấn cười đến lợi hại hơn .

Cái tên tiểu đệ lừa gạt người trong thiên hạ vừa thiếu hụt lương tâm này, đại khái cho tới bây giờ chưa hề chạm qua, Vô Tình trung thành bất quá mưu kế vây hấn ở Ly Trần sơn trang, hết thấy cũng là Vô Tình tính toán , hấn cho tới bây giờ cũng không phải là chủ tử không có lương tâm .

“Ai nói không có, nếu như không phải là người không cho phép Vô Tình rời đi, Vô Tình làm sao sẽ.”

Mộ Dung Viêm Hạo lười nghe hấn tiếp tục nói, ôn tồn ôm người yêu tính toán nghỉ ngơi trước bữa tối , Mộ Dung Nguyệt môi bị vô tình che lại .

Trong ngực Tử Đồng len lén cười.

“Người cười cái gì?”

Tử Đồng lắc đầu.”Ta lần trước nghe đến hai người bọn họ ở trong đình nói chuyện, mỗi lần Vô Tình không muốn cho Nguyệt nói chuyện cũng là dùng chiêu này.” Mắt y không nhìn thấy, nhưng nghe được rõ ràng.

Mộ Dung Viêm Hạo cũng cười.”Người làm cái gì mà đi nghe người ta thân mật, có ta còn chưa đủ sao?”

Tử Đồng”Trùng” hấn một cái, nghe thấy hấn mở cửa liền biết hấn muốn làm cái gì, mặt vừa không nghe lời đỏ lên.”Người lại tới nữa , hiện tại là ban ngày.” Trên người còn có ánh mặt trời chiếu sáng ấm áp, có thể thấy được mặt trời còn chưa xuống núi.

“Cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Hạo!” Trong miệng kháng nghị, trong lòng cũng là ngọt .

Mộ Dung Viêm Hạo hôn đôi môi của y, không để y có cơ hội tiếp tục kháng nghị ..”Đối với người, ta vĩnh viễn cũng ăn không ngán, Tử Đồng.”

“Thật?” Tử Đồng mỉm cười, thật ra thì trong lòng sớm đã có đáp án.

“Thật.”

Bọn họ cũng hiểu được đáp án, mười năm mỗi một ngày, bọn họ đều nói như vậy với nhau, tương lai cũng như vậy.

Vĩnh viễn đều như vậy.

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-liem-tan-dong>